

В'ЯЗЕНЬ

НЕЗАЛЕЖНА ХРИСТИАНСЬКА ГАЗЕТА

«...І пізнаєте правду, — а правда вас вільними зробить!»

Ів. 8:32

№ 1 (12)
січень—лютий—березень
2025 р.

Поширюється
безплатно

Ось уже багато років у ті самі дні людство, включно з вірянами та безвірними людьми, святкує знаменний день світлого Різдва Христового. До цього дня, як правило, люди готуються заздалегідь. Напередодні цього свята скрізь помітна метушня: магазини, базари, транспорт — скрізь усе переповнено. Усі кудись поспішають і неодмінно щось із собою несуть. Багато різних подарунків та «міцних напоїв» скуповується цього дня. Хтось уже на підпитку, а хтось ще в думках добирає слова для головного тосту. Усе та в усіх йде за старим і звичайним планом, щоб незабаром, піднявши келихи, вимовити або почути давно вже всім знайому фразу: «З Різдром!» Так до цього дня підходить основна маса людей. Бо для них Різдво — це просто чергове свято, причина розслабитися та насолодити своє тіло.

Слава Богу, що є і інша категорія людей, які мають підхід до цього дня зовсім інший. Головна мета цієї події — богослужіння зі спогадами та прославленням Спасителя, що народився. Багато вірян із великим значенням підходять до таких дат, як 25 грудня та 7 січня. Саме в ці дні, а не в інші, християнські церкви всього світу святкують велику подію — святе Різдво Христове. На сьогодні є дві дати, до яких належить день свя-

РІЗДВО

того Різдва (25 грудня та 7 січня). Чому саме на ці дні випадає Різдво, мало хто знає. Багато хто вважає, що приблизно цими днями народився Ісус Христос і із цим пов'язані ці дати. Однак ні в першому випадку, ні в другому немає точності. Ці дні символічно позначають дату світлого Різдва Христового (про це читачі «В'язня» дізнаються трохи пізніше).

Сьогодні мені хочеться більше акцентувати увагу всіх на події, яку ми називаємо Різдром. Бог послав Сина Свого у світ для нашого спасіння, тим самим виявивши до нас Свою безмежну любов: *«Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне»* (Ів. 3:16). Різдво Ісуса Христа є великим задумом Бога Отця, щоб все людство могло мати для себе зразок і приклад побожного життя. Своім приходом на землю Бог показав усім нам через Ісуса Христа, яким має бути життя людини, що вірує, тобто її пріоритети, головна мета та сенс земного життя. Тільки через земне життя Ісуса Христа ми пізнаємо ті глибокі істини, які відкривають нам двері до вічного життя. Якби не

було передбачено Богом цієї великої події — Різдва Христового, то не було б у нас і орієнтира, як саме наблизитися до Царства Небесного. Ісус Христос для всіх нас воістину є і Шлях, і Істина, і Життя. Він єдиний Цар царів та Спаситель всього людства!

Водночас необхідно підкреслити, що поява на світ Господа Ісуса Христа від Діви Марії не була початковим Його народженням, але була втіленням Бога в тілі: *«І Слово сталося тілом. <...> Однороджений Син, що в лоні Отця, Той Сам виявив був»* (Ів. 1:14, 18). Нам усім добре відомо, що триєдність Бога відвічна. Тому Син Божий, як сказав Сам Ісус Христос, був завжди (Ів. 8:58). Тому було б абсурдним вважати те чи інше число датою народження вічного Бога. Проте Різдво залишається Різдром, як пам'ятний день втілення Бога в плоті. Жаль, звичайно, що точної дати цієї грандіозної події встановити нікому так і не вдалося. Однак кожний вірянин має чудовий шанс — народжуватися разом з Ісусом Христом щодня. Адже дійсно, чому б, встаючи з ліжка вранці, нам не подумати про те, що в серці вірянина Христос на-

роджується кожного дня, тобто для кожного з нас свято Різдва триває. Чому ж лише раз на рік ми згадуємо та святкуємо цей святний день? Хіба гідна ця велика подія лише одноразового в році святкування та спогаду? Власне, так відбувається і з не менш важливою подією — Воскресінням Ісуса Христа з мертвих. З якоїсь незрозумілої причини у нас вистачає сміливості лише раз на рік сказати ці слова: «Христос воскрес!» Адже саме на цих ствердних словах і ґрунтується наша віра (Рим. 10:9). Так може бути, для всіх нас не буде зайвим, якщо свято Різдва ми святкуватимемо щодня у своєму серці, а замість звичайного «Вітаю!»

нашим вітанням стануть ствердні слова «Христос воскрес!»? Можливо, тоді й сам діявол втече від кожного християнина, побачивши у всіх нас справжню та непохитну віру.

Дорогі брати та сестри, а також усі читачі «В'язня»!

Сьогодні у святковому номері мені від щирого серця хочеться привітати всіх із цією знаменною датою — Різдром Ісуса Христа! Нехай ваші будинки та серця наповнює Божий мир і Його любов ясно виллється через вас на інших людей!

«Ісус Христос учора, і сьогодні, і навіки Той Самий!» (Євр. 13:8).

Ігор ГОРІК.

Бог зцілив колишнього пастора від неоперабельної меланоми четвертої стадії

Літній американець, який зіткнувся з неоперабельною онкологією, пережив зцілення після молитви на великодньому богослужінні в церкві, повідомляє CBN NEWS.

— Коли ви йдете до лікаря та не чуєте нічого обнадійливого, тоді ваша віра має встояти, — каже Джерілін Бейкер.

У листопаді 2020 року у її чоловіка Девіда почалися постійні носові кровотечі. Лікарі видалили поліп із його носової пазухи. Але незабаром усе стало ще гірше.

— Коли його обличчя почало опухати, я подумала, що він має інфекцію. І я сказала йому: *«Нам потрібно терміново звернутися до лікаря»*.

Результати комп'ютерної томографії вразили всіх.

— Вони сказали йому, що він має меланому носової порожнини, і вже на четвертій стадії, — згадує зять Девіда, Чак Денні. — Вони сказали, що операція неможлива. Через спотворення обличчя вона буде надто великою.

Я ніколи не бачив, щоб хтось зцілювався від раку. Щоразу, коли я

чув слово *рак*, це був смертний вирок.

— Вони сказали нам, що справді нічого не можуть вдіяти. Хіміотерапія не для його типу хвороби, — каже Джерілін.

Моєю першою думкою було: нам треба взяти піст, шукати Бога й дивитися, як Бог зцілює.

Але страждання чоловіка наростали дедалі більше. Пухлина на його обличчі виросла настільки, що він не міг бачити правим оком і ледве міг їсти. Лікарі сказали, що не можуть допомогти.

— Церковні сім'ї молилися за Девіда, і було багато інших людей.

Це були не лише наші церкви. — Згадає пастор Марк Гілберт.

Девід сам раніше був пастором, тому багато людей знають його. За нього молилися в різних частинах країни, просто вірячи в те, що Бог змінить його життя.

— Декілька разів на день ми молилися разом, — каже Джерілін. — І були моменти, коли я просто не могла добрати слів. Відчувала, що повторююся лише тому, що вже виснажена цією хворобою.

Це розпухало всередині його рота так само швидко, як і зовні. І він ледве міг їсти. Це було просто жахливо. Ми знали, що на нас чекає жахлива буря в житті.

Проте Девід був у церкві.

Вранці на Великдень доктор Том Ренфро та його дружина Сід відвідали свою церкву для особливої молитви. Згадуючи чудове зцілення свого родича, Сід зі співчуттям помолилася за Девіда.

— Я пам'ятаю, як стояла там і відчувала таку присутність Духа Божого, що здавалося, пухлина відірветься від її дотиків, — каже дружина Девіда.

— Коли я молюся за людей, то зазвичай просто торкаюся їхніх плечей, але, молячись за Девіда, я торкнулася його обличчя, тому що хотіла бути дуже конкретно та прямою, — згадає Сід.

Я помолилася молитвою, якою молився мій батько: *«Завтра до цього часу цей бік твого обличчя виглядатиме так само, як цей бік твого обличчя, бо ця молитва спрацювала для нього»*.

А наступного дня сталося щось дивовижне.

Девід усміхається, згадуючи: — Я подивився на дружину та сказав: *«Я бачу зміну у своєму обличчі. Вона сказала: Я теж. Але я боюся щось сказати»*.

Тому ми вирішили знову піти поїсти з родиною. Ми сказали одному: *«Давай просто подивимось, що вони скажуть»*. І всі вони, бачачи мене, сказали: *«Ця річ зменшується!»*

І це було лише питанням днів. Вона просто зникла.

(Продовження на 8-й стор.)

ВАШІ ЛИСТИ

Кайтеся і просіть у Бога прощення!

Вітаю, шановна редакціє газети «В'язень»! Вітаю вас усіх любов'ю Господа нашого та Спасителя Ісуса Христа!

Бажаю висловити вам велику подяку за вашу працю на цій нелегкій і складній ниві. Нехай благословить вас Бог у всіх ваших працях і служінні на славу Його!

Почну з того, як я опинився у в'язниці на довічному ув'язненні. Виріс я без батька, і так склалося, що мені довелося побувати в дитбудинку, інтернаті та спецшколі для важких підлітків. Ніде, звичайно, тоді про Бога не говорили й духовного виховання не було. Мене виховала вулиця. Мама та бабуся якщо й говорили про Бога, то це були деякі з десяти заповідей, а здебільшого все зводилося до фарбованих яєць на Великдень та дуже рідкісних відвідин церкви. Ми жили з мамою в невеликому селищі Архангельської області, де церкви взагалі не було. Там я закінчив школу.

Потім були судимості за крадіжки та хуліганство. 1995 року, звільнившись із місць позбавлення волі, я приїхав у Гомель, зустрів дівчину, одружився, і в нас народилася донька. Влаштувався на хорошу роботу в Москві: працював на будівництві по два три місяці. Начебто життя почало налагоджуватися, але 2000 року зв'язався з малознайомими хлопцями, які скоїли крадіжку з квартири мого знайомого. Мене зробили навідником і дали сім років. Поки я сидів, 2002 року померла мама від раку легень, а дружина швидко знайшла мені заміну. У серці в мене була величезна дірка, у душі — порожнеча, поряд — жодної близької душі, нікого, хто міг би втримати, поговорити, підтримати. Для мене весь світ розділився на хижаків і жертв, весь світ як джунглі, де якщо не ти з'їж, то з'їдять тебе... Отак і сталося, що я з пістолета вбив двох людей. Усе, що я описав вище, — це наша дійсність, і я не бажаю себе виправдовувати чи здаватися жертвою обставин. Найстрашніше сталося, коли я

відвернувся від Бога та вклонився ідоліві. Адаже до цього я подитячому, як міг, у важкі життєві моменти звертався до Господа, молився та діставав втіху. Бог однаково був поряд і любив мене. А тут я взяв і зробив те, що сьогодні в мене в голові не вкладається. Я був засліплений злістю, ревнощами та поринув у п'яту.

Уже через кілька років, 2006 року, коли я перебував у камері, один зі співкамерників подарував мені Біблію (вона й нині зі мною). Я почав читати її, і що далі заглиблювався в неї, то більше в мене виникало запитань, подиву й навіть сарказму, особливо в тих місцях, де описувалося, як брехав та обманював Авраам, видаючи свою дружину Сару за сестру; як грішив Давид, узявши за дружину собі чужу дружину, Вірсавію; як великий Соломон через своїх дружин та наложниць понабудував капищ Ваалу та іншим ідолам. Як багато крові, брехні та жорстокості описувалося в Старому Заповіті! Але потім я дійшов до Нового Заповіту та, читаючи Святе Письмо, відчув, як Слово Боже почало плавити лід, у якому було, як у панцирі, моє серце. Сльози застилили мені очі, і я почав палко молитися, каючись та просити в Бога прощення.

З Господом я вже понад десять років. І не було такого дня, щоб я відчував себе повністю чистим, тому я не задоволений своїм сьогоднішнім. За всі ці роки перебування з Господом були спади та підйоми: бувало, що місяцями не брав до рук Біблію, бувало, молився лише словами *Господи, помилуй мене, грішного!* або читаючи поспіхом *Отче наш*. На коліна під час молитви не ставав, соромлячись співкамерників.

У житті кожної людини є те, що бачить лише Бог, — це почуття, прагнення, думки, про які не підозрюють навіть близькі люди. Коли світло Боже потрапляє в ці приховані куточки, то ми здригаємося із жахом! Я виявив у собі злі думки та роздратування, цинізм і хіть. Незважаючи на все

моє прагнення і нагадування про самодисципліну, я часом був безсилим і зривався. Камера — це закриті приміщення, це горнило пристрастей, де не можна піти, уникнути непрямної людини, яка доброту сприймає за слабкість і постійно нападає на тебе, провокуючи на конфлікт. Хоч би як я терпів і змирився, зрештою зривався та відповідав грубістю на грубість, говорив злі слова, а потім каявся, відчував себе нікчемним і слабким. Усе це через те, що я не повністю довірявся Господу, а покладався на свої сили. Й ось, опинившись в одній камері, я залишився наодинці із самим собою та почав за пунктами перебирати все, що зі мною відбувалося. І я побачив у цьому руку Божу та провидіння Його, як Він увесь цей час вів мене. Тепер я на свої сили в боротьбі з моїми таємними гріхами не покладаюся, але всю боротьбу з ними віддаю Господу! Тепер, коли бачу тільки наближення ворога, одразу закликаю до Спасителя (**Євр. 7:25**). А коли на душу приходять спокуси, я знову поспішаю до Ісуса Христа (**Євр. 2:18**).

Божі накази дають нам можливість досягти святості. Той, хто живе за Духом і ревнує про своє спасіння, не може не помічати, у якому жахливому полоні перебувають і наш розум, і наше серце, і наша воля в цих поневолувачів і як важко доводиться вести з ними боротьбу. Після того як я усвідомив і побачив весь тягар своїх таємних гріхів, з якими не в змозі був впоратися, і приніс їх до ніг Ісуса Христа, визнавши свою повну нікчемність, слабкість, сліпоту, до мене відразу ж після молитви прийшло полегшення, ніби пелена з очей упала, і в серці настав спокій, мир і радість від Господньої присутності.

Буду дуже вдячний співробітникам газети «В'язень», якщо ви їй надалі зможете надсилати мені номери цієї чудової газети.

Бережи вас Бог! З повагою

Сергей ЕФИМОВ,
ИК-13, отр. 12, г. Глубокое,
Витебская обл., Беларусь,
211791.

Зі святом Різдва Христового!

Дорогий брате Ігорю та всі шановні співробітники нашої улюбленої газети «В'язень»!

Вітаю вас миром та любов'ю Господа нашого Ісуса Христа! Хочу подякувати вам за те, що несете нам, засудженим, Слово Боже через газету, що дуже допомагає нам. Великих вам Божих благословень за вашу працю! Нехай Господь подвоїть свою турботу й увагу до вас і віддячить вам за все те, що ви робите для людей!

Хочу привітати вас усіх із великим та радісним святом — Різдва Христовим! Різдво Ісуса є найголовнішим днем народження землі! Бог, народившись, став одним із нас. Різдво — чудовий день в історії людства. Бог реально та зримо прийшов до людей у тілі людини! Безпочатковий, вічно суцільний, невидимий, споконвічний, незбагнений, всемогутній Творець Всесвіту зменшився, став видимим, званним на ім'я, крихітним немовлям. Він олюднився, щоб ми обоже-ствилися. Він прийняв смерть, щоб дати нам безсмертя. Він добровільно прийняв смертні муки, щоб відкрити Царство Небесне та збити нас громадянами Неба. Славте Господа, вихваляйте Його!

Брат **Олег ЄВСЕЄВ,**

ТВК-100, СМУБ, ДУ, с. Темнівка, Харківська обл., Україна,
62493.

* * * * *

Дякую за Гарну звістку про Христа

Вітаю, шановні співробітники редакції газети «В'язень»!

Мене звуть Едуард Володимирович Андрощук, мені 41 рік, з яких 18 я провів у неволі.

У мене довічний строк. Я ніколи й подумати не міг, що опущуся на таке дно... У своєму особистому житті відчув, як наклеп і хибні доноси можуть зіпсувати долю людини! Як виявилося, кримінальні справи фабрикуються не лише в колишньому Союзі, а й у США. На жаль, через незнання та нерозуміння люди в погонах влаштовують свою кар'єру, перекручуючи суд, покриваючи брехню; законом змивають людські життя на сміття. Людей настільки забруднюють, що вони вже бояться і на світ з'являється. Небагато цікавить життя таких людей, яких система змила. Багатьом просто байдуже до таких людей, бо вони для них як прокажені. У книзі приповістей мовиться, що туга на серці людини пригнічує її, а добре слово веселить.

Я в курсі, що головний редактор Ігор Горік відчув те, що й інші ув'язнені відчувають на собі: біль, самотність, знедоленість, нерозуміння. І може, Господь саме для цього і благословив цю справу, щоб людина почула про користь і той, хто живцем був похований, був почутий багатьма людьми. Дякую Ігореві та всім добрим людям за людяність, за Гарну звістку про Христа та за те, що ви є голосом усіх страждених та обтяжених.

З повагою **Eduard ANDROSHCHUK,**
G 48718 B 5-126, P.O.Box 3030, Susanville, CA, 96127 USA.

* * * * *

Ми вільні дарувати радість та любов

Добрий день, шановна редакціє газети «В'язень». Вітаю вас любов'ю Господа нашого Ісуса Христа! Мир вам, любий брате Ігорю, а також брати й сестри в Христі Ісусі!

Я дякую вам за черговий номер газети «В'язень», яку я дуже люблю читати, а також дякую вам за вашу цінну працю на ниві Божій. Вашу газету читає наш загін. Ми дякуємо всім працівникам газети «В'язень» за вашу працю, яку ви робите на славу та в ім'я Господа нашого Ісуса Христа. У вашій газеті публікуються дуже відверті свідчення тих, хто перебував на дні гріховного болота, де люди широко відкриваються, без лицемірства, і розповідають про себе все як є, як було насправді у їхньому житті.

Господь Бог створив нас красивими, здоровими, сильними та розумними людьми, дав нам свободу. Ми можемо говорити гидоти, але ми й вільні творити милість, дарувати радість і любов. Господь не використовує нас як маріонеток. А який шлях ми обираємо? Найчастіше ми йдемо у світ спокою, бо в домі Отця стільки заборон. У світі є все: море гріха, море друзів, пияцтво, наркотики, насильство, розпуста, брехня, СНІД, сифіліс і рак. І кільце стискається, і людині вже важко дихати, ліворуч та праворуч — одні проблеми. І тільки Божа милість спасає душу людську від мук і вічної загибелі. Адаже Ісус Христос прийшов у цей світ, щоб спасти грішників. Бог робить диво: Він дарує нове серце й оновлює душу своїм блудним синам та дочкам.

Кожен із нас має власну історію блудного сина чи дочки. Хтось уже щасливо повернувся до Батька, знайшов Його милість і любов, а хтось усе ще страждає у свинячого корита в цьому жорсткому світі, і життя його просто стало свинським. Він спустошив свою душу пияцтвом, наркотиками, розпустою, брехнею, злом і непотребством — усе це стало його долею.

Дорогі друзі, Небесний Батько чекає на вас, Він любить вас і кличе. У Нього любов, хліб, тепло, затишок, радість і мир для вашої душі. У Нього прощення, благословення та життя вічне!

З любов'ю сестра в Христі Ісусі

Ірина ВІННИК,
КВК-54, пров. Вишневий, 16, м. Харків, Україна, 61124.

Вітаю вас, любя редакціє газети «В'язень»!

Ось вирішив написати вам кілька рядків. Хочу подякувати всім співробітникам газети «В'язень», що підтримуєте нас у своєму виданні. Але найголовніше, що ми всі разом і що наш маршрут пролягає в одному напрямку — до Небес. І

Прошу підтримати МОЛИТВОНО

я вірю, що багатьох зустріну там, у Господа, навіть тих, кого, можливо, через мій строк не зможу побачити тут, на цій грішній землі, у тілі.

Я дуже сподіваюся, що моє життя хоч якось прославить Господа Ісуса Христа. Це єдине щастя людини — пізнати свою значущість у Богові, бо без Нього, як і без повітря, немає життя, точніше немає сенсу в цьому житті. Я, подібно до Соломона, хочу сказати, що ніщо не наситить голонду душу людини, крім Бога! Усе, що дає людина, тимчасове та тлінне, а все, що дає Бог, вічне та нетлінне! Молю лише про одне: щоб мені не зійти зі шляху, як я вже зійшов одного разу.

Дорогі брати й сестри, усі, хто читає ці рядки, я вас дуже прошу підтримати мене молитовно в тому, щоб я, моя колишня дружина та діти знову стали єдиним цілим. Дякую вам.

З християнською любов'ю

Іван ЧАЙКОВСКИЙ,
ИК-20, отр. 5, Михалковский с/с, 70,
Мозырский р-н, Гомельская область,
Беларусь, 247755.

Відкрив своє серце для Ісуса

Добрий день, шановна редакціє!

Мені випадково потрапив один із номерів газети «В'язень», який зачепив мене за саме серце своїм змістом. Ваша газета як промінь Божого світла в нашому сірому житті. Хоча, скажу чесно, моє життя вже кілька років не є сірим, оскільки Господь Ісус Христос торкнувся мого серця Своєю рукою. Для мене запалився вогонь Його любові, який відсуває всі труднощі на другий план і робить їх такими дрібними, що вони стають лише придатними для того, щоб піднести любов Божу до нас, грішних.

Шановний брате! Я дуже хотів би отримувати вашу газету. Усім співробітникам редакції хочу дуже подякувати за їхню добру, богоугодну справу в спасінні душ, що заблукали. Нехай вас Бог благословить, дасть миру, теплоти та радості у всіх ситуаціях вашого повсякденного життя.

Мені шістьдесят п'ять років, із них сорок один рік сиджу у в'язниці, з них двадцять чотири роки на довічному ув'язненні. Сидіти я почав ще за часів Брежнєва. Сьогодні не кожен знає, хто це... Кажу це для того, щоб хоч якось могли уявити, скільки гріха, злоби було накопичено в моїй душі. Й ось кілька років тому я відкрив своє серце для Ісуса Христа, прийняв Його як Спасителя. З цього моменту моє життя почало змінюватися завдяки Його любові. Раніше я не звертав уваги, скільки людей живе з Богом у серці. Але підтвердилися слова Бога: що не до праведників Він прийшов, а до грішників. І ще сказано, що за їхніми справами пізнає їх. Так воно і є. Через братів — євангельських християн мене торкнувся Бог. Я тільки так можу зрозуміти все, що сталося, інакше не може бути. Я, довіривши своє життя Богові, сподіваюся на Його водіння. Не приховуватиму, у мене бувають труднощі, але я дуже хочу бути з Богом і нині дуже багато з Ним розмовляю у своїх молитвах.

Зі щирою повагою

Ігор ТАРАН,
ВК-100, с. Темнівка, Харківський р-н,
Харківська обл., Україна, 62493.

ЛЮБОВ

Кому не відомий такий стан, як любов? Скільки про любов оспівано пісень, написано віршів та книг усіма мовами світу! Скільки щастя, радості та... страждань пережито людьми, що люблять. Що ж таке любов?

Любов — це стан глибокої поваги, прихильності та жертвовної турботи про когось.

Любов є якість душі, під час якої той, хто любить, здатний на жертву заради того, кого любить, навіть на шкоду самому собі.

Легко любити малознайому людину, ідеалізуючи її у своїй свідомості та приписуючи їй надумані позитивні якості, яких цей персонаж зовсім не має. Ця любов у власні фантазії межує із самообманом і часто призводить до розчарувань. Особливо часто страждають від цього молоді люди, які мріють одружитися з досконалою або ідеальною людиною, коли вони приміряють свій зразок ідеалу до зустрічного кандидата.

РІЗНІ ВІДТІНКИ ЛЮБОВІ

Як відомо, у грецькій мові, якою написаний Новий Заповіт, слово *любов* має багато різних відтінків, з яких ми нагадаємо про три основні, і це має значно полегшити наші міркування на цю тему.

Почнімо з найнижчого рівня. Перше значення слова *любов* — це **ерос**, плотський потяг до протилежної статі, що ґрунтується на зовнішній привабливості, і тому недовговічний. Змінилася зовнішність, втрачено привабливість, і *зав'яла* любов-ерос. Цей вид любові більше ґрунтується на почуттях і відомий як *закоханість*, яка триває від кількох місяців до двох років. Слово *еротика* є похідним від слова *ерос*.

Наступний вид любові — це **філія**. Це слово в грецькій мові описує любов між друзями, які мають спільні інтереси, та означає душевну прихильність, глибоку повагу між людьми незалежно від віку та соціального статусу. Добре, коли люди, які одружуються, мають крім любові-ерос ще глибоке внутрішнє розуміння одне одного на душевному рівні. Шлюб, укладений на підставі цих двох видів любові, набагато міцніший та здатний перенести великі навантаження сімейними випробуваннями та часом.

Але найвищий з усіх видів любові — це **агапе** й означає безумовну любов, властиву Самому Богу, Який любить навіть тих, хто Його не любить або відкидає. Цей вид любові може бути притаманний лише духовним людям, що народилися згори. Материнська любов до своїх дітей є слабе відбиття цієї досконалої любові-агапе, яка не вимагає будь-яких умов або заслуг із боку дітей, щоб їх любити. До досягнення такої любові закликає нас Слово Боже. Саме за наявності цієї любові людина може любити своїх ворогів, чинити добро тим, хто ненавидить її. Любов-агапе зосереджена на Христі та орієнтована на служіння іншим. Якщо душевна любов любить за щось, то для духовної любові (агапе) потрібна лише людина, щоб її любити. Духовно зріла любов буде зрештою прагнути зробити коханого духовною особистістю. Якщо в шлюбі є всі ці три форми любові, то це буде якщо не ідеальний шлюб, то один із найкращих.

У міру духовного зростання по-різному виявлятиметься і любов. Для тілесної та душевної любові потрібні причини. Вона любить за щось. За зовнішню привабливість, за кмітливість, за життєрадісність, за увагу та турботу. Або любить за статус. Батьки люблять і піклуються про дітей, дружина про чоловіка, оскільки це їхня доля. Якщо діти неохайні або чоловік виглядає не добре, тоді тінь падає на матір та дружину, а це її престиж. Іноді цей зв'язок виражається в словах: *Не ганьби нас (мене)*. І це показує, що в такій любові не останнє місце займає своє Я, що егоїстично за своєю природою. Душевна любов догоджатиме коханому фізично, душевно, але також може виявитися згубною для духу. Подібне буває з люблячими батьками, які часто неусвідомлено псують своїх дітей, нерозумно догоджаючи їхнім невірними запитами чи примхам. Тому добре, коли любов пов'язана зі зрілістю та мудрістю.

Біблія так описує якості любові:

1 Кор. 13:4–8 — *Любов довготерпить, любов милосердствує, не задрить, любов не величається, не надимається, не поводиться нечемно, не шукає тільки свого, не рветься до гніву, не думає лихого, не радіє з не-*

правди, але тішиться правдою, усе зносить, вірить у все, сподівається всього, усе терпить! Ніколи любов не перестає!

Простіше кажучи, людина, яка любить цією досконалою любов'ю, згодом сама стане довготерплячою і поблажливою до інших. Вона не буде пишати, задрити, звеличуватися, шукати свого, дратуватися, підозрювати інших у чомусь, сама маючи добрі та чисті мотиви. Любяча людина поширює довкола себе атмосферу жертвовності, довіри, поваги до інших. Вона завжди сподіватиметься на кращі якості в людях, заохочуючи їх виправдати надану їм довіру. Вплив від люблячої людини поширюватиметься і на інших.

1 Кор. 7:14 — *Чоловік бо невірющий освячується в дружині, а дружина невірющая освячується в чоловікові. А інакше нечисті були б ваші діти, тепер же святі.*

БЕЗ ЛЮБОВІ НЕ МОЖНА СПАСТИСЯ

Людина, що не любить, очевидно, не має спасіння. Або духовне немовля, якою ще керують тілесні почуття і якій потрібно зробити ще багато праці над собою.

1 Ів. 3:14 — *Ми знаємо, що ми перейшли від смерті в життя, бо любимо братів. А хто брата не любить, пробуває той в смерті.*

1 Ів. 4:8 — *Хто не любить, той Бога не пізнав, бо Бог є любов!*

ДО ЧОГО ПРИЗВОДИТЬ ЛЮБОВ?

Любов веде людину до досконалості, оскільки людина, сповнена любові, не може ненавидіти чи робити зло тим, кого любить. Любов Божа трансформує як того, хто любить, так і його взаємини з іншими людьми. Людина, яка любить Бога, обов'язково любитиме й людей.

1 Ів. 4:20 — *Як хто скаже: «Я Бога люблю», та ненавидить брата свого, той неправдомовець. Бо хто не любить брата свого, якого бачить, як може він Бога любити, Якого не бачить?*

Кол. 3:14 — *А над усім тим — зодягніться в любов, що вона — союз досконалості!*

1 Ів. 4:17 — *Любов удосконалюється з нами так, що ми маємо відвагу на день судний, бо який Він, такі й ми на цім світі.*

ЯК ПЕРЕВІРИТИ, ЧИ МАЮ Я ЛЮБОВ

Людина, що любить Господа, буде:

- 1) любити Його Слово та заповіді, дотримання яких не обтяжуватиме її (**Ів. 14:21; 1 Ів. 5:3**);
- 2) любитиме дітей Божих і буде жертвовною до інших людей (**1 Ів. 4:8**);
- 3) буде з радістю віддавати Божий дім і любити молитися (**1 Сол. 5:17**);
- 4) не любитиме цей світ і не буде прив'язаною до земного (**Як. 4:4; 1 Ів. 2:15; Євр. 11:13**);
- 5) буде серед тих, що чекають на Його появу (**2 Петр. 3:14; Євр. 9:28**);
- 6) не буде самозакоханою та егоїстичною (егоїзм і любов несумісні);
- 7) не нарікатиме на обставини життя, тому що розумітиме, що всі вони сприяють її благу (**Рим. 8:28**);
- 8) буде за все вдячною Богу (**1 Сол. 5:18**)!

ЯК ДОСЯГАЄТЬСЯ ЛЮБОВ

1 Кор. 14:1 — *Досягайте любові... (переклад В. Громова).*

Під час покаяння та народження згори людина стає однорідною з Богом і починається дивовижний процес, який можна назвати принципом переливних судин. Що ближче людина наближається до Бога, то виразніше вона починає відбивати Божі якості. Написано:

1 Кор. 6:17 — *А хто з Господом злучується, стає одним духом із Ним.*

Спілкування з Богом, Джерелом любові, сповнення Духом Святим трансформує людину і буквально заряджає її любов'ю. Але це ще не все. Ця початкова порція любові дається Богом як добре насіння новому фермеру для розмноження. А далі для розвитку любові потрібно працювати.

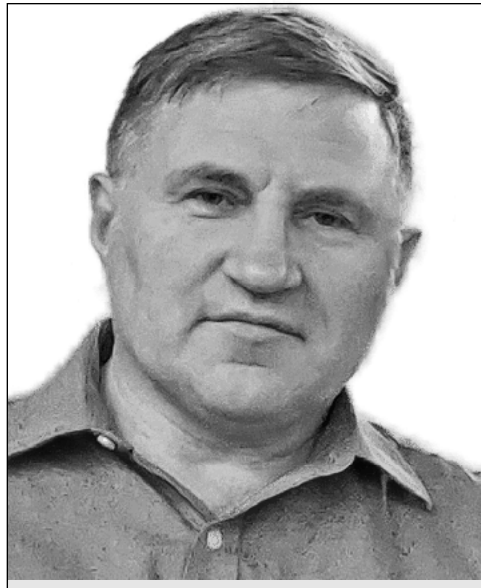
Рим. 5:5 — *...а надія не засоромить, бо любов Божа вилилася в наші серця Святим Духом, даним нам.*

Є цікавий феномен: що більше людина жертвує собою заради когось, то більше вона починає того любити. Помічено, що ті мами, які годують грудьми своїх дітей, більш прив'язані до них, ніж ті, які годують сумішшю з пляшечки. Чому так? Тому що перші набагато більше свого часу, енергії та уваги присвячують своїм дітям, ніж другі. Водночас між ними формується

тісніший зв'язок. Недарма, виявляється, Христос наказав чинити добро тим, хто ненавидить, молитися за тих, хто кривдить і переслідує. Коли людина починає це робити, то з присвяченням на це своїх сил і часу змінюється її серце та вона хоче бачити результат своїх зусиль. У такий спосіб вона поволі починає прив'язуватися до того, за кого молиться або кому служить любов'ю. Це і є один з успішних принципів справи любові, незважаючи на почуття. А почуття прийдуть пізніше.

Отже, досягнення любові відбувається так: спочатку людина ухвалює рішення любити, потім потрібно інвестувати в любов за допомогою справ любові, а потім приходять почуття прихильності та любові.

Мт. 5:44 — *А Я вам кажу: Любіть ворогів своїх, благословляйте тих, хто вас прокли-*

Пастор Олександр БОРИСЕНКО

нає, творить добро тим, хто ненавидить вас, і молиться за тих, хто вас переслідує...

Ще один спосіб досягнення любові до Бога та людей — це через духовне прозріння.

Хоча всі християни завжди мають доступ до Небесного Батька, проте іноді бувають особливі переживання близькості Бога. Таке переживання важко описати, але це таке відчуття, ніби ти перебуваєш серед небесної чистоти, святості та слави Божої. І коли це трапляється та ми споглядаємо величчя Божої слави, то на тлі цього одкровення ми відчуваємо себе зіпсованими грішниками, які ніколи не зможуть досягти Божих стандартів святості. Тоді усвідомлення глибини Божої любові до нас, таких недосконалих, розчулює нас і викликає любов у відповідь до Бога, вдячність і поборність. А також після такого прозріння ми стаємо більш поблажливими та милостивими до інших людей. Одкровення щодо своїх недоліків викликає в нас велику повагу до тих, хто нас терпить і поблажливо ставиться до нас, і ми починаємо їх ще більше любити.

ЛЮБОВ У ВІДПОВІДЬ ДО БОГА

Любов до Бога, на відміну від любові до людини, ніколи не залишиться нерозділеною. У Святому Письмі ми ясно бачимо залежність величини Божої любові до людини від її правильних рішень чи старань.

У 90-му псалмі мовиться, що **за те, що людина вибрала та полюбила Господа**, Він у відповідь для неї зробить велике.

Пс. 90 — *Хто живе під покровом Всевишнього, хто в тіні Всеогутнього мешкає, той скаже до Господа: «Охороно моя та твердине моя, Боже мій», — я надіюсь на Нього! Бо Він тебе вирве з тенет птахолова, з моровиці згубної, Він пером Своїм вкриє тебе, і під крильми Його заховаєшся ти! Щит та лук — Його правда. Не будеш боятися страху нічного, ані стріли, що вдень пролітає, ані зарази, що в темряві ходить, ані моровиці, що нищить опівдні, — владе тисяча з боку від тебе, і десять тисяч праворуч від тебе, до тебе ж не дійде! Тільки своїми очима подивився, — і заплату безбожним пообачиш, бо Господа, охороною, Всевишнього ти учинив за своє пристановище! Тебе зло не спіткає, і до намету твого удар не наблизиться, бо Своєю Анголом Він накаже про тебе, щоб тебе пильнували на всіх дорогах твоїх, — на руках вони будуть носити тебе, щоб не вдарив об камінь своєї ноги! На лева й вука ти наступиш, левчука й крокодила ти будеш топтати! «Що бажав він Мене, то його збережу, зроблю його сильним, — бо знає ім'я Моє він; як він Мене*

кликати, то йому відповім, Я з ним буду в неволі, врятую його та прославлю його, і довгістю днів Я насичу його, і він бачити буде спасіння Моє!»

У Повторенні Закону, у сьомому розділі, у восьмому вірші, читаємо, де Господь говорить про те, що Він любить ізраїльський народ. Але далі, у тринадцятому вірші цього ж розділу, Бог каже, що якщо Ізраїль дотримуватиметься Його законів, то Він ще більше полюбить і благословить його. З цього тексту ми бачимо, що величина Божої любові залежить від виконання Божих заповідей.

Також у Посланні до євреїв зустрічаємо дивовижний текст, який говорить, як високо Господь цінує жертвовність людини та її працю над любов'ю.

Євр. 6:10–11 — *Та не є Бог несправедливий, щоб забути діло ваше та працю любові, яку показали в ім'я Його ви, що святим послужили та служите. Ми ж бажаво, щоб кожен із вас виявляв таку саму завзятість на певність надії аж до кінця...*

А текст нижче (уже з Нового Заповіту) підтверджує, що на тих, хто виконає заповіді Господа, чекає особлива доля вже тут, на землі, — мати особливі взаємини і з Отцем Небесним, і із Сином.

Ів. 14:21, 23 — *Хто заповіді Мої має та їх зберігає, той любить Мене. А хто любить Мене, то полюбить його Мій Отець, і Я полюблю Його, і об'явлюсь йому Сам. <...> Як хто любить Мене, той слово Моє берегтиме, і Отець Мій полюбить його, і Ми прийдемо до нього, і оселимо закладемо в нього.*

ЯК БУТИ З ЛЮБОВ'Ю ДО СЕБЕ?

Чи траплялося вам чути такий вислів, що ми маємо любити самих себе?

Це твердження народилося з тексту: *Люби свого ближнього, як самого себе*. Тому деякі стверджують, що ми маємо любити себе! *Адже як ми можемо любити інших, якщо ми не любимо себе?* — аргументують вони. Для підтвердження цієї тези про корисність і важливість самолюбства та самозакоханості наводять ще текст апостола Павла:

Еф. 5:28–29 — *Чоловіки повинні любити дружин своїх так, як власні тіла, бо хто любить дружину свою, той любить самого себе. Бо ніколи ніхто не зненавидів власного тіла, а годує та гріє його, як і Христос Церкву...*

Це твердження про любов до себе часто без розбору переноситься на любов і жалість до всього себе, включно зі старістю, Адамовою природою, про яку говорить Христос:

Ів. 12:25 — *Хто кохає душу свою, той погубить її...*

Ви можете уявити таких самозакоханих людей, яким сказали, що вони зобов'язані любити самих себе? І людей, які мешкають із ними під одним дахом чи перебувають в одній церкві? Яка атмосфера буде у таких сім'ях чи церквах, де переважно такі нарцисизми?

(Нарцисизм — риса характеру, яка полягає у виключній самозакоханості та самоощітці — грандіозності, яка здебільшого не відповідає дійсності.)

І якщо це твердження може призвести до таких жахливих наслідків, як треба розуміти цей текст у Писанні? Як уникнути помилкової думки, адже це Біблія каже, щоб ми любили інших, як ми любимо себе?

Пояснення дуже просте.

Бог під час створення людини заклав у неї закон самозбереження, що виявляється в турботі про своє тіло. Завдяки цьому закону ми лікуємо свої рани, а також маємо почуття небезпеки та страху, коли підходимо до краю урвища. Цей закон зберігає нас від передчасної смерті. На нього й покликається апостол Павло, говорячи, щоб чоловіки любили своїх дружин так, як свої тіла, і дбали про них, як дбають про себе. Але якщо говорити про нашу стару, зіпсовану природу, наявність якої усвідомлюють усі народжені згори люди, то це зовсім інше питання. Про неї написано, що її треба зненавидіти. А хто любитиме душу (тілесну сутність) свою, той не спасеться взагалі.

Ів. 12:24–25 — *Поправді, поправді кажу вам: коли зерно пшеничне, як у землю впаде, не помре, то одне зостається; як умре ж, плід рясний принесе. Хто кохає душу свою, той погубить її; хто ж ненавидить душу свою на цім світі, — збереже її в вічне життя.*

Ви бачите, яку небезпеку становить зміщення акцентів у питанні любові до самого себе?

Від цього може залежати, де ми будемо проводити вічність! Тому дбатимемо про наш тіла, які є храмом Божим, і ненавидітимемо залишки нашої старої природи з її гордістю, самозакоханістю та лінощами.

Хай збереже нас Господь на шляху спасіння, без спотворень, щоб ми зростали в любові, яка ніколи не перестає!

Олександр БОРИСЕНКО.

ІСТОРИЧНІ СВІДЧЕННЯ

Уривки з книги Джоша Макдауелла про Біблію
під назвою «НЕЗАПЕРЕЧНІ СВІДЧЕННЯ»

(Продовження. Початок у російській версії газети № 2–3 за 2012 р.; № 4–7 за 2013 р.; № 8–11 за 2014 р.; № 12–13, 15 за 2015 р.; № 16–18 за 2016 р.; № 20–23 за 2017 р.; № 24–27 за 2018 р.; № 28–31 за 2019 р.; № 32, 34–35 за 2020 р.; № 36–37, 39 за 2021 р.; № 40 за 2022 р. в українській версії газети № 1–3 за 2022 р.; № 4–7 за 2023 р.; № 1–4 за 2024 р.)

«Популярна біблійна енциклопедія» під редакцією Семюела Фалоуза пише, що учні «найімовірніше... навіть не намагалися б, і практично точно їм не вдалося б» викрасти Тіло з гробниці.

«Як вони змогли б викрасти Тіло? Хирні та боязкі істоти, що залишили Ісуса, як тільки Його схопили; навіть Петро, найсмівливіший із них, затрепетав від промов служниці та трічі заперечував, що знає Його. Невже за такого характеру ці люди наважилися б на поєдинок із владою намісника? Невже вони наважилися б протистояти рішучості синедріону, вступити в бій із вартою чи розпочати бій з озброєними воїнами, що були напоготові? Якщо Христос не воскрес із мертвих (я говорю мовою безвірних), то Він обманув Своїх учнів марними надіями на воскресіння. Хіба учні не відкрили б Його самозванство? Хіба ризикнули б вони життям, пускаючись у таке небезпечне діло заради людини, яка так жорстоко скористалася їхньою легковірністю? І навіть якщо припустити, що вони розробили план викрадення Тіла, як вони зуміли б його здійснити?»

«У цій купці учнів, — зазначає професор Альберт Роупер, — не було жодного, хто наважився б проникнути в цю запечатану гробницю, навіть якщо вона не мала б римської варти. Думка про те, що хтось із них зробив би подібне, подолавши всі вжиті запобіжні заходи, абсолютно безглузда».

ЯКЩО СОЛДАТИ СПАЛИ, ЯК ВОНИ МОГЛИ СТВЕРДЖУВАТИ, ЩО ТІЛО ВКРАДЕНО УЧНЯМИ?

У «Популярній біблійній енциклопедії» наводиться такий коментар щодо теорії викрадення: «Вартові або спали, або не спали, — писав Блаженний Августин. — Якщо вони не спали, то як вони припустилися викрадення Тіла? Якщо ж вони спали, то звідки їм було знати, що тіло вкрадено учнями? Як вони наважуються в такому разі твердити про крадіжку?»

Олександр Брюс пише про римську варту: «Вони чудово знали, що ніхто з наряду не спав на посту та що жодної крадіжки не сталося. Брехня, так добре оплачена священниками, самогубна: одна її половина спростовує іншу. Вартові, що спали, не могли знати, що сталося».

«Якби потрібен був завершальний доказ воскресіння Христа, — зауважує професор Девід Браун, — то їм могла б служити дурість пояснень, які давали підкуплені стражники. Мало того що всі вартові навряд чи могли одночасно заснути на посту, це ще менш ймовірно в тому разі, коли влада так турбувалася про те, щоб могила залишалася недоторканою...»

Про теорію, зроблену єврейськими правителями, Пол Літл відгукується так: «Вони дали солдатам грошей і наказали їм пояснити, що учні прийшли вночі та вкрали тіло, поки вартові спали. Брехливість цієї казки настільки очевидна, що Матвій навіть не намагається її спростувати. Який суддя став би слухати, якби ви заявили йому, що поки ви спали, у вашу хату прокрався сусід і вкрав ваш телевізор? Хто, коли спить, знає, що довкола нього відбувається? Такі свідчення осміяли б у будь-якому суді».

Солдати не могли заснути на посту, бо це загрожувало смертною карою від вищого начальства.

«Того, хто заснув на посту, зазвичай карали смертю, — пише професор Брюс. — Невже солдатів за будь-які гроші можна було вмовити піти на такий ризик? Зрозуміло, вони могли взяти гроші та піти, сміючись із тих, від кого вони їх отримали, щоб повідомити своєму начальнику всю правду. Чого ще могли чекати первосвящен-

ники? І як вони могли серйозно зробити свою пропозицію? У цій історії є темні місця.

Можливість того, що римські вартові заснули на своєму посту, розбирає Едвард Гордон Селуїн, якого ми цитуємо за Вілбуром Смітом: «Те, що всі вони без винятку заснули на посту, виконуючи завдання настільки надзвичайної важливості, тобто саме стежачи за тим, щоб Тіло не викрали... представляється неймовірним, особливо якщо зважати на те, що ці вартові підкорялися найсуворішій у світі дисципліні. Римський вартовий, що заснув на своєму посту, карався смертю. І все ж ці вартові не були страчені, і навіть правителі, засмучені й роздратовані зривом свого плану охорони тіла, не вважали їх за винних... Практично самоочевидно, що єврейські правителі й самі не вірили в ту версію, яку за гроші веліли поширювати солдатам. Інакше чому вони негайно не заарештували та не допитали учнів? Адже вчинок, який їм приписувався, був серйозним злочином проти влади. Чому їх не змусили повернути Тіло? А якщо вони не могли спростувати звинувачення, чому їх не покарали за скоєний злочин? ...Немає жодного натяку на те, що правителі намагалися хоча б обґрунтувати свої звинувачення».

Англійський богослов і філософ Вільям Пейлі пише: «Як справедливо помічав доктор Таунсенд... у розповіді вартових міститься таємний намір. *Учні Його прийшли вночі, і вкрали Його, поки ми спали.* За таких обставин ніхто не зізнаватиметься у своєму недогляді, якщо тільки не дістане гарантії щодо захисту та виправдання».

Камінь біля входу в гробницю вирізнявся винятково великими розмірами. Навіть якщо учні справді намагалися вкрати Тіло, поки солдати спали, ті неминуче прокинулися від шуму під час пересування каменя.

Професор Вілбур Сміт вважає, що «ці воїни неминуче прокинулися б під час відсунення важкого каменя та витягнення Тіла Ісуса».

«Навіть якщо припустити, — підкреслює Девід Браун, — що до гробниці прийшло достатньо учнів, щоб зламати печатку, відсунути величезний камінь і винести Тіло, як могли всі стражники спати так глибоко й довго, щоб не почути звуків від цієї важкої роботи, яка йшла безпосередньо поруч із ними?»

Мовчазним свідком неможливості крадіжки був похоронний одяг Ісуса.

«Жодний грабіжник не став би заново згортати пелени, щоб надати їм колишню форму, — пише Меррілл Тенні, — оскільки в нього не було б на це часу. Грабіжники розкидали б у безладі пелени та втекли б разом із Тілом. Страх перед викриттям змусив би їх бути якомога квапливішими».

У професора Альберта Роупера читаємо таке: «Така охайність не поєднується з оскверненням та пограбуванням могил. Якщо хтось і пішов би на виконання такого доручення він у жодному разі не поведився б так охайно, неквапливо та спокійно. Згадуючи обставини відомих нам злочинів, ми бачимо, що злочинці ніколи не виявляють такої ретельної турботи про те, щоб залишити в такому прибраному та чистому стані приміщення, яке вони пограбували або осквернили. Зовсім навпаки, безлад та руйнація — ось прикмети зломника. Таких вчинків ніхто не робить не поспішаючи, вони вимагають швидкості, з якою охайність неумісна. Прибрана гробниця, про яку свідчить Іван, сама собою проголошує безглуздість твердження, що Тіло Ісуса викрали Його учні».

Ще півтори тисячі років тому Григорій Ніський зазначав, що «розташування пелен в усипальниці, де плат, який був обгорнутий навколо голови нашого Спасителя, лежав не разом із пеленами, але особливо на своєму місці, як і раніше

згорнутий, не говорить про страх і поспіх викрадачів, а отже, спростовує розповідь про викрадення Тіла».

Про те саме писав Іван Золотоустий, який також жив у IV столітті: «Скажемо і про пелени, склеєні смирною, бо Петро бачив їх лежачими. Бо якби вони були схильні до крадіжки, вони не викрали б Тіла оголеним, і не тільки щоб уникнути безчестя, а й тому, що не мали часу роздягати Його та боялися розбудити тих, хто жадав схопити їх. Особливо коли пелени були зі смирною, пахоцями, що настільки прилипають до тіла та скріплюють його з одягом, що нелегко було б зняти поховальний одяг із Тіла. Ті ж, що зробили це, потребували довгого часу, і знову ми бачимо, що розповідь про злодіяство не містить істини».

Хіба вони не знали люти євреїв? Хіба вони захотіли б накликати її на себе? І з якою користю для них, якщо Ісус не воскрес?

Знаменитий викладач права в Гарвардському університеті Саймон Грінліф пише щодо цього:

«Похоронні пелени, що акуратно лежали на своєму місці, і згорнута хустка, що лежала окремо від них, свідчили з повною очевидністю, що ніхто не проникав у гробницю та не грабував її, оскільки ці пелени й пахоці мали більшу цінність для грабіжників, ніж голе Тіло, і в жодному разі вони б не витрачали час на те, щоб знову їх згорнути. Ті самі обставини вказують, що Тіло не було викрадено друзями Ісуса, які б не залишили похоронні пелени в гробниці. Усі ці обставини заронили в душу Івана зерно віри у воскресіння Ісуса».

Детальний опис похоронного одягу дано Генрі Летамом, який, зазначаючи, що

весь він був в одному місці, додає свої міркування щодо ста літрів пахоців: «Ці пахоці були в сухому стані; згадувана їхня кількість велика, і під час розмотування пелен порошок смирний та алое мав був висипатися на кам'яне ложе або на підлогу, утворивши дуже помітну купу. Петро, який вийшов із гробниці, у своєму докладному описі не міг пройти повз неї. Пан Бірд не забуває про пахоці та пише, що вони обтяжували похоронний одяг, однак упускає одну обставину, яка видається мені важливою, а саме: якщо пелени були розмотані, то пахоці висипалися б і були помітні. Пахоці не згадуються, і це має означати, що вони залишилися між шарами поховального одягу та були невидимі».

УЧНІ НЕ ВІНОСИЛИ Б ТІЛО ХРИСТА

«Учні не мали рішуче жодних причин для того, щоб забирати Тіло, поховане з почетом, — вважає Вілбур Сміт. — Вони нічого не могли зробити для Тіла свого Господа. Йосип з Аримафії ніколи не велів їм забирати Тіло з місця первісного поховання, не радив цього й ніхто інший, і, отже, якби вони пішли на такий вчинок, то зробили б це не для того, щоб вшанувати Господа чи врятувати самих себе, але лише для обману інших, іншими словами, для того, щоб нав'язати жителям Палестини брехню про Ісуса. Зауважимо, що, хоч би ким були ці учні, які йшли за Господом протягом трьох років, брехунів серед них не було — за винятком Юди, якого тоді вже не було в живих. Їх ніяк не можна назвати низькими людьми, які схильні до обману. Неможливо уявити, що після товаришування зі Святим Сином Божим, Який Сам засуджував брехню та завжди стояв на варті істини, після Його вчення про найвищу праведність, про яку чули в цьому світі до Нього, неможливо уявити, що ці одинадцять учнів раптом змовилися піти на таку ганебну справу».

(Далі буде...)

ЩО ЗНАЧИТЬ ДЛЯ НАС РІЗДВО

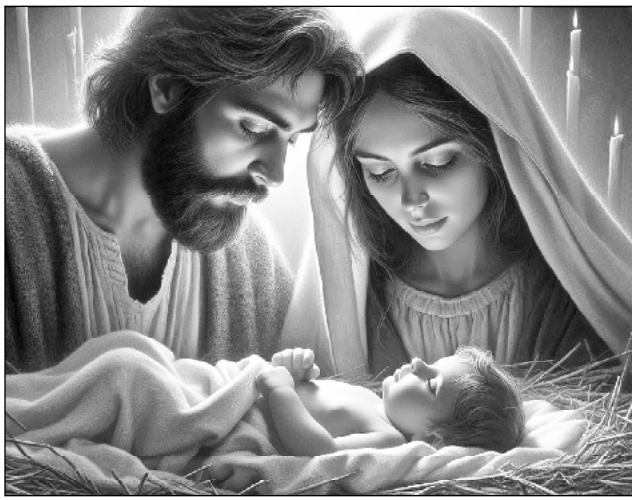
Із чим зазвичай асоціюється Різдво? Ялинка, гірлянди, різні прикраси, святковий стіл, Дід Мороз, Санта Клаус, Йоулупуккі або ще якийсь казковий дід, який приносить подарунки тим, хто добре поведився протягом минулого року. Навколо панує передсвяткова метушня: усі кудись біжать, щось купують, щось готують, а хтось намагається взагалі встигнути доробити те, що не встиг за минулий рік. У ці дні повітря прямо іскриться від напруги. Усі посилено готуються, щоб потім, коли настане довгоочікуване свято, дозволити собі зі спокійною совістю розслабитися.

У всій цій метушні мало хто замислюється над тим, із чим пов'язане це свято. Для багатьох Різдво це просто можливість забути про повсякденні проблеми, а також повеселитися і відпочити. І це попри те, що повна назва свята — Різдво Христове. Багато хто, на жаль, — чи за звичкою, чи просто не бажаючи заглиблюватися в суть — лише вимовляють: *З Різдвом!* — і все. Але ж так опускається найголовніше...

Різдво Христове присвячене великій події, яка сталася понад дві тисячі років тому в стародавньому ізраїльському місті з гарною назвою Вифлеєм. Саме там стався найголовніший епізод усієї історії людства, про який колись давно пророкував старозавітний пророк Міхей: *А ти, Вифлеєме-Ефрате, хоч малий ти у тисячах Юди, із тебе Мені вийде Той, що буде Владика в Ізраїлі, і віддавна постання Його, від днів віковичних (Мих. 5:2).*

Саме у Вифлеємі понад дві тисячі років тому в наш світ прийшов у людському образі Син Божий, народившись від Діви Марії, якій до цього з'явився ангел і повідомив про це: *І ось ти в утробі зачнеш, і Сина породити ти йому ймення Ісус. Він же буде Великий, і Сином Всевишнього званний, і Господь Бог дасть йому престола його батька Давида. І повік царюватиме він удома Якова, і царюванню його не буде кінця. <...> Дух Святий зліне на тебе, і Всевишнього сила обгорне тебе, через те то й Святе, що народиться, буде Син Божий! (Лк. 1:31–33, 35).*

Тільки подумати: Син Божий спустився з небес і став Людиною, абсолютно такою, як і будь-хто з нас, потім прожив не день, не два, а ціле земне життя, з усіма його недоліками (якщо порівнювати з тим, звичайно, що він мав у домі Божому на небі), а наприкінці ще й перетерпів нестерпні страждання, коли його грішне людство розп'яло на хресті. І навіть йому потрібне було все це? Відповідь на це запитання нам дав Сам Христос, коли сказав: *...Я з неба зійшов не на те, щоб волю чинити свою, але волю*

Того, Хто послав Мене. Оце ж воля Того, Хто послав Мене, — щоб з усього, що дав Мені Він, Я нічого не втрапив, але воскресив те останнього дня. Оце ж воля Мого Отця, — щоб усякий, хто Сина бачить та вірує в Нього, мав вічне життя, — і того воскресну Я останнього дня (Ів. 6:38–40).

Причина цього вчинку криється в нескінченній любові Бога до Свого творіння (людства, що погрузло в гріхах) і бажанні його спасти.

Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто

вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне (Ів. 3:16).

Звідси виходить, що мета Різдва — примирити нас із Богом і дати нам вічне життя через подальшу жертву Ісуса Христа. Отже, Різдво невіддільне від іншої дуже важливої події — Воскресіння Христа. По суті, Різдво — це початок шляху нашого Господа на голгофський хрест заради спокути всього людського роду. Якби Ісус не народився, наше спасіння було б неможливим, оскільки Христос є єдиним, хто може нас змінити та допомогти відновити наші взаємини з Богом після гріхопадіння та відокремлення від Нього.

Бо це добре й приємне Спасителеві нашому Богові, що хоче, щоб усі люди спаслися, і прийшли до пізнання правди. Один бо є Бог, і один Посередник між Богом та людьми, — людина Христос Ісус, що дав Самого Себе на викуп за всіх (1 Тим. 2:3–6).

Тому під час святкування Різдва дуже важливо згадувати те, що зробив Ісус для спасіння кожного з нас, і, наскільки це можливо, ділитися цим із тими, хто навколо, щоб кожен християнин став Гарною звісткою серед хоч і грішних, але таких, що дуже любить Бог, людей. Адже навіть далекий від віри у Творця люди в цей святковий час відчують щось дуже незвичайне довкола, щось таке, що ні із чим не порівняти, щось таке, що вселяє трепет і надію на майбутнє. Подаруйте їм цю надію на життя вічне поруч із Христом!

О. БУРЦЕВ.

ХРИСТІАНСЬКІ НОВИНИ

Бог зцілив колишнього пастора від неоперабельної меланоми четвертої стадії

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

Пізніше лікарі підтвердили, що тепер у Девіда немає раку.

— Є багато людей, які мають такий же діагноз, як у Девіда, і вони дивляться в обличчя смерті, — каже Джерілін. — Можливо, вони готові на смерть, але не здаються. Прийміть Його Слово у свій дух і довірте Йому все, що маєте, тому що саме це ми і зробили.

— Те, що я побачив разом із Девідом близько й особисто, зміцнило мою віру, — сказав Чак. — Я маю на увазі, що знаю, що Бог може зробити щось завгодно: велике, маленьке — неважливо. Він може.

— Коли я бачу Девіда сьогодні, я думаю про доброту Божу, про милість Божу, про те, що Бог у цьому стані життя Девіда в його похилому віці довірив йому Свою вірність, — каже пастор Марк.

— Бог зцілив мене, — каже Девід. — Я вдячний Йому за це. Я ніколи не сумнівався в тому, що Бог здатний зробити.

Я завжди вірив, що Він цілитель, що Він може зцілити рак, Він може зцілити серцеві напади, Він може вбити все, що вплинуло на мене, і Він може подбати про це, якщо ми просто повіримо Йому та ходитимемо за Його Словом і не дамо сумнівам і зневірі бути в нашому житті, тому що вони зупиняють руку Божу.

Я дуже вдячний.

inlight.news

Пастор Тонгкхам Філаванх давно був під пильним наглядом влади та кілька разів діставав від них вимоги припинити свою *християнську діяльність*. У нього

У Лаосі застрелили одного з найвідоміших місцевих пасторів

залишилися дружина та двоє дітей.

Пастор Тонгкхам Філаванх займався роботою в селі Вангхай на північному заході Лаосу, коли з'явилися двоє чоловіків на мотоциклах із закритими обличчями. Вони всадили в служителя сім куль і поїхали.

Зброя нападників була оснащена глушником. Вони зникли, пастора доправили до

провінційної лікарні, але врятувати його не вдалося. Пастору Тонгкхаму було сорок років. Тонгкхам був лідером племені кхму та головою Лаоської євангелічної

церкви (ЛЕС). Він активно розповсюджував Євангеліє, влаштував покази фільму *Ісус* та проводив тренінги для пасторів.

За словами місцевих християн, пастор Тонгкхам перебував під пильним наглядом влади та кілька разів діставав попередження про необхідність припинити свою *християнську діяльність*.

Християни у всьому Лаосі публікували в соціальних мережах повідомлення про своє потрясіння та скорботу.

— Його глибока мудрість, непохитна віра та безмежне співчуття торкнулися багатьох, — йдеться в одному з постів на *Facebook*.

Незважаючи на закон, що

гарантує свободу віросповідання, переслідування в Лаосі неухильно зростають. Багато вірян у тюрмах. Місцева влада виганяє протестантських християн із сіл, зносить і спалює їхні будинки, залишаючи сім'ї без даху над головою.

Водночас, незважаючи на посилення гоїнь, церква в Лаосі росте з кожним роком, сотні кхму приходять до Господа. Щоденні прямі трансляції християн на сторінці кхму в *Facebook* дивляться тисячі людей.

Лаос займає двадцять перше місце в рейтингу країн, де найважче бути християнином, складеному організацією *Open Doors* у 2024 році.

inlight.news

Верховний суд південноіндійського штату Керала дозволив двом молодим людям змінити віросповідання в документах про освіту з індуїстського на християнське, створивши прецедент, що людина не може бути прив'язана до однієї релігії лише через народження. Заява була зроблена в ході ухвалення рішення на користь двох молодих людей із міста Кочі в штаті Керала, які змінили свою релігію з індуїстської на християнську у шкільних атестатах після звернення.

Прецедент в Індії: Верховний суд дозволив християнам змінити віросповідання в документах

Двадцятичотирирічні Лохіт та Логіт народилися в батьків-індусів та дотримувалися індуїстської релігії до травня 2017 року. Після цього вони вирішили прийняти християнство та були хрещені в одній із церков Кочі.

Після звернення близнюки захотіли змінити свою релігійну належність у шкільних атестатах та дістали повідомлення, опубліковане в Урядовому віснику. Потім вони звернулися до контролера іспитів зі своїм проханням, але їм відмовили. Дозволили лише змінити імена. Після цього учні подали позов, задоволений судом Керали:

— Навіть якщо погодитися з тим, що немає положення, що дає можливість змінювати релігію в шкільних атестатах, це не привід прив'язувати людину до однієї релігії лише через її народження. Свобода сповідувати будь-яку релігію на свій вибір гарантована статтею 25 (1) Конституції. Якщо людина приймає іншу релігію, користуючись цією свободою, у її документах мають бути зроблені необхідні виправлення.

За матеріалами мегалпорталу *InVictory*, inlight.news

В Уганді мусульманин покалічив свою дочку за те, що вона прийняла християнство

Батько-мусульманин обливав окропом і мучив розпеченою праскою власну дочку за те, що та залишила іслам і звернулася до Ісуса. Дівчину врятував християнин, що проїжджав повз.

Наасіке Маліяті, 19-річна студентка ісламського інституту Нур, яка мешкає в селі Намполома, розповіла, що 15 липня 2024 року стала християнкою під час відвідин церкви євангелістів.

— Коли пастор закликав парафіан довірити своє життя Христу, я також помолилася, щоб прийняти Ісуса Христа як свого Господа та Спасителя, — сказала Маліяті. — Повернувшись додому, я сказала сестрі, що залишила іслам. Вона розповіла батькові про моє звернення до християнства.

Наступної неділі Маліяті, яка навчалася в місті Мбалі, відвідала церковну службу та, повернувшись додому, зазнала жорстокого нападу з боку свого батька та дядька.

— Вони зв'язали мене, побили, а потім мій батько обливав мене окропом та обпик гарячою праскою, водночас голосно кричав, що я *ганьба для сім'ї*, — розповіла Маліяті в інтерв'ю *Morning Star News*. — Мене били та обпикали за те, що я залишила іслам і прийняла хрис-

тїанство, а мій батько люто кричав, що я зганьбила сім'ю.

Закінчивши катування, батько та дядько залишили Маліяті на березі річки Наматала. Християнин Ніколас Ндобулі, який проїжджав повз на мотоциклі, врятував її.

— Я почув, як хтось кричав про допомогу та кликав: *«Ісус, Ісус, Ісус!»*, — розповів Ндобулі в інтерв'ю *Morning Star News*. — Я зупинився, посадив її на свій мотоцикл і відвіз до лікарні.

Ндобулі подбав про Маліяті та оплатив її лікування.

Конституція Уганди та інші закони цієї країни передбачають свободу віросповідання, включно з правом поширювати свою релігію та переходити з однієї конфесії до іншої. Мусульмани становлять не більше дванадцяти відсотків населення Уганди.

inlight.news

СВІДЧЕННЯ ВІДРОДЖЕНИХ ХРИСТИЯН

Бог відповів навіть на нульову віру!

Народився та виріс у Києві, у порядній радянській родині. Близькі прищеплювали мені найкращі (на їхню думку!) моральні цінності. Але коли я підріс, то побачив, що моральність у світі річ умовна.

Я вирішив, що сам для себе визначатиму, як жити і які ідеали вибирати.

З'явилися друзі — запеклі злочинці та наркомани. У вісімнадцять років я вже вживав наркотики та був членом одного з організованих злочинних угруповань Києва. На випадок зіткнення з міліцією в нас були свої адвокати, які протягом двох годин могли витягнути з будь-якого відділення міліції. Як мені тоді здавалося, я досяг того, чого хотів, і стою на ногах. Насправді все було інакше. Уже давно центральне місце в моєму житті зайняли наркотики. Через деякий час відвернулися і друзі, вирішувати справи з міліцією тепер

не було кому. З'явилася перша судимість, за нею друга та третя...

Я виходив на волю, але розпочати нове життя не було сил. Це було зачароване коло, і я запитував себе: Невже це ніколи не скінчиться?

Якось, коли до в'язниці приїхали віряни, я випадково зайшов у табірний клуб і серед них помітив старого знайомого, з наших. Він став зовсім іншою людиною, у його очах було справжнє

життя! Ми довго тоді розмовляли, і я вперше почув від нього, що можна дістати звільнення, якщо повірити в спокійну жертву Ісуса Христа.

У листопаді 2004 року, звільнившись з ув'язнення, я прийшов до реабілітаційного центру. Я вже не вірив, що хтось чи щось може допомогти мені. Але Бог відповів навіть на таку нульову віру! У перші дні реабілітації Господь звільнив мене від усіх залежностей, дав нову свідомість і бачення світу. Пізніше я знайшов себе в служінні реабілітації, де допомагав таким, яким був сам. Сьогодні я є керівником домашньої групи церкви, яка несе молитви за всіх знедолених. А 2007 року Бог подарував мені прекрасну дружину Паті, і нині в нас уже двоє дітей. Слава Богу за все!

Євген КРАСНОВСЬКИЙ,
Україна.

Історія нашого кохання нагадує сюжет із фільму

Бажання робити все навпаки, як правило, укорінюється в людині з дитинства. І звичайно ж, не від хорошого життя. Батько мій пив, і вони з мамою розійшлися, коли я ще був дошкільником.

Мати намагалася виховувати мене як могла: відправляла до різних спортивних секцій. Однак я швидко змінював захоплення, у школі вчився погано, особливо страждала поведінка. А вже в п'ятнадцять років я почав курити марихуану та колотися. 1999 року, сильно випивши, я з компанією вчинив жорстокий злочин — убили розповсюджувача наркотиків. Комуś дали чотирнадцять років, комуś менше. Я ж дістав п'ять років колонії посиленого режиму в селищі Мартусівка.

Сумно це казати, але в мене не було навіть тіні каяття в скоєному. Навпаки, я навіть пишався. У в'язниці я намагався утвердитись у злочинській системі, заробити якийсь авторитет тим, що став супротивником тюремних правил. Нічого особливого я цим не досяг, лише страждав, потрапляючи до

штрафних ізоляторів (ШІЗО). Разів п'ять сидів у ШІЗО — приміщенні нижче за рівень землі, у вогкості, жорстких обмеженнях та з поганим харчуванням.

Через деякий час я зрозумів, що страждати за злочинську ідею — самообман. Тоді ж я почав спостерігати за в'язнями, які повірили в Ісуса Христа. Ці люди розповіли мені про любов Бога, і я зрозумів, що хочу саме таких друзів і такого ж життя. Через три з половиною роки, проведені у в'язниці, у мене з'явилася бажання прочитати Новий Заповіт. Із цього моменту життя почало перетворюватися. Слово Боже відкрило, хто я є і який кінець мого беззаконного шляху. Я почав відвідувати зібрання у в'язниці, а коли вийшов на волю, пройшов реабілітацію, і вже майже десять років служу Господу. Одружився з гарною вірянкою Анною. Історія нашого кохання нагадує сюжет із фільму.

У церкві мені доручили дитяче служіння. Я почав

працювати з бездомними дітьми та підлітками: розповідав їм про Ісуса, про те, що Бог може змінити життя та думки кожної людини, варто лише довіритися. Аня працювала поруч, її життя не було схожим на моє: вона закінчила школу, вступила до технікуму і вже студенткою прийшла до церкви. Друзі, бачачи в нас чудову пару, намагалися звернути нашу увагу одне на одного, але марно. Ми ніби не бачили, наскільки ми схожі. Просто робили спільну справу. Почуття прийшло раптово, якоїсь миті ми усвідомили, що вже не можемо одне без одного.

У грудні 2009 року в нас народилася донька Маргарита. Після народження крихітки ми переїхали до Києва із села Почуйки, де два роки служили місіонерами. А коли утворилася наша церква, стали її членами та продовжили служіння з дітьми. Сьогодні я наглядаю за роботою недільної школи, дитячого садка, підліткової групи, двох притулків та дитячого відділення в лікарні. Аня — відповідальна за жіночу реабілітацію та жіноче служіння в церкві.

Дем'ян НАЗАРЕНКО,
Україна.

Виріс без батька. Мати як могла займалася моїм вихованням, але її я ніколи не слухав, відкидав її настанови та виховання. Виховувала мене вулиця. Як мені тоді здавалося, на вулиці я швидко став дорослим. Хоча насправді я був ще дитиною.

Мама працювала по змінах, а я був наданий самому собі. Грошей у сім'ї ніколи не вистачало. У віці семи років я збирав пляшки, щоб купити собі якусь іграшку, а в дев'ять років — щоб купити цукерок і тістечок, а коли подорослішав — усі гроші йшли на алкоголь.

Вулиця слабаків не любить. І коли я випивав, одразу почував

Бог мінєє всі мінуси на плюси

себе героєм. Не гидував і крадіжкою. Так тривало до п'ятнадцяти років, поки я не спробував курити траву, а потім і вживати мак. Тоді мак ріс на городі, а коноплі вирощували на колгоспних полях. Тому за наркотик не треба було платити, а можна було ще на ньому й заробити.

Ще три роки я постійно вживав наркотик. Це було престижно. Гроші на наркотиках зароблялися дуже легко, адже довкола було так багато людей, яким так подобалося бути під кайфом. Жодних проблем: живи, насолоджуйся життям і приноси задоволення іншим.

Але ця ідилія тривала недовго. У вісімнадцять років мене посадили. Я був готовий до ув'язнення, але не був готовий до локми. Після тридцяти місяців ув'язнення мені більше не хотілося у в'язницю.

Я змінив свій спосіб життя та наступні кілька років торгував різним товаром, легально заробляв на життя. Купив автомобіль і квартиру. Одружився. Життя налагодилося: одягнений, взутий, у квартирі все є.

Але сучасна життєва мудрість свідчить: *Наркотик вміє чекати*. Я знову відсидів. Моє життя пішло шкереберть. Куди я тільки не виїжджав із міста, щоб не вживати наркотиків, не розуміючи головного: від себе нікуди не втечеш.

1997 року я почав возити мак до міста для продажу. Сам тоді не коловся, але дуже пив. А коли вколовся, сталася проблема з рукою — перетяжка нервів і, як наслідок, II група інвалідності. Це був стрес, який я переніс дуже тяжко. Тоді мені виповнилося тридцять два роки.

За рік у мене народилася дочка — це був справжній подарунок від Бога! Мені здавалося, що я почав жити для сім'ї. Проте я і далі возив наркотик великими партіями та продавав його. Заробленими грошима відкуплявся, коли мене ловила міліція. Тоді мені здавалося, що я можу купити всіх і все. У місті в мене була точка, з якої наркотик тік рікою всім Орджонікідзе (нині Покров. — Прим. ред.). Постійно живучи в такому кошмарі, я не помічав, як страждають мої близькі, особливо мама.

Життя навколо мене було брудним і розпусним. І щоб хоч якось усунути від нього, доза наркотиків у мене з кожним разом зростала дедалі більше. Я був у темряві, і від мене линув морок.

2001 року я їхав за черговою партією наркотику та заснув за кермом. Аварія. Це була вже третя аварія в моєму житті, й у двох із них автомобілі були повністю розбиті, але я залишався

живим. На цей раз осколкове дроблення обох п'ят. Я довгий час не ходив, а їздив на колясці. Потім стало краще, і ходив уже з паличкою. Але це не завадило мені й далі торгувати наркотиками.

2004 року мене посадили знову. На цей раз я дуже хворів, й у в'язниці виявили початкову стадію туберкульозу. Мене перевели до туберкульозної зони. Якось мені зробили укол вітамінів, після чого дуже суттєво вправ тиск. Я вже готувався вмирати.

Після цього мене перевели до інвалідної зони, куди просто привозять помирати. Я називав це переведення *останнє відрядження*. Але, незважаючи на всю критичність ситуації, я і там почав створювати рух із наркотиком та алкогольом.

Якось мені вислали траву, і я благав Бога про те, щоб усе пройшло успішно. Але вийшло навпаки: мене добряче побили бейсбольними бітами, відбили нирки, переламали ребра. Й ось, лежачи в санчастині, у такому дикому стані я думаю: *Господи, я більше не вірю людям, лишився тільки Ти*.

Мене завжди запрошували до церкви, але я відмовлявся навіть спілкуватися з вірянами про Бога. Хоча десь усередині мені подобалося їхнє життя. Ставши зовсім хворим і зруйнованим, я мав пересилити своє я та прийти на зібрання. І я зробив цей крок. Коли я прийшов на зібрання, то мені запропонували покаятися. Але я сказав, що подумаю над цим. Думав недовго та вже за тиждень я віддав своє життя Ісусу Христу.

Моє покаяння змінило моє життя: те, що раніше було для мене гарним, тепер чомусь стало поганим. Я все більше думав над тим, як мені жити далі. І що більше я читав Біблію, то більше я розумів: якщо житиму так, як написано в цій книзі, у мене все буде добре.

Через місяць я почув такі слова в собі: *Синку, серце в тебе гарне, а тіло ти своє понівечив. Займайся зарядкою*. І з того дня бігаю впродовж години щодня. Групу інвалідності щодо ніг та туберкульозу зняли. Це слава Божа! Вона виливається в моє життя.

Як я можу відмовитися від Господа, Який витягнув мене з такого болота та приготував для мене все найкраще? Сьогодні Господь наповнює Своєю любов'ю мене, щоб я зміг явити Його безмежну любов людям нашого міста. Бог мінєє всі мінуси на плюси.

Ігор МИХАЙЛЕНКО (РИБАК),
Україна,
gazetasp.net

СВІДЧЕННЯ ВІДРОДЖЕНИХ ХРИСТІЯН

Бог вибрав немудре світу, щоб засоромити мудрих...

Я був із тих дітей, за якими колонія плакала ще змалку. Батько був алкоголік, і, щоб вижити, мама працювала в три зміни. Тому майже весь час провів на вулиці. Курити почав ще в дитячому садку, а в тринадцять років уже скуштував героїн та інші наркотики.

Я був наданий сам собі. З першого класу прогулював школу. Виріши на вулиці, я займався різними злочинами, а коли мені виповнилося п'ятнадцять років, дістав свою першу судимість — умовно. Але не минуло й року, як з'явилася друга судимість, за яку мені дали шість років. Частину строку я провів у в'язниці для неповнолітніх, де зіткнувся з такою жорстокістю у взаєминах між засудженими підлітками, якої не міг навіть уявити. Моє, ще дитяче серце від цього ставало жорсткішим, поступово перетворюючись на камінь. Колонія для дорослих виявилася ще гіршою. Друзі, які були поруч, готові були продати та обдурити за пару кубів наркотику, але я не збирався міняти своє життя.

Коли до звільнення залишалося три місяці, сталося те, що розстроило моє серце та змінило все моє подальше життя. Знічев'я я прийшов на одне з евангелізаційних служінь християн, вони привезли із собою багато фруктів і солодощів (це було свято жнив). Звісно, на таке свято прийшло багато ув'язнених, маючи на думці лише одне — поїсти. Ми почали їсти, а гості помолилися за їжу, узяли гітару, підвелися осторонь і почали співати псалми. Я раптом запитав себе: навіщо вони це роблять? Прийшло розуміння, що ними рухає не зиск, не нажива, але щось більше. Це була любов Ісуса Христа. Мені стало дуже соромно за себе та за своїх товаришів. З того часу я почав відвідувати молитовну кімнату в колонії. Почав прислухатися до проповіді Слова Божого, зрозумів, що моє життя не відповідає заповідям Ісуса Христа.

Одного дня я покаявся та із жорсткого, зіпсованого хлопця, з кам'яним серцем, якого ніхто не міг змінити, якому важко було читати та

писати, почав перетворюватися на іншу людину. У моєму житті відбулися такі зміни, про які я навіть не мріяв. Бог зробив із мене Святого служителя. Може, для деяких людей таке твердження здасться дивним і самовпевненим, але я переконуюсь, як на мені збувається Слово Боже: *Дивіться бо, браття, на ваших покликаних, що небагато-хто мудрі за тілом, небагато-хто сильні, небагато-хто шляхетні. Але Бог вибрав немудре світу, щоб засоромити*

мудрих, і немічне світу Бог вибрав, щоб засоромити сильне, і простих світу, і погорджених, і незначних вибрав Бог, щоб значне знівелювалося перед Богом жодне тіло (1 Кор. 1:26–29).

Бог зробив ще більше в моєму житті: Він дав мені благословенну дружину, безліч братів і сестер, яким я можу служити. З дружиною Нелею ми виховуємо двох дітей: дочку та сина. Це ще одна радість від Бога. Нині ми живемо та служимо в християнському реабілітаційному центрі нашої церкви.

Переживши Божу любов і Боже благословення у своєму житті, я не можу залишатися байдужим спостерігачем. Адже якби сьогодні прийшов Христос, Він пішов би шукати тих, хто гине. Пішов би спасати взятих на смерть. Він не почав би робити собі ім'я, не почав би досягати становища в суспільстві, не почав би домагатися визнання від світу. Він знову пішов би шукати цих блудниць, цих пропащих і безнадійних людей. Став би другом для митарів і грішників. Я впевнений у цьому!

Можливо, це прозвучить жорстко, але сьогодні в церквах є безліч споживачів, а не робітників; тих, хто більше створює видимість, аніж є християнином насправді. Сьогодні безліч людей приходять на реабілітацію, і така плінність: прийшов — пішов, прийшов — пішов. І молишся: *Господи, чому вони не застрягають у благодаті? Чому не закохуються в Тебе, адже Ти ж не змінився?* Нині ми з братами постійно молимося та постимося, щоб Бог підіймав робітників на ці жнива! Щоб у цей останній час, який уже настільки явний, ми не забули покликання Христового — спасати взятих на смерть!

На завершення свого свідчення хочу наголосити, що тепер я не бачу свого життя без Ісуса Христа. Він сенс і суть мого життя! Адже саме Бог зупинив мене на шляхах беззаконня, відродив до нового життя, дарував пізнання істинного шляху, і саме Господь дає мені сили йти далі!

Андрій НОВІКОВ,
Україна.

Моє до вас побажання: довіртеся Богу

Мене звуть Андрій. Цього року мені буде сорок років, із них двадцять шість років я прожив не християнським життям. Але Господь із милості Своєї та любові до мене повернув мене до себе й дарував мені надію на вічне життя. Нас у сім'ї шестеро дітей: я, три брати та дві сестри. З усіх моїх братів і сестер я був найгірший і найнеслухняніший, завжди хотів якнайшвидше подорослішати та дуже часто тікав із дому, щоб жити своїм життям.

В одинадцять років я потоваришував із поганими хлопцями, вони любили випивати та красти, але, як то кажуть, з ким поведешся, того й наберешся. Ось і я почав пити, курити, а потім і красти. У дванадцять років я вже стояв на обліку в міліції, і мене часто забирали до спецприймача. У чотирнадцять років мене вперше засудили за крадіжку та дістав умовний строк — один рік. У сімнадцять років мене знову засудили за крадіжку та дали три роки позбавлення волі. Перебуваючи в ув'язненні, я дуже часто міркував

про те, як мені змінити своє життя, щоб не сидіти більше. Мені часто казали, що без Бога я не зможу помінятися, але я стверджував, що поміняю коло друзів, і життя піде інакше. Й ось настав мій день звільнення з місць

позбавлення волі. Я перестав пити та не повернувся до своїх друзів, влаштувався на роботу, і начебто життя чимось змінилося. Минуло приблизно два місяці, і в мене з'явилися нові друзі, з якими я почав знову випивати, уже не соромлячись бути напідпитку перед батьками. Через десять місяців мене знову спіймали на крадіжці та засудили, за що я дістав рік і шість місяців позбавлення волі. Перебуваючи в ув'язненні, я знову почав розмірковувати, що мені зробити, щоб більше не потрапляти до в'язниці. Поміняти коло друзів? Не допомогло — тому що я сам не помінявся. Тому я знайшов таке ж коло спілкування, хоч і з іншими людьми. І я вирішив, що знайду дівчину та одружусь, що сім'я зможе втримати мене.

Коли я звільнився з місць позбавлення волі та пройшов один місяць, я почав жити з дівчиною, взявши її з дитиною. Як мріяв, так і вийшло. Через рік чи півтора я знову почав випивати та дружити з такими ж, як я сам. Через два роки та чотири

місяці я знову попався на крадіжці та мене посадили на чотири роки та шість місяців. В ув'язненні я зустрів свого земляка, він був християнином. Він часто кликав мене до церкви, але я давав лише одні обіцянки. Протягом кількох місяців він постійно запрошував мене до церкви. Й ось нарешті я надумав сходити туди, де вперше почув Слово Боже. Проповідник говорив про Бога та спасіння. Через сім місяців Господь звільнив мене від куріння, пияцтва та всіх гріховних звичок. У січні 2011 року я покаявся перед Господом, а 2 липня 2011 року я прийняв святе водне хрещення. Сьогодні я служу Господу, перебуваючи на волі, водночас я відчуваю велику радість. Тільки нині я розумію, що ні зміна кола друзів, ні сім'я та ні щось інше не може змінити людське життя. А якщо й може, то ненадовго.

Моє побажання до вас: довіртеся Богові, Який може змінити і ваше життя. Не намагайтеся самотужки змінювати його самі, оскільки це марно, я вже пробував.

З любов'ю Господа до вас
Андрій ЧУЙКІН, Україна.

Скільки років нашому Місяцю? Насправді ніхто не може виміряти його вік. Проте зазвичай вважається, що уніформізм правильний, тобто що сьогоднішня — це ключ до майбутнього (погляд скептиків, про який йдеться у 2 Петра 3:4). І на цій підставі вони стверджують, що вік Місяця становить чотири з половиною мільярди років.

Однак чотири уніформістські мірила, які, хоч би як використовуватимуться щодо Місяця, вказують на суперечність у дістанних датах у мільярди років.

РЕЦЕСІЯ МІСЯЦЯ ВІД ЗЕМЛІ

Третя приливної хвилі призводить до рецесії (віддалення) Місяця від Землі зі швидкістю 4 см на рік. Це значення було б більшим у минулому, коли Місяць був би ближчим до Землі. Місяць не міг перебувати на відстані ближче ніж 18400 км, відомій як межа Роша, оскільки приливні сили Землі (у зв'язку з гравітацією) зруйнували б його.

МІСЯЧНЕ БОЖЕВІЛЛЯ

Помилкові дані віку Місяця

Але навіть якби Місяць і почав віддалятися від Землі після контакту з нею, то в нього зайняло б лише 1,37 мільярда років на те, щоб досягти сьогоднішньої відстані. Це лише чверть затвердженого еволюційного віку. Звичайно ж, якщо він був створений майже на такій самій відстані, як і сьогодні, то не знадобилися б величезні проміжки часу.

ПРИМАРНІ КРАТЕРИ

Примарні кратери на поверхні місячних морів (йдеться про моря, сформовані потоками лави) є проблемою для великого віку Місяця. Очевидно, величезні зіткнення призвели до появи потоків лави, але це сталося раніше, ніж інші кратери меншого розміру утворилися у великих кратерах. Усе це можна побачити як примар під потоком

ми лави. Але це означає, що менші зіткнення не могли відбуватися набагато пізніше за величезні, інакше лава затверділа б ще до зіткнення. Тому кратери утворилися за короткий проміжок часу. Це також передбачає, що інші створені тіла нашої Сонячної системи теж набагато молодші, ніж передбачалося.

НЕЩОДАВНО СФОРМОВАНИ УКОСИ

Огляд НАСА показав укуси (круті схили), що пов'язані зі скидоутворенням і поява яких пов'язується зі стисненням Місяця. Укуси є повсюдним явищем, і їхня новизна з браком кратерів припускають дуже недавнє походження. Однак подібні ранні тектонічні рухи не мали б бути можливими, якщо Місяць був холодним і мертвим

уже принаймні два мільярди років.

НЕЩОДАВНЯ ВУЛКАНІЧНА АКТИВНІСТЬ

Свідчення недавньої вулканічної активності на Місяці не сходяться з її гаданим величезним віком, тому що минуло вже багато часу відтоді, як вона охолонула мільйони років тому.

Зверніть увагу, що ми не говоримо про те, що всі ці

свідчення вказують нам на справжній вік Місяця. Усе, що ми можемо сказати на підставі подібного уніформістського підходу, — це те, що суперечність між усіма подібними вимірами показує, що ми не можемо довіряти жодному з них: що є щось помилкове у припущенні, що сьогоднішня — це ключ до минулого!

Єдиний надійний спосіб дізнатися про вік Місяця (або ще чогось у космосі чи на Землі) — це свідчення надійного очевидця, який бачив те, що написав. Тільки Біблія разом із її описом створення, даним Самим Творцем, може проінформувати нас про справжній вік Місяця. Наш Місяць усього на чотири дні молодший за Землю, оскільки створений на четвертий день тижня створення, тобто йому приблизно 6000 років. Правдівне (біблійне) минуле є ключем до розуміння сьогодні!

Дон БАТТЕН, creation.com

I. ОПИС ЗРАДИ ЮДИ В НОВОМУ ЗАПОВІТІ

Матвія 26:14–25 — Тоді один із Двадцятих, званий Юдою Іскаріотським, подався до первосвящеників, і сказав: «Що хочете дати мені, — і я вам Його видам?» І вони йому виплатили тридцять срібняків. І він відтоді шукав слушного часу, щоб видати Його. А першого дня Опрісноків учні підійшли до Ісуса й сказали Йому: «Де хочеш, щоб ми приготували пасху спожити Тобі?» А Він відказав: «Діть до такого то в місто, і перекажіть йому: каже Вчитель: час Мій близький, — справлю Пасху з Своїми учнями в тебе». І учні зробили, як звелів їм Ісус, і зачали пасху готувати. А коли настав вечір, Він із дванадцятьма учнями сів за стіл. І, як вони споживали, Він сказав: «Поправді кажу вам, що один із вас видасть Мене». А вони засмутилися тяжко, і кожен із них став питати Його: «Чи не я то, о Господи?» А Він відповів і промовив: «Хто руку свою вмочить у миску зо Мною, той видасть Мене. Людський Син справді йде, як про Нього написано; але горе тому чоловікові, що видасть Людського Сина! Було б краще йому, коли б той чоловік не родився!» Юда ж, зрадник Його, відповів і сказав: «Чи не я то, Учителю?» Відказав Він йому: «Ти сказав».

Івана 13:21–30 — Промовивши це, затривожився духом Ісус, і освідчив, говорячи: «Поправді, поправді кажу вам, що один із вас видасть Мене!» І озиралися учні один на одного, непевними бувши, про кого Він каже. При столі, при Ісусовім лоні, був один з Його учнів, якого любив Ісус. От цього кивнув Симон Петро та й шепнув: «Запитай, — хто б то був, що про нього Він каже?» І, пригорнувшись до лона Ісусового, той говорить до Нього: «Хто це, Господи?» Ісус же відказує: «Це той, кому, умочивши, подам Я куска». І, вмочивши куска, подав синові Симона, — Юді Іскаріотському! **За тим же куском тоді в нього ввійшов сатана.** А Ісус йому каже: «Що ти робиш — роби швидше». Але жоден із тих, хто був при столі, того не зрозумів, до чого сказав Він йому. А тому, що тримав Юда скриньку на гроші, то деякі думали, ніби каже до нього Ісус: «Купи, що потрібно на свято для нас», або щоб убогим подав що. А той, узявши кусок хліба, зараз вийшов. Була ж ніч.

Матвія 26:45–50 — Потому приходять до учнів і їм промовляє: «Ви ще далі спите й спочиваєте? Ось година наблизилась, — і до рук грішникам виданий буде Син Людський. Уставайте, ходім, — ось наблизився Мій зрадник!» І коли Він ще говорив, аж ось прийшов Юда, один із Двадцятих, а з ним люди багато від первосвящеників і старших народу з мечами та киями. А зрадник Його дав був знака їм, кажучи: «Кого поцілую, то Він, — беріть Його». І зараз Він підійшов до Ісуса й сказав: «Радій, Учителю!» І поцілував Його. Ісус же йому відказав: «Чого, друже, прийшов ти?» Тоді приступили та руки наклали на Ісуса, — і схопили Його.

II. ПРОРОЦТВО ПРО ЮДУ В СТАРОМУ ЗАПОВІТІ

Івана 13:18 — Не про всіх вас кажу. Знаю Я, кого вибрав, але щоб збулося Писання: «Хто хліб споживає зо Мною, підняв той на Мене п'яту свою!» (Псалми 40:10). Вислів підняти п'яту аналогічний українському вислову замаханути або підняти на когось руку.

Псалми 40:10 — Навіть приятель мій, на якого надіявся я, що мій хліб споживав, — підняв проти мене п'яту!

Псалми 108:6–20 — Постав же над ним нечестивого, і по правіці його сатана нехай стане! Як буде судитись — нехай вийде винним, молитва ж його бодай стала гріхом! Нехай дні його будуть короткі, хай інший маєток його забере! Бодай діти його стали сиротами, а жінка його — удовою! І хай діти його все мандрують та жебрають, і нехай вони просять у тих, хто їх руйнував! Бодай їм тента розставив лихвар на все, що його, і нехай розграбують чужі його працю! Щоб до нього ніхто милосердя не виявив, і бодай не було його сиротам милости! Щоб на знищення стали нащадки його, бодай було скреслене в другому роді ім'я їхнє! Беззаконня батьків його хай пам'ятається в Господа, і хай не стирається гріх його матері! Нехай будуть вони перед Господом завжди, а Він нехай вирве з землі їхню пам'ять, —

ТЕМА ДЛЯ РОЗДУМІВ

ЗРАДА ЮДИ

ворог бо не пам'ятав милосердя чинити, і напастував був людину убогу та бідну, та серцем засмучену, щоб убивати її! Полюбив він прокляття, бодай же на нього воно надійшло! — і не хотів благословення, — щоб воно віддалилось від нього! Зодягнув він прокляття, немов свою одіж, просякло воно, як вода, в його внутро, та в кості його, мов олива! Бодай нуто стало йому за одіж, в яку зодягнеться, і за пояс, що завжди він ним підперезеться! Це заплаता від Господа тим, хто мене обмовляє, на душу мою наговорює зло!

III. МОТИВ ЗРАДИ ЮДИ

Євреї чекали на Месію. Вони думали, що Месія буде царем земним, який, прийшовши, відновить царство Ізраїлю, тобто звільнить Ізраїль від панування Римської імперії.

Учні Ісуса не були винятком. Скільки разів вони сперечалися про те, хто з них найголовніший (**Марка 9:33–34; Луки 9:46** — І прийшло їм на думку, хто б найбільший з них був?; **Луки 22:24**) і хто з них має право сидіти ліворуч і праворуч від Ісуса у Його Царстві (**Марка 10:36–37** — А Він їх поспитав: «Чого ж хочете, щоб Я вам зробив?» Вони ж відказали Йому: «Дай нам, щоб у славі Твоїй ми сиділи праворуч від Тебе один, і ліворуч один!»).

Юда теж не був винятком. І він вірив у такого земного Месію.

Відаючи Ісуса в руки фарисеїв, книжників і первосвящеників, Юда думав, що цим робить ласку Ісусу та заробляє собі високе місце та становище в Його Царстві. Адже він бачив усі дива Ісуса (зцілення хворих, звільнення біснுவатих, воскресіння мертвих, ходіння по воді, годування тисяч людей кількома хлібами та рибами). Юда не сумнівався, що ніхто не міг зробити Ісусу нічого поганого.

IV. ОСОБИСТІСТЬ ЮДИ ІСКАРІОТА

Івана 12:1–6 — Ісус же за шість день до Пасхи прибув до Віфанії, де жив Лазар, що його воскресив Ісус із мертвих. І для Нього вечерю там справили, а Марта прислужувала. Був же й Лазар одним із тих, що до столу з Ним сіли. А Марія взяла літру мира, — з найдорожчого нард пахучого, і намастила Ісусові ноги, і волоссям своїм Йому ноги оберла. І пахощі мира наповнили дім! І говорить один з Його учнів, Юда Іскаріотський, що мав Його видати: «Чому мира оцього за триста динарів не продано, та й не роздано вбогим?» А це він сказав не тому, що про вбогих журився, а тому, що був злодій: він мав скриньку на гроші, — і крав те, що вкидали.

Хитра сутність Юди, найімовірніше, потихеньку сформувалася до того моменту, коли сатана увійшов у нього (**Івана 13:27**) і використав для зради нашого Господа Ісуса (**Івана 18:3**). Після всього того, що сталося, Юда заплакав із гіркотою, викинув тридцять срібняків, отриманих за свою зраду, потім пішов і повісився (**Матвія 27:5**).

Якщо ви досі сумніваєтеся в правильності нашої теорії, то порівняйте її з іншою теорією, яку ми назвемо **теорією дрібного злодюжки**.

Дехто стверджує, що Юда зрадив Ісуса лише через тридцять срібняків. Якщо це так, то як відповісти на такі запитання?

Запитання перше. Ми знаємо, що Юда Іскаріот був злодієм. Він крав зі скарбниці, яку носив із собою. З таким же успіхом він міг красти стільки, скільки його б душа забажала. Що довше він був би скарбником при Ісусі та Його учнях, то більше йому вдалося б вкрати. Навіщо Юді було зраджувати

До того ж Юда знав, що народ був готовий поставити Ісуса на престол і проголосити царем Ізраїлю. І народ уже намагався це зробити: **Івана 6:14–15** — А люди, що бачили чудо, яке Ісус учинив, гомоніли: «Це Той справді Пророк, що повинен прийти на світ!» Спостерігши ж Ісус, що вони мають замір прийти та забрати Його, щоб настановити царем, знов на гору пішов Сам один. На думку Юди, справа була лише за священниками, книжниками та фарисеями. Ісус давно шукав можливості проповідувати їм про Боже Царство. Юда думав, що, відаючи Ісуса у їхні руки, він тим самим давав Йому привід засвідчити їм про великі дива Бога та проголосити Себе царем, здійснивши перед ними безліч див (**1 Коринтян 1:22** — Бо й юдеї жадають ознак...). Юда не могло спасти на думку, що він відає Ісуса на смерть. А коли він побачив, що Ісус засуджений на смерть, Юда зрозумів, що сталося. І він не міг цього перенести.

Ісуса всього за тридцять срібняків, коли він міг вкрати зі скарбниці більше, ніж ця сума?

Запитання друге. Усі учні думали, що Ісус — Месія, який відновить Ізраїльську державу та правитиме в ній як цар Ізраїлю. Кожен з учнів сподівався зайняти один із керівних постів за царя Ісуса. Навіщо Юді потрібні були тридцять срібняків, якщо він сподівався отримувати вищий оклад як один із вельмож при дворі?

Запитання третє. Якби мета зради Юди полягала в отриманні тридцяти срібняків, то чому ж він їх повернув священникам та фарисеям?

Запитання четвєрте. Якщо Юда зраджував Ісуса Христа лише заради грошей, то чому він так засмутився, коли Ісуса засудили до страти? Чи не для цього він зраджував Ісуса?

Запитання п'яте. Якщо Юда зрадив Ісуса заради грошей, то навіщо він покінчив життя самогубством?

Отже, ми тепер ясно бачимо, що Юда зрадив Ісуса Христа не зара-

ди тридцяти срібняків, просто в процесі він вирішив ще й заробити грошей.

V. СМЕРТЬ ЮДИ

Матвія 27:1–10 — А коли настав ранок, усі первосвященики й старші народу зібрани на раду супроти Ісуса, щоб Йому заповідати смерть. І, зв'язавши Його, повели, та й Понтію Пилату намісникові віддали. Тоді Юда, що видав Його, як побачив, що Його засудили, розкаюся, і вернув тридцять срібняків первосвященикам і старшим, та й сказав: «Я згрішив, невинну кров видавши». Вони ж відказали: «А нам що до того? Дивись собі сам». І, кинувши в храм срібняки, відійшов, а потому пішов, — та й повісився. А первосвященики, як взяли срібняки, то сказали: «Цього не годиться покласти до сховку церковного, — це ж бо заплаता за кров». А порадившись, купили на них поле ганчарське, щоб мандрівників ховати, чому й зветься те поле «полем крові» аж до сьогодні. Тоді справдилось те, що сказав був пророк Єремія, промовляючи: «І взяли вони тридцять срібняків, заплату Оціненого, що Його оцінили сини Ізраїлеві, і дали їх за поле ганчарське, як Господь наказав був мені».

На перший погляд, нам здається, що Юда покаюся в скоєному. Справді, у Біблії мовиться, що він плакав із гіркотою. Однак це не було покаєння, він просто засмутився, що його план не вдався.

Справжнє покаєння в Слові Божому названо сумом **зради Бога** та полягає в тому, що, **по-перше**, людина усвідомлює свою провину, а **по-друге**, людина відвертається від свого гріха та повертається до Бога. Дивлячись на Юду Іскаріота та його покаєння, ми можемо точно сказати, що він мав мирське покаєння — **мирський сум**, тому що він не звернувся до Бога, але вирішив розпорядитися своїм життям сам, взявши на себе роль Бога. Про мирське та справжнє покаєння докладно написано у **2 Коринтян 7:8–10**: **Коли я й засмутив вас листом, то не каюся, хоч і каюся був, бо бачу, що той лист засмутив вас, хоч і часово. Я радію тепер не тому, що ви засмутились, а що ви засмутились на покаєння, бо ви засмутились для Бога, щоб ні в чому не мати втрати від нас. Бо смуток для Бога чинить каяття на спасіння, а про нього не жалюємо, а смуток світський — чинить смерть.** Петро теж зрадив Ісуса: він тричі від Нього зрікся. Однак пізніше він щиро покаюся. Він мав справжнє покаєння. А в Юді Іскаріота було мирське покаєння, яке, як ми щойно прочитали, **чинить смерть**.

Дії 1:15–20 — Тими ж днями Петро став посеред братів — а народу було поіменно до ста двадцяти — та й промовив: «Мужі-браття! Налезало збутись Писанню тому, що устами Давидовими Дух Святий був прорік про Юду, який показав дорогу для тих, хто Ісуса схопив, бо він був зарахований з нами, і жереб служіння оцього прийняв. І він поле набув за заплату злочинства, а впавши сторчма, він тріснув надвое, і все нутро його вилилось. І стало відоме це всім, хто замешкує в Єрусалимі, тому й поле те назване їхнього мовою Акелдама, що є: Поле крові. **Бо написано в книзі Псалмів (Псалми 108:6–20):** «Нехай пусткою стане мешкання його, і нехай пожилеця в нім не буде», а також: «А служіння його забере нехай інший»».

Він загинув зі своєю виною та пішов у своє місце (**Дії 1:25**). Вислів а впавши сторчма, він тріснув надвое, і все нутро його вилилось (**Дії 1:18**) у жодному разі не суперечить сказаному в **Матвія 27:5** (пішов, — та й повісився). Найімовірніше, усе сталося так: Юда повісився над долиною Єнном (на обриві), але мотузка або гілка під вагою його тіла обломилася. Він упав і розбився об каміння внизу.

Чому ж така людина, як Юда Іскаріот, була обрана Ісусом, щоб бути одним із Його дванадцяти апостолів, ми не знаємо. Нам лише відомо, що Ісусу було достеменно відомо, хто Його зрадить (**Івана 6:64** — **Бо Ісус знав спочатку, хто ті, хто не вірує, і хто видасть Його**).

Матеріал для газети «В'язень» люб'язно надав Біблійний дискусійний клуб, м. Монреаль, Канада <http://www.cogmtl.net/Articles/004.htm>

Протягом усього життя кожна людина чогось навчається. Але є те, що далеко не всі люди роблять у своєму житті, але є дуже важливим для будь-якої людини. Це вивчення Слова Божого, тому що із цим пов'язана вічність людини. Постараймося наголосити на деяких причинах, навіщо людині треба вивчати Біблію. Нехай це допоможе нам більш усвідомлено ставитися до вивчення святого слова та дасть можливість краще пояснити таку потребу безвірним людям, щоб спонукати їх до пізнання Бога.

1. Тому що Біблія є Словом Божим (2 Тим. 3:16: **Усе Писання Богом надхнене, і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності; 2 Петр. 1:19–21: І ми маємо слово пророче певніше. І ви добре робите, що на нього вважаєте, як на світильника, що світить у темному місці, аж поки зачне розвиднятися, і світова зірниця засяє у ваших серцях, бо ви знаєте перше про те, що жодне пророцтво в Писанні від власного вияснення не залежить. Бо пророцтва ніколи не було з волі людської, а звіщали його святі Божі мужі, проваджені Духом Святим**).

2. Біблія дає відповідь на важливі питання життя (Еккл. 12:13–14: Підсумок усього почутого: Бога бійся, й чини Його заповіді, бо належить це кожній людині! Бо Бог приведе кожну справу на суд, і все потаємне, — чи добре воно, чи лихе!; Дії 17:26–27: **І ввесь людський рід Він з одного створив, щоб замешкати всю поверхню землі, і призначив окреслені доби й границі замешкання їх, щоб Бога шукали вони, чи Його не відчують і не знайдуть, хоч Він недалеко від кожного з нас**).

3. Учення Біблії є справжнім стандартом моралі для людини (Мт. 7:12: **Тож усе, чого тільки бажаєте, щоб чинили вам люди, те саме чиніть їм і ви. Бо в цьому Закон і Пророки; Прип. 14:12: Буває, дорога людині здається простою, та кінець її — стежка до смерті**).

4. Біблія дає їжу душі. У ній є молоко для духовного зростання немовляти в Христі та тверда їжа для підтримання зрілого християнина (Мт. 4:4: **А Він відповів і промовив: «Написано: Не хлібом самим буде жити людина, але кожним словом, що походить із уст Божих»; 1 Петр. 2:1–2: Отож, відкладіть усяку злобу, і всякий підступ, і лицемірство, і заздрість, і всякі обмови, і немов новонародженого немовлята, жадайте щирого духовного молока, щоб ним вирости вам на спасіння; Євр. 5:12–14: Ви бо за віком повинні б бути вчителями, але ви потребуєте ще, щоб хтось вас навчав перших початків Божого Слова. І ви стали такими, яким потрібне молоко, а не страва тверда. Бо хто молока вживає, той недосвідчений у слові праведності, — бо він немовля. А страва тверда — для дорослих, що мають чуття, привчені звичкою розрізняти добро й зло**).

5. Біблія робить людину мудрішою (Еф. 5:17: **Через це не будьте нерозумні, але розумійте, що є воля Господня; 1 Кор. 2:6–7; 3:19: А ми говоримо про мудрість між досконалими, але мудрість не віку цього, ані володарів цього віку, що гинуть, але ми говоримо Богу мудрість у таємниці, приховану, яку Бог перед віками призначив нам на славу. <...> Цьогосвітня бо мудрість — у Бога глупота, бо написано: «Він ловить премудрих у хитрощах їхніх!»**).

6. Знання істини (Біблії) та послух їй необхідні для того, щоб звільнитися від гріха (Ів. 17:17:

Освяти Ти їх правдою! **Твоє слово — то правда; Ів. 8:31–32: Тож промовив Ісус до юдеїв, що в Нього ввірували: «Як у слові Моїм позостанетеся, тоді справді Моїми учнями будете, і пізнаєте правду, — а правда вас вільними зробить!»; 1 Петр. 1:22: Послухом правді очистьте душі свої через Духа на нелицемірну братерську любов, і ревно від широго серця любіть один одного...»**).

7. Біблія показує, як Бог дивиться на людину. Вона дає змогу людині дивитися на себе так,

ваше нехай буде завжди ласкаве, приправлене сіллю, щоб ви знали, як ви маєте кожному відповідати; 1 Сол. 4:18: **Отож, потішайте один одного цими словами!; 1 Сол. 5:14: Благаємо ж, браття, ми вас: напоумляйте непорядних, потішайте малодушних, підтримуйте слабих, усім довготерпіть!; 2 Кор. 1:2–4: ...благодать вам і мир від Бога Отця нашого й Господа Ісуса Христа! Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, Отець милосердя й Бог потіхи всілякої, що в усякій скор-**

не соромлюсь **Євангелії, бож вона — сила Бога на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові; Дії 20:32: А тепер доручаю вас Богові та слову благодаті Його, Який має силу будувати та дати спадщину, серед усіх освячених; Ів. 5:39: Дослідіть не Писання, бо ви думаєте, що в них маєте вічне життя, — вони ж свідчать про Мене!; 2 Тим. 3:15: І ти знаєш з дитинства Писання святе, що може зробити тебе мудрим на спасіння вірою в Христа Ісуса**).

життя; Рим. 14:10–12: **А ти нащо осуджуєш брата свого? Чи чого ти погорджуєш братом своїм? Бо всі станемо перед судним престолом Божим. Бо написано: «Я живу, каже Господь, і схилиться кожне коліно передо Мною, і визнає Бога кожен язик!» Тому кожен із нас сам за себе дасть відповідь Богові**. Користуйтеся Божими обкривленнями, записаними в Біблії, а не ходіть до всіляких ворожок, медіумів тощо.

17. Біблія — зброя християнина (Еф. 6:17: **...і меча духовного, який є Слово Боже**). Порівняйте хрестові походи, що відбувалися в давнину, різні побоїща на релігійному ґрунті зі словами Павла: **Бо ходячи в тілі, не за тілом воюємо ми, — зброя бо нашого воювання не тілесна, але міцна Богом на зруйнування твердинь, — ми руйнуємо задуми, і всяке винесення, що підіймається проти пізнання Бога, і полонимо всяке знання на послух Христові... (2 Кор. 10:3–5)**. Хочете вміло користуватися зброєю Божою, знайте Біблію та живіть відповідно.

18. Біблія — світло світу (Пс. 118:105: **Для моєї ноги Твоє слово світильник, то світло для стежки моєї**). Ісус — світло світу (Ів. 3:19–21: **Суд же такий, що світло на світ прибуло, люди ж темряву більш полюбили, як світло, — лихі бо були їхні вчинки! Бо кожен, хто робить лихе, ненавидить світло, і не приходить до світла, щоб не зганено вчинків його. А хто робить за правдою, той до світла йде, щоб діла його виявились, бо зроблені в Бозі вони**). І Його слово розсіює темряву (Ів. 8:12: **І знову Ісус промовляв до них, кажучи: «Я Світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не буде ходити у темряві той, але матиме світло життя»; Ів. 12:35: І сказав їм Ісус: «Короткий ще час світло з вами. Ходіть, поки маєте світло, щоб вас темрява не обгорнула. А хто в темряві ходить, не знає, куди він іде»; Ів. 12:46–47: **Я, Світло, на світ прийшов, щоб кожен, хто вірує в Мене, у темряві не зостався. Коли б же хто слів Моїх слухав та не вірував, Я того не суджу, бо Я не прийшов світ судити, але щоб спасти світ**).**

19. Людина буде судима за словом Божим (Ів. 12:48: **Хто цурається Мене, і Моїх слів не приймає, той має для себе суддю: те слово, що Я говорив, — останнього дня воно буде судити його!; Євр. 4:12–13: **Бо Боже Слово живе та діяльне, гостріше від усякого меча обосічного, — проходить воно аж до поділу душі й духа, суглобів та мозків, і спосібне судити думки та наміри серця**. І немає створіння, щоб сховався перед Ним, але все наге та відкрите перед очима Його, — Йому дамо звіт!; Об'яв. 20:12: **І бачив я мертвих малих і великих, що стояли перед Богом. І розгорнулися книги, і розгорнулася інша книга, — то книга життя. І суджено мертвих, як написано в книгах, за вчинками їхніми**).**

Список причин, чому треба вивчати Біблію, можна продовжувати та продовжувати. Але який сенс, якщо людина знає мене, але не робить мене? Писання ясно вчать: **Будьте ж виконавцями слова, а не слухачами самими, що себе самих обманюють. <...> А хто заглядає в закон досконалий, закон волі, і в нім пробуває, той не буде забудько слухач, але виконавець діла, — і він буде блаженний у діянні своїм! (Як. 1:22, 25)**. Чи підємо ми стежку слова Божого або ні — вибір за нами.

як дивиться на неї Бог, бо Біблія є Божим дзеркалом душі (Пс. 8:4–9: **Коли бачу Твої небеса — діло пальців Твоїх, місяця й зорі, що Ти встановив, — то що є людина, що Ти пам'ятаєш про неї, і син людський, про якого Ти згадуєш? А однак учинив Ти його мало меншим від Бога, і славою й величчю Ти коронуєш його! Учинив Ти його володарем творива рук Своїх, все під ноги йому вмістив: худобу дрібну та биків, їх усіх, а також степових звірів диких, птаство небесне та риби морські, і все, що морськими дорогами ходить!; Рим. 3:23: **...бо всі згрішили, і позбавлені Божою славою; Як. 1:21–25: Тому то відкиньте всіляку нечисть та залишок злоби, і прийміть із лагідністю всіяне слово, що може спасти ваші душі. Будьте ж виконавцями слова, а не слухачами самими, що себе самих обманюють. Бо хто слухач слова, а не виконавець, той подібний людині, що риси обличчя свого розглядає у дзеркалі, — бо розгляне себе та й відійде, і зараз забуде, яка вона є. А хто заглядає в закон досконалий, закон волі, і в нім пробуває, той не буде забудько слухач, але виконавець діла, — і він буде блаженний у діянні своїм!****

8. Живі знання Біблії озброюють людину проти труднощів у житті. У Біблії є слова, які допоможуть у будь-якій ситуації. Слово Боже можна використовувати в разі потреби в будь-який час — відколиски до могили (Рим. 15:4: **А все, що давніше написано, написано нам на науку, щоб терпінням і потіхою з Писання ми мали надію; Флп. 4:11–13: Не за нестатком кажу, бо навчився я бути задоволеним із того, що маю. Умію я й бути в упокоренні, умію бути й у достатку. Я привчився до всього й увсім: насититися й голод терпіти, мати достаток і бути в недостатці. **Я все могу в Тім, Хто мене підкріплює, — в Ісусі Христі****).

9. Той християнин, хто знає Біблію, здатний втішити й напучувати зневірну людину з розбитим серцем (Кол. 4:6: **Слово**

боті Він нас потішає, щоб змогли потішати й ми тих, що в усякій скорботі знаходяться, тією потіхою, якою потішує Бог нас самих).

10. Писання містять усі добрі справи, сподобні Богові, і дають усе необхідне для життя та благочестя (2 Тим. 3:16–17: **Усе Писання Богом надхнене, і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності, щоб Божа людина була досконала, до всякого доброго діла готова; 2 Петр. 1:3: **Усе, що потрібне для життя та побожності, подала нам Його Божа сила пізнанням Того, Хто покликав нас славою та чеснотою****).

11. Людина має вивчати Біблію, щоб дістати схвалення від Бога, бути людиною, готовою до праці, і правильно викладати слово істини (2 Тим. 2:15: **Силкуйся поставити себе перед Богом гідним, працівником бездоганим, що вірно навчає науки правди; 1 Петр. 3:15: А Господа Христа освятіть у ваших серцях, і завжди готовими будьте на відповідь кожному, хто в вас запитає рахунку про надію, що в вас, із лагідністю та зо страхом**).

12. Знання Біблії (і застосування цих знань у житті) — це єдиний застережник від помилок (Єр. 10:23–24: **Знаю, Господи, я, що не в волі людини дороги її, не в силі людини, коли вона ходить, кермувати своєю кроком. Карай мене, Господи, тільки ж за судом, не гнівом Своїм, щоб не знищити мене!; Дії 17:11: Ці були шляхетніші за солунян, — і слова прийняли з повним запалом, і Писання досліджували день-у-день, чи так воно є; 1 Ів. 4:1, 6: Улюблені, — не кожному духові вірте, але випробуйте духів, чи від Бога вони, бо неправдивих пророків багато з'явилося в світ. <...> Ми від Бога, — хто знає Бога, той слухає нас, хто не від Бога, той не слухає нас. Цим пізнаємо Духа правди та духа обмани**).

13. Писання здатні навчати нас і дати нам дім на небесах, бо є силою Божою (Рим. 1:16: **Бо я**

14. Бог бажає, щоб люди читали Біблію, бо навіщо її треба було давати людям? 1 Тим. 2:4: **[Бог] хоче, щоб усі люди спаслися, і прийшли до пізнання правди**. Ми натрапляли на ідею, що людина не може пізнати волю Божу, яка була відкрита в Писаннях, без допомоги інших або Святого Духа. Звернімо увагу на слова Ісуса: **...і пізнаєте правду, — а правда вас вільними зробить! (Ів. 8:32)**. Павло писав Тимофію: **Уважай на самого себе та на науку, тримайся цього. Бо чинячи так, ти спасеш і самого себе, і тих, хто тебе слухає! (1 Тим. 4:16)**. Ісус закликав: **Дослідіть не Писання, бо ви думаєте, що в них маєте вічне життя, — вони ж свідчать про Мене! (Ів. 5:39)**. Ісус визнавав, що люди мали читати закон Бога (Мт. 12:3; 19:4; 21:16; 22:31: **А Він відповів їм: «Чи ж ви не читали, що зробив був Давид, коли сам зголоднів і ті, хто був із ним?» <...> А Він відповів і сказав: «Чи ви не читали, що Той, Хто створив споконвіку людей, «створив їх чоловіком і жінкою»? <...> А Ісус відказав їм: «Так. Чи ж ви не читали ніколи: «Із уст немовлят, і тих, що ссуть, учинив Ти хвалу?» <...> «А про воскресіння померлих **віба не читали пророченого хіба від Бога...»****).

Отже, Бог очікує від людини, щоб вона читала Святе Письмо та розуміла його, а Бог допомагатиме людині, якщо людина шукає пізнання Бога.

15. Тільки Біблія каже нам усе, що потрібно знати про Бога Отця, про Ісуса та про Духа Святого. Звідки ми знаємо, що Ісус є Син Божий? Багато ж і інших ознак учнів Своїх, що в книзі оцій не записані. **Це ж написано, щоб ви ввірували, що Ісус є Христос, Божий Син, і щоб, віруючи, життя мали в ім'я Його! (Ів. 20:30–31)**.

16. У Біблії мовиться про майбутнє кожної людини (Євр. 9:27: **І як людям призначено вмерти один раз, потім же суд; Мт. 25:46: І ці підуть на вічну муку, а праведники — на вічне**

РІЗДВО ХРИСТОВЕ

Час, коли один рік передає естафету наступному, традиційно став святовим. У ці дні люди вітають одне одного з Новим роком і Різдвом Христовим. Розгляньмо з вами два аспекти Різдва: фізичний — народження Ісуса у світ, та духовний — народження Сина Божого в серцях людей. На жаль, другий аспект Різдва Ісуса для багатьох людей є невідомим.

НАРОДЖЕННЯ ІСУСА У СВІТ

Розмову про народження Христа у Вифлеємі доречно почати згадкою про пророцтво Ісаї, на яке покликається апостол Матвій. Описуючи з'явлення янгола Йосипу, він каже: *А все оце сталося, щоб збулося сказане пророком від Господа, який провіщає: «Ось діва в утробі зачне, і Сина породить, і назвуть Йому Ймення Еммануїл, що в перекладі є: «З нами Бог»» (Мт. 1:22–23).* Це пророцтво підкреслює унікальність з'явлення Христа в земному житті: Він був зачатий без участі чоловіка! Такого не траплялося ніколи та ні з ким. Своєю чергою, біблійний факт чудесного зачаття є доказом Божественної природи Ісуса (Лк. 1:25).

Є кілька важливих речей, які пов'язані з народженням Христа, на яких треба наголосити.

Ісус Христос не від світу. Освальд Чеймберс писав: *Ісус Христос народився в цей світ, а не з цього світу. Він не був «продуктом розвитку історії», Він увійшов в історію ззовні. Ісуса Христа не можна назвати кращим з людей, Він — Істо, на Яку рід людський не може пред'явити жодних прав. Це не людина, що стала Богом, а Сам Бог у тілі... Різдово нашого Господа було Його пришестям у світ. Син Божий є Творцем світу, який повстав завдяки Йому (Ів. 1:3, 10).* Але Творець, народившись як звичайна людина, добровільно стає частиною цього світу. Воістину, як писав апостол Павло, *безсумнівно, велика це таємниця благочестя: Хто в тілі з'явився, Той оправданий Духом, анголам показався, проповіданий був між народами, увірувано в Нього в світі, Він у славі вознісся! (1 Тим. 3:16).*

Пришестя в наш світ через народження є пониженням для Господа. Апостол Павло каже так про Ісуса: *...Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина... (Флп. 2:7).* Втілення Ісуса в людину було пониженням для Нього. Адже Ісус — Бог і Творець, тому займає найвище становище. Будь-яка зміна цього становища може бути лише пониженням.

Але яка мета народження Христа? Заради чого Ісус понизив Себе? Щодо з'явлен-

ня Ісуса є деякі речі, про які апостол каже, що вони є таємницею благочестя (1 Тим. 3:16). Але аж ніяк не можна сказати, що мета приходу Ісуса (а отже, і мета Його народження) також є таємницею. Писання неодноразово, чітко та ясно стверджує, що Ісус прийшов, щоб спасти людей: *Так само й Син Людський прийшов не на те, щоб служили Йому, а щоб послужити, і душу Свою дати на викуп за багать-*

ох! (Мт. 20:28); Син бо Людський прийшов, щоб знайти та спасти, що загинуло! (Лк. 19:10). Також можна сказати, що Ісус народився, щоб померти: *А що діти стали спільниками тіла та крові, то й Він став учасником їхнім, щоб смертю знищити того, хто має владу смерті, щоб діавола, та визволити тих усіх, хто все життя страхом смерті тримався в неволі (Євр. 2:14–15).*

Своєю смертю Ісус дає можливість людині спастися від гріха. Тому народження та смерть Ісуса є способом і ціною спасіння та нового життя з Богом. Це дає підставу стверджувати, що Ісус народився у світ для того, щоб народитись у серцях людей.

НАРОДЖЕННЯ ІСУСА В СЕРЦІ ЛЮДИНИ

Таке народження є бажанням Ісуса. Він сказав: *Перебувайте в Мені, а Я в вас! (прочитайте Ів. 15:4–6).* Апостол Павло писав галатам: *Дітки мої, — я знову для вас терплю муки породу, поки образ Христа не відбіється в вас! (Гал. 4:19).* Із цих слів дізнаємося, що в християнах має відбиватися Христос. Це означає, що в тих, хто називає себе величним іменем Христа (християнином), люди, хто навколо, мають бачити ніби Самого Христа. Як дзеркало відбиває зображення, так життя людини має стати дзеркалом, яке відбиває Христа. Саме такою

людиною був Павло, який сказав про себе: *Я розп'ятий з Христом. І живу вже не я, а Христос проживає в мені (Гал. 2:19–20).*

Перебування Христа в людині не є містикою або магією. Таке перебування є вираженням концепції *нового творіння*, з'явлення нової внутрішньої людини, або духовне народження. Один з уривків, що визначає цю концепцію, — це **2 Кор. 5:17**, де

нового чоловіка, створеного за Богом у праведності й святості правди (Еф. 4:21–24).

Отже, ми поховані з Ним хрищенням у смерть, щоб, як воскрес Христос із мертвих славою Отця, так щоб і ми стали ходити в обновленні життя. ...Наш давній чоловік розп'ятий із Ним, щоб знищилось тіло гріховне, щоб не бути нам більше рабами гріха, бо хто вмер, той звільнився від гріха! А коли ми померли з Христом, то віруємо, що й жити з Ним будемо. <...> Так само ж і ви вважайте себе за мертвих для гріха й за живих для Бога в Христі Ісусі, Господі нашім (Рим. 6:4–11).

Отже, нове творіння — це не стара людина з новими обов'язками та привілеями. Це інша людина, у якій **нові** сумління, воля, почуття, мислення та вчинки. Людина стає таким творінням, тільки поєднавшись із Христом. Зверніть увагу, апостол Павло стверджує, що новим творінням є той індивідуум, *хто в Христі (2 Кор. 5:17).* Таке поєднання і визначає з'явлення (народження) Христа в серці людини та народження людини в Христі. Воно характеризується тим, що *нова* людина настільки віддається Богу, що в ній *відбивається* Христос, *відбивається* Його образ. Тобто я живу так, ніби це вже не я, а Сам Христос: думаю, як Він, маю почуття, як у Нього, чиню, як Він, дивлюсь на життя Його очима. Або іншими словами, а точніше словами апостола Павла: *І живу вже не я, а Христос проживає в мені (Гал. 2:20).* Таке проживання Христа в слухняних Богу людях є однією із сутностей Божих передвічних намірів. Павло стверджує, що серцевина Божого Слова, яка раніше була таємницею, — Христос у християнах (**Кол. 1:24–27**).

В Ів. 15:4–6 записані слова Ісуса: *Перебувайте в Мені, а Я в вас!* Для такого перебування потрібно поєднання з Ісусом, необхідно, щоб відбулося Його Різдва в людських серцях. Що для цього потрібно? Як вчить Біблія, для народження Ісуса в людині є певні умови. Потрібно чути Євангеліє Христове, щоб мати сподобну віру (**Рим. 10:13–17; Євр. 11:6**). На підставі цієї віри людина має покаятися в усіх своїх гріхах (**Дії 17:30; 2 Петр. 3:9**) та сповідувати Христа (**Рим. 10:9–10; Дії 8:37**). Останній крок до народження згори — це водне хрещення для прощення гріхів (**Дії 2:38; Ів. 3:3–5**). Під час цієї події людина дотикається до жертви Христа (**Рим. 6:3–4**) і дістає спасіння в сенсі прощення гріхів (**Мк. 16:15–16**). Хрещення — це останній крок, за допомогою якого людина зодягається в

Бож вивмерли, а життя ваше сховане в Бозі з Христом. <...> Не кажіть неправди один на одного, якщо скинули з себе людину стародавню з її вчинками, та зодягнулися в нову, що відновлюється для пізнання за образом Створителя її, де... все та у всьому Христос! (Кол. 3:3–11).

...Бо правда в Ісусі, щоб відкинути, за першим поступованням, старого чоловіка, який зотліває в звабливих пожадливостях, та відновлятися духом вашого розуму, і зодягнутися в

в Христа (**Гал. 3:27**). Саме хрещення є символом тієї події, яка реально відбувається під час його проведення: занурення людини у воду символізує смерть для гріха, знищення старої людини, а виринання з води є символом народження до нового життя.

ВИСНОВКИ

Люди люблять свята. Згідно з опитуваннями, для багатьох людей серед найлюбленіших свят є Великдень і Різдво, тобто ті, які пов'язані з народженням, життям, смертю та вознесінням Христа. Попри це є певна проблема. Вона полягає в тому, що люди у світі не сприймають серйозно сутність Різдва Ісуса. Для переважної частини людства Різдво — привід для кількох днів святкування. Але важко уявити собі, як можна образити Ісуса ще більше, святкуючи Його день народження та зовсім не звертаючи уваги на те, для чого Він народився, в інші дні!

У 1 Кор. 5:7 мовиться: *Отже, очистьте стару розчину, щоб стати вам новим тістом, бо ви прісні, бо наша Пасха, Христос, за нас у жертву принесений.* Хтось вбачає в цих словах підставу святкувати Пасху як свято воскресіння. Насправді ж ці слова — заклик відмовитися від гріховного життя та стати **новим** творінням. Причина та мотив такої зміни — Сам Христос є Пасхою, тобто жертвою за гріхи людей.

Те саме стосується і народження Христа. Хтось вбачає в цьому факті підставу для застілля та святкування. В одному з американських фільмів різдвяної тематики один із головних героїв стверджує: *Якщо Санта не прийде, то й Різдво не буде.* Тільки вдумайтеся! Це означає, що у свідомості людей таке свято, як Різдво, ніяк не пов'язано з Ісусом!

Як настало ж виповнення часу, Бог послав Свого Сина, що родився від жони... (Гал. 4:4). Христос народився у світ, щоб дати нове народження нам і щоб народитись у наших серцях. Можна сказати, що Він стукає у двері наших сердець. Апостол Павло молився, *щоб Христос через віру замешкав у ваших серцях (Еф. 3:17).* Його серце прийняло Христа, і він має право сказати: *Я розп'ятий з Христом. І живу вже не я, а Христос проживає в мені.* Саме це є найкращим святкуванням Різдва Христового — щоденне життя, присвячене Богу, адже заради цього Він народився та помер.

Отже, є два типи святкування Різдва. Один із них — це святкувати 365 днів на рік, прожитих для Бога, інший — кілька днів веселих свят з подарунками та застіллями. Який тип святкування вибираєте ви?

Дмитро ГАЛЮК,
kievchurch.org.ua

Колись давно на Землі був острів, на якому жили всі духовні цінності. Але якось вони помітили, як острів почав йти під воду. Усі цінності сіли на свої кораблі та попливли. На острові залишилася лише **Любов**. Вона чекала до останнього, але коли вже чекати стало нічого, вона теж захотіла спливати з острова.

Тоді вона покликала **Багатство** й попросилася до нього на корабель, але Багатство відповіло:

— На моєму кораблі багато коштовностей та золота, тобі тут немає місця.

Коли повз пропливав корабель **Суму**, вона попросилася до нього, але той їй відповів:

— Вибач, **Любове**, я настільки сумний, що мені треба завжди залишатися на самоті.

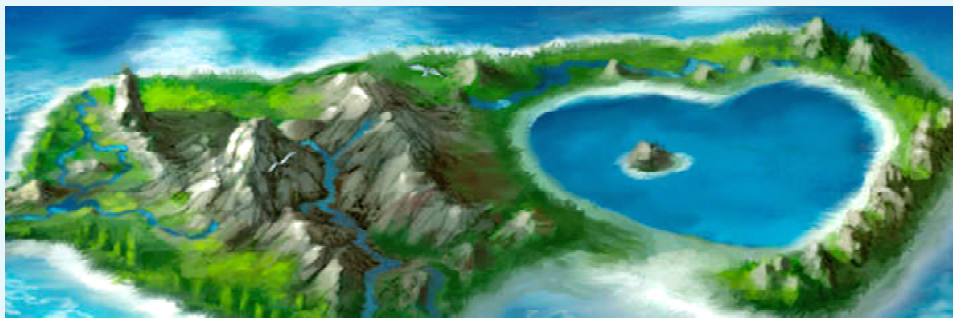
Притча про любов

Тоді **Любов** побачила корабель **Гордості** та попросила її про допомогу, але та сказала, що **Любов** порушує гармонію на її кораблі.

Поряд пропливала **Радість**, але

вона так була зайнята веселощами, що навіть не почула **Любов**.

Тоді **Любов** зовсім зневірилася. І раптом вона почула голос десь позаду:

— Ходімо, **Любове**, я візьму тебе із собою.

Любов обернулася та побачила старця. Він довів її до суші, і коли старець сплив, **Любов** схаменулася, адже вона забула запитати його ім'я. Тоді вона звернулася до **Пізнання**:

— Скажи, **Пізнання**, хто мене врятував? Хто був старець?

Пізнання подивилося на **Любов**:

— Це був **Час**.

— **Час**? — спитала **Любов**. — Але чому він мене врятував?

Пізнання ще раз подивилося на **Любов**, потім у далечині, куди сплив старець:

— **Тому що тільки Час знає, наскільки важлива в житті Любов.**

Бережіть **Любов**!

МОЯ ХАТА СКРАЮ

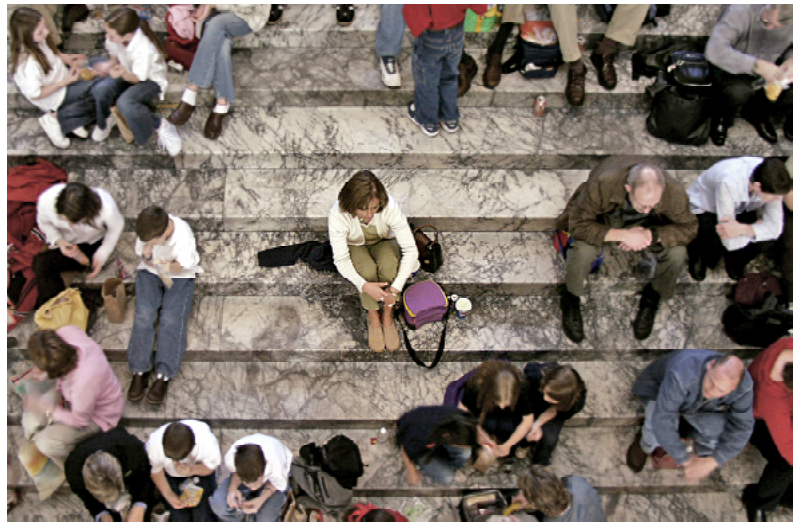
Зроби хоча б репост!
Кожна гривня може допомогти!
На лікування потрібно 50000 \$,
інакше вона не виживе...

Зізнайся чесно, ти ж прогортаєш такі повідомлення у Фейсбукці, адже їх стало просто неймовірно багато. Ти заспокоюєш своє сумління думкою *Всім не допоможеш...* і читаєш наступний пост про те, як класно Данік відсвяткував свій день народження.

Так склалося, що нам набагато приємніше читати та дивитися щось позитивне, розважальне, яке не змушує нас напружувати мозок і відчувати докори сумління. Поки ти не дізнаєшся, що в близькій тобі людини рак. Ти з головою включаєшся в боротьбу за її порятунок і дивуєшся, чому так мало людей реагує на твої прохання хоча б зробити репост чи переказати навіть невелику суму, щоб врятувати життя.

Якоюсь мірою це моя історія. Я навіть не задумувався, наскільки це страшна ситуація, поки не почав збирати кошти на порятунок доньки моїх друзів. Слава Богу, її врятували, але той рік змінив і мене. Й ось я думаю: невже потрібно мене помістити в таку непросту ситуацію, щоб до мене нарешті дійшло, що *Моя хата скраю* — це не той принцип, за яким варто жити в цьому світі?

Тоді я зрозумів, що навіть людина, на яку махнуло рукою суспільство, від якої відмовилися всі, тому що *сам винен*, має потребу в чомусь прекрасному. І навіть така людина є дитиною Божою, якій так потрібні любов, співчуття та підтримання.

Я ще пам'ятаю ті часи, коли до вуличної бійки всі збігалися, щоб розборонити. Сьогодні всі теж біжать, але щоб зняти на телефон, а потім поділитися цим відео в YouTube чи Instagram, адже такий контент точно купу лайків збере. Ми стали байдужими до чужого болю, ми просто до нього звикли, адже його дуже багато навколо.

Засновниця благодійного фонду *Таблеточки* Ольга Кудіненко в програмі *Друге дихання* мені розповідала, що найкраща емоція, яка побуджує до того, щоб люди постійно жертвували кошти на лікування хворих дітей, — злість! Коли людина бачить несправед-

ливість, це її злить і побуджує діяти, а от жалість і співчуття швидко проходять, адже люди зазвичай не можуть співчувати довго, а лікування дитини часто триває рік і більше... Мене це просто шокувало. Що з нами сталося? Чому співчуття в нас перестало бути постійною руйніною силою до допомоги ближнім?

Одного разу, стоячи в трамваї, я помітив, що поруч зі мною сидить чоловік, який, як здавалося, давно не був тверезим. Від нього тхнуло перегаром, і я вже хотів переміститися вагоном, щоб знайти місце, де було б приємніше дихати. Але я помітив у його руках старенький телефон, у якому він щось пильно роздивлявся. Мені стало цікаво, чим може цікавитися така пропаша людина, і я зазирнув через його плече, щоб побачити екран телефону. Чесно кажучи, я здивувався, адже побачив на ньому красиві краєвиди, зелені пейзажі, які він перегортав і якими явно насолоджувався.

Тоді я зрозумів, що навіть людина, на яку махнуло рукою суспільство, від якої відмовилися всі, тому що *сам винен*, має потребу в чомусь прекрасному. І навіть така людина є дитиною Божою, якій так потрібні любов, співчуття та підтримання.

Моя хата скраю, я нічого не знаю — саме такий кінець цієї приказки ми найчастіше чуємо. Але історики кажуть, що, можливо, у цієї фрази в давнину було інше продовження. *Моя хата скраю, першим ворога стріаю* — такий варіант, погодься, кардинально змінює вектор позиції людини в суспільстві.

Я не знаю твого віросповідання, я не знаю твоїх мрій і прагнень у житті, але закликаю тебе сьогодні: займи активну позицію в служінні іншим людям. Біблія радить: *...ви, браття, на волю покликані, але щоб ваша воля не стала приводом догоджати тілу, а любов'ю служити один одному!* (Галатів 5:13). Так, ти можеш дочекатися, поки потрапиш у ситуацію, коли неймовірно прагнутимеш *другого дихання*, і тільки після втручання вищих сил змieniш свій вектор у житті в напрямку жертвовності та допомоги ближньому.

Але навіщо чекати? Навіщо йти складнішим шляхом, якщо є набагато простіший. Я в курсі, що ти не Бетмен і не Людина-павук і глобальних змін у суспільстві не зробиш (хоча хто зна), але почни з малого: усміхніся продавчині в супермаркеті, допоможи бабусі з тяжкою сумкою, поступися дівчині місцем в автобусі, і крапелька за крапелькою змieniш цей світ.

З Богом у тебе це вийде. Тому що це Його шлях. Дозволь Йому відкрити твоє *друге дихання*.

Сергій СТЕПАНЮК, adventist.ua

скажу йому: «Прогрішився я, отче, против неба та супроти тебе. Недостойний я вже зватися сином твоїм; прийми ж мене, як одного з своїх наймитів» (Луки 15:18–19).

А далі описана неймовірна історія: *І, вставши, пішов він до батька свого. А коли він далеко ще був, його батько вгледів його, — і переповнився жалем: і побіг він, і кинувся на шию йому, і зачав цілувати його! І озвався до нього той син: «Прогрішився я, отче, против неба та супроти тебе, і недостойний вже зватися сином твоїм». А батько рабам своїм каже: «Принесіть негайно одягну найкращу, і його зодягніть, і персня подайте на руку йому, а сандалі на ноги. Приведіть теля відгодоване та заколіть, — будемо їсти й радіти, бо цей син мій був мертвий — і ожив, був пропав — і знайшовся!» (Луки 15:20–24).*

Хай що б відбувається в житті людини, Бог завжди чекає її додому. *Прийдіть до Мене, усі стурдовані та обтяжені, — і Я вас заспокою!* (Матвія 11:28). Ці слова Ісуса звучать до тих, хто вже не вірить у те, що він комусь потрібен у цьому житті. Вони звернені до тих, хто втратив надію на одужання. До тих, у кого розпадається сім'я, або є проблеми з друзями. Ісус чекає навіть тих, хто давно відмовився від Нього та сказав, що ніколи вже не повернеться. Він чекає, щоб заспокоїти, щоб дати *друге дихання*. Тому що любить тебе понад усе на світі...

Моя хата скраю, я нічого не знаю — саме такий кінець цієї приказки ми найчастіше чуємо. Але історики кажуть, що, можливо, у цієї фрази в давнину було інше продовження. *Моя хата скраю, першим ворога стріаю* — такий варіант, погодься, кардинально змінює вектор позиції людини в суспільстві.

Я не знаю твого віросповідання, я не знаю твоїх мрій і прагнень у житті, але закликаю тебе сьогодні: займи активну позицію в служінні іншим людям. Біблія радить: *...ви, браття, на волю покликані, але щоб ваша воля не стала приводом догоджати тілу, а любов'ю служити один одному!* (Галатів 5:13). Так, ти можеш дочекатися, поки потрапиш у ситуацію, коли неймовірно прагнутимеш *другого дихання*, і тільки після втручання вищих сил змieniш свій вектор у житті в напрямку жертвовності та допомоги ближньому.

Але навіщо чекати? Навіщо йти складнішим шляхом, якщо є набагато простіший. Я в курсі, що ти не Бетмен і не Людина-павук і глобальних змін у суспільстві не зробиш (хоча хто зна), але почни з малого: усміхніся продавчині в супермаркеті, допоможи бабусі з тяжкою сумкою, поступися дівчині місцем в автобусі, і крапелька за крапелькою змieniш цей світ.

З Богом у тебе це вийде. Тому що це Його шлях. Дозволь Йому відкрити твоє *друге дихання*.

Сергій СТЕПАНЮК, adventist.ua

Цікаві факти про апостола Петра

Петро відомий у Біблії під кількома іншими іменами. Спочатку Петро називався Симоном. Ісус же, побачивши в глибинах його серця духовну фортецю, дав йому нове ім'я — Кіфа (або Кепа, що в перекладі з арамейської означає *камінь, скеля*). У результаті Петра також називають Симеоном, Симоном, Симоном Петром чи Кіфою.

Апостол Петро часто згадується в Євангеліях як такий, що разом з Яковом-старшим та Іваном формує особливу групу серед дванадцяти апостолів, яка була під час подій, під час яких не були присутні інші, наприклад під час Преображення Ісуса (Мт. 17:1–13), під час воскресіння дочки Яїра (Мк. 5:35–43) і під час останньої молитви у Гефсиманії (Мт. 26:36–46). Це може означати, що саме цим трьом Христос найбільше довіряв виконання завдань, про які Він просив.

Цікавий факт: усі троє найближчих учнів Ісуса (Петро, Яків та Іван) були рибалками.

Очевидно, Петро був першим з апостолів, якому випала честь бачити воскреслого Господа (1 Кор. 15:5). І він єдиний з апостолів, хто наважився піти за Христом по воді.

Згідно з *Євангелієм від Матвія 4:18–22*, першими Ісус покликав двох братів: *Симона, що зветься Петром, та Андрія, його брата*.

Петро проповідував із такою силою, що разом звертав до Христа до п'яти тисяч людей, зцілював хворих та воскрешав померлих. Люди настільки шанували його, що виносили хворих прямо на вулиці, щоб бодай тінь апостола Петра осіяла їх (Дії 5:15). В Іопії апостол Петро воскресив померлу християнку Тавіфу (Дії 9:36–43).

Санкт-Петербург названо не на честь свого засновника — Петра I, а в ім'я святого апостола Петра (буквально *місто Святого Петра*).

Апостол Петро (Симон) народився у Віфсаїді, на північному березі Галілейського озера, у сім'ї простого рибалки Йони з коліна Нефталімова. За характером Петро був дуже жвавий і запальний: саме він побажав піти по воді, щоб підійти до Ісуса. Він же відрубав вухо рабові первосвященника в Гетсиманському саду.

У ніч після арешту Ісуса Петро, як і пророкував Учитель, боячись наклакати на себе неприємності, тричі зрікся Христа, через що, вийшовши геть, плакав гірко.

Апостол Петро багаторазово згадується в першій частині Дій апостолів (*розділи 1–15*). У наступних розділах він не згадується, вони присвячені тільки місіонерським подорожам апостола Павла.

Євангеліст Лука зауважує, що Петро був людиною *невченою та простою* (Дії 4:13).

Найбільший у світі собор, Ватиканський, має ім'я святого Петра. Другий за величиною собор, що в Лондоні, названий на честь апостола Павла. Незважаючи на те що апостоли кардинально відрізняються один від одного у всьому, вони завжди йдуть пліч-о-пліч, об'єднані палкою, непохитною вірою в Бога й любов'ю до Нього.

Петро — єдиний із дванадцяти апостолів, про якого в Новому Заповіті мовиться, що він був одружений.

Апостол Петро є найвідомішим з-поміж дванадцяти апостолів: його ім'я згадується в Євангелії настільки часто, що поступається за кількістю згадок лише Христу.

Хоча Петро сам не написав жодного з чотирьох Євангелій, він відіграє важливу роль у всіх них.

Брат Петра Андрій є єдиним членом сім'ї, якого ми регулярно бачимо в Євангеліях, але Біблія мало що говорить про нього.

Саме Петро помітив засохлу смоковницю (Мк. 11:21).

У церковній традиції Петро вважається автором двох соборних послань, що увійшли до Нового Заповіту: Першого послання Петра та Другого послання Петра. Хоча до зустрічі з Ісусом Петро був простим рибалкою, ймовірно, без формальної освіти. Найімовірніше, Петру допомогли записати слова, оскільки в завершальному слові автор ясно вказує, що написати листа допомогла людина на ім'я Силуян: *Я коротко вам написав через Силуяна...* (1 Петр. 5:12). Диктування листів не було рідкістю, і не було б нічого дивного, якби малоосвічений лідер звернувся по допомогу до когось, хто мав формальну освіту.

Петра часто зображують у мистецтві та літературі як воротаря небес, який вирішує, кому увійти, а кому ні. Цей образ взят з *Євангелія від Матвія 16:19*, де Ісус мовить: *І ключі тобі дам від Царства Небесного!*

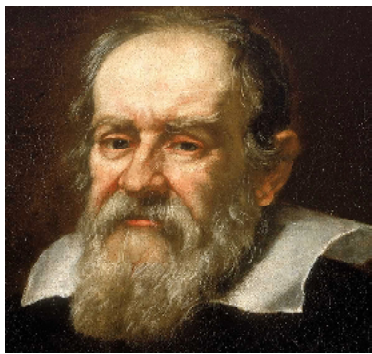
Петро був першим серед учнів Ісуса, який назвав Його Месією (Мт. 16:16; Лк. 9:20). Петро також був серед перших двох апостолів, які стали свідками порожньої гробниці (Лк. 24:12; Ів. 20:3–6).

Дива, здійснені апостолом Петром:

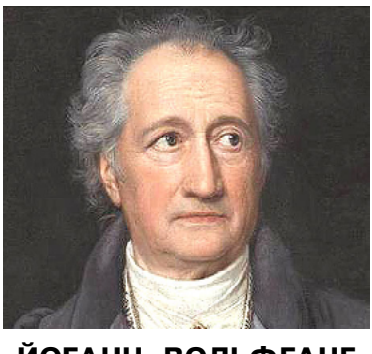
- ☉ у місті Лідді він зцілював людину на ім'я Еней, яка вісім років була паралізована (Дії 9:33–34),
- ☉ воскресив Тавіфу (Дії 9:40),
- ☉ чимало й інших див здійснив святий апостол Петро, які не увійшли до Біблії.

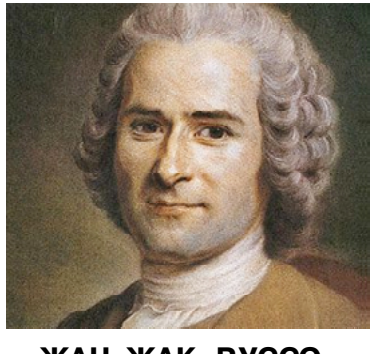
Висловлювання відомих людей про Бога та Біблію

Галілео ГАЛІЛЕЙ, італійський астроном
«Святе Письмо ніколи не може ні брехати, ні помилятися. Усе, що воно каже, абсолютно неzapеpечно. Як воно, так і природа створені Божественним Словом: Біблія — за навіванням Духа Святого, а природа — для виконання Божественних наказів».

ЙОГАНН ВОЛЬФГАНГ ФОН ГЕТЕ, НІМЕЦЬКИЙ ПОЕТ
«Людський розум може розростися наскільки завгодно, але вище величі та моральної культури християнства, як вони відбиті в Євангеліях, він не піде... Бо в них проявляється відблиск величчя особистості Христа, і в такій формі, як тільки Божество могло явити Себе на землі...»

ЖАН-ЖАК РУССО, ФРАНЦУЗЬКИЙ ФІЛОСОФ
«...Я Біблію любив, я її прийняв, пошривав і пояснював, я вчепився за неї з усією ревністю мого серця. Усе написане мною дихає любов'ю до Євангелія та тією самою побожністю до Ісуса Христа. Цю Святу Книгу необхідно розглядати як закон вчителя та наставника».

ПРИРОДА НАТХНЕННЯ БІБЛІЇ

Що означає ствердження: *Біблія натхнена*? Відповідь на це запитання безліч. Дехто вважає Біблію *натхненою* так само, як великі автори в історії підносилися над звичайною людиною у своїх літературних пошуках, наприклад Гомер, Шекспір, Дікенс чи Еліот. Інші скажуть, що на авторів Біблії вплинули надприродні зв'язки, але їхні письмові записи про ці зв'язки мають ті самі недоліди й помилки, що й у звичайних людей. Багато людей не можуть оцінити власні твердження Біблії щодо її натхнення. Перед тим як можна буде визначити, що Біблія є *натхненою*, треба осмислити значення та природу цього натхнення. Біблія буквально переповнена описами сутності свого натхнення.

Павло сміливо стверджував: *Усе Писання Богом надхнене...* (2 Тимофію 3:16). Грецький термін, що лежить в основі слова *натхнення*, означає *Божий видих*. Павло стверджував, що Святе Письмо (маючи на увазі передусім Старий Заповіт) є продуктом дихання Бога. Бог фактично видихнув Святе Письмо. Біблія — це Слово **Боже**, а не людське, незважаючи на те що Він використовував людей для її написання. Трьома віршами пізніше (2 Тимофію 4:2) Павло проголосив: *Проповідай Слово...* Чому? Тому що це **Боже** Слово. Із цього дістаємо відповідь на запитання, хто написав Біблію. Сам Бог *написав* Біблію та є її Автором. Також безперечно, що як Слово Господа створені небеса (Псалми 32:6), так само й Біблія є результатом Божого дихання.

У своєму другому посланні (2 Петра 1:16–21) Петро натякнув на знаменну подію преображення Христа, коли Бог буквально промовляв із неба безпосередньо до Петра, Якова та Івана. Бог голосно заявив про те, що Ісус є Його улюбленим Сином і що людям наказано слухати Його (Матвія 17:5). Потім Петро проголосив: *І ми маємо слово пророче певніше. ...Ви знаєте перше про те, що жодне пророцтво в Писанні від власного вияснення не залежить*. Петро казав, що Святе Письмо, надане нам пророками, є таким же певним і таким же авторитетним, як голос Бога, який промовив на горі того дня, коли Христос преобразився.

Далі апостол пояснив, що пророче слово (маючи на увазі всі Писання Старого Заповіту) не має *приватного тлумачення*, тобто воно не виникло само собою чи у свідомості тих, хто його написав. Святе Письмо не виникло завдяки волі людини. Це не кінцевий результат людського дослідження чи дослідження природи речей. Святе Письмо не є продуктом власного мислення його авторів. Звідки ж тоді з'явилося Святе Письмо? Петро стверджував: *...а звіщали його святі Божі мужі, проваджені Духом Святим*. Слово *проваджені* в грецькій мові — звичайне слово, що означає *принесений*. Отже, автори були ведені або під впливом руху. Петро заявив, що Святий Дух, по суті, *підхопив* письменників (пророків) і *приніс* їх до мети, яку **Він** вибрав. Це означає, що Писання, хоч воно технічно і написано людьми, було настільки під контролем Бога, що написано в результаті є справжнім Божим Словом. Не залишається сумніву, хто написав Біблію. Автор Біблії — Дух Святий.

Той самий Петро, який, очікуючи сходження Духа в Діях у день П'ятдесятниці, піднявся серед учнів і проголосив: *Мужі-брата! Налезало збугитись Писанню тому, що устами Давидовими Дух Святий був прорік про Юду...* — а потім цитував Книгу псалмів (Дії 1:16 і далі). Петро вірив, що Святий Дух керує тим, що написав Давид, і результат цього написання названо *Писанням*.

Той самий Петро у своєму посланні (1 Петра 1:10–12) пояснив: (1) старозавітні натхненні промовці не завжди розуміли всю інформацію, надану Богом через них; (2) це був Дух Христа, який діяв у них; (3) цю саму натхненну інформацію подали апостоли в дні Петра; і (4) той самий Святий Дух керував їхніми висловлюваннями. Це означає, що натхненні люди *мали власний розум*, створюючи натхненний матеріал, але **продукт був Божим**, оскільки вони не завжди розуміли значення своїх творів.

У 2 Петра 3:15–16 той самий Петро мовить про *нашого улюбленого брата Павла*, який *написав до вас*. Потім він зазначив: *...як і по всіх посланнях, що в*

них він говорить про це. У них є дещо тяжко зрозуміле, що неукі та незміцнені перекручують, як і інші Писання, на власну загибель свою.

Зверніть увагу, що Петро чітко сказав: (1) Павло писав послання; (2) ці послання класифікуються за рештою **Святого Письма** (отже, листи Павла є Святим Письмом так само, як і Старий Заповіт та інші твори Нового Заповіту); і (3) ці писання є авторитетними та божественними, оскільки Петро сказав, що спотворювати їх означає викликати *власну погибель* — очевидне посилання на **Божу** немилість і духовну шкоду, яка є результатом непослуху **Божим** словам, а не людським. Корнелій добре розумів цей принцип, бо, коли Петро прийшов до нього додому, він сказав: *Тож тепер перед Богом ми всі стоїмо, щоб почути все те, що Господь наказав був тобі* (Дії 10:33, вид. додано).

Перебуваючи на землі, Ісус продемонстрував високу повагу до Святого Письма, тобто Старого Заповіту. Одного разу Він почав розмову з деякими євреями, які звинуватили Його в богохульстві (Івана 10:33). Він відкинув звинувачення, процитувавши вірш Псалми 81:6, називаючи цей уривок **законом** (вірш 34). Але як міг Ісус назвати псалом **законом**, якщо псалми були поетичною літературою мудрості, а не частиною Тори (П'ятикнижжя)? Він називав псалом **законом** у тому сенсі, що псалми є частиною Святого Письма. У такий спосіб Ісус приписував юридичну силу всьому корпусу Святого Письма. Він зробив те саме в Івана 15:25. Подібним чином Павло цитував псалми, Ісаю та Буття і називав усе це **законом** (1 Коринтян 14:21; Римлян 3:19; Галатів 4:21).

Після того як Ісус процитував псалом і назвав його **законом**, Він додав: *...а Писання не може порушене бути...* (вірш 35). Зверніть увагу, що Він прирівнював **закон** до **Священного Писання**, використовуючи ці терміни як синоніми. Коли Він проголосив, що **закон** (або **Писання**) *не може порушене бути*, Він наголошував на тому, що неможливо скасувати Писання, заперечити його авторитет або протистояти його правді.

Ісус вважав кожну частину Святого Письма, навіть його найзвичайніші фрази, авторитетним Словом Божим. Таке ставлення до Священного Писання як до авторитетного документа вказує звичайна формула: *Написано*. Наприклад, зіткнувшись із сатаною, Ісус усі три рази відбив його атаки простим словом: *Написано*, чого було достатньо, щоб підтвердити авторитетну правдивість (Матвія 4:4, 7, 10), — настільки, що сатана спробував скопіювати Ісуса в цьому (Матвія 4:6). Після Свого воскресіння Ісус прирівняв увесь Старий Заповіт (тобто Закон Мойсея, пророків і псалми) до **Писання** та знову зазначив: *Написано* (Луки 24:44–46). Він дуже рішуче наполягав на тому, що *все* у Святому Письмі, що стосується Нього, *мало сповнитися*. Раніше в цьому розділі Він прирівняв *Мойсея та всіх пророків до Писання* (вірші 25–27).

Не дивно, що Ісус докоряв Своїм релі-

гійним противникам такими фразами, як *Чи ви не читали в Писанні...* (Марка 12:10; Матвія 21:42), або *Помиляєтесь ви, не знаючи Писання...* (Матвія 22:29), або *Коли б знали ви, що то є...* (Матвія 12:7), або *Ідіть же, і навчіться, що то є...* (Матвія 9:13). Основна думка в таких висловлюваннях полягає в тому, що **Божа істина міститься у Святому Письмі** та, якщо ви не знаєте Святого Письма, ви сприйнятливі до помилок. Отже, Ісус стверджував, що Бог є Автором Святого Письма.

Навіть слова Святого Письма, які не є прямими цитатами божества, насправді є словами Бога. Наприклад, Ісус приписав слова з **Буття 2:24** Богу як автору (Матвія 19:4–6). Проте в оригінальному контексті **Буття 2:24** немає вказівок на те, що Бог був промовцем. Натомість ці слова є просто коментарем, записаним людиною-автором — Мой-

було Богом, а іноді вони покликалися на Бога, ніби Він був Писанням. Отже, Біблія представляє себе як самі слова Бога.

У **Євреїв 1:5–13** автор процитував сім уривків зі Старого Заповіту: **Псалми 2:7; 2 Самуїла 7:14; Повторення Закону 32:43; Псалми 103:4; 44:7–8; 101:26–28; 109:1**. Письменник Послання до Євреїв приписував кожен із цих уривків Богу як оратору. Проте в їхньому початковому положенні в Старому Заповіті іноді Бог є **промовцем**, а іноді Він **не є промовцем**, і, по суті, **до Нього** говорять або говорять **про Нього**. Чому автор Послання до євреїв без розбору приписував усі ці уривки Богові? Тому що всі вони мають спільний факт, що вони є словами Святого Письма та, отже, є словами Бога.

Те саме стосується **Римлян 15:9–12**, де Павло цитує такі книги: **Псалми 17:50; Повторення Закону 32:43; Псалми 116:1 та Ісаї 11:10**. Першу цитату він представив фразою *як написано*; друга вводиться словами *І ще каже*; третя — просто словами *І ще*; а четверта має передмову: *І ще каже Ісая*. Проте в контексті Старого Заповіту лише в уривку з Ісаї конкретно говорить Бог, і Павло приписує ці слова Ісаї. Отже, *як написано, говорить та каже Ісая* — це різні способи сказати те, що то **Бог каже!** Іноді автори Нового Заповіту приписували Святе Письмо його авторам-людинам. Проте ясно, що, коли автори сказали: *Мойсей сказав* або *Давид сказав*, це був просто інший спосіб сказати: *Писання говорить*, що знову ж таки було тим самим, що сказати: *Бог каже*.

СЛОВЕСНЕ НАТХНЕННЯ

Зауважте, що натхнення, на яке претендує сама Біблія, є *словесним* натхненням, тобто Боже керівництво поширюється навіть на слова письменника. Павло базував свою аргументацію на іменнику в множині та наполягав на тому, що Бог мав намір, щоб це слово розумілося саме в однині (**Галатів 3:16**). Як зазначалося раніше, Ісус спирався на точну словесну форму Святого Письма (**Івана 10:34**). Він базував свій погляд на конкретному слові (**Матвія 22:43**), на певному часі (**Матвія 22:32**) і навіть на **літерах** і їх дрібних рисах (**Матвія 5:17–18**). В останньому уривку (**Матвія 22:32**), Ісус сказав, що слова, які Він цитував із **Вихід 3:6**, були звернені до садукеїв, з якими Він розмовляв, хоча в оригінальному контексті слів у **Вихід 3:6** Бог розмовляє з Мойсеєм! Це доводить, що Ісус очікує, що всі люди на землі зрозуміють, що Біблія написана для кожної відповідальної людини, і що Святе Письмо має бути **авторитетним** для життя людей.

Павло також підтвердив словесне натхнення в **1 Коринтян 2**. Він стверджував, що його мова та його проповідь не були *переконливими словами мудрості* людини (вірш 4). Навпаки, його слова були *проявом Духа*. Він стверджував, що він і його колеги-апостоли говорять про Божу премудрість (вірш 7). Він стверджував, що те, про що вони говорили, було відкрито їм Богом через Святого Духа (вірш 10). Потім він дуже чітко підтвердив: *...що й говоримо не вивченими словами людської мудрості, але вивченими від Духа Святого...* (вірш 13). Отже, натхнення містить самі **слова**, і це робить його **словесним** натхненням.

НАТХНЕННЯ НОВОГО ЗАПОВІТУ

Більша частина розглянутих досі уривків — це новозавітні покликання на натхнення Старого Заповіту. Ліберальні вчені стверджують, що Новий Заповіт не претендує на натхнення сам собою. Це твердження не відповідає дійсності. Як уже зазначалося у **2 Петра 3:16**, Петро класифікував послання Павла як *Писання* та підтвердив, що твори Павла мають настільки Божественний авторитет, що ті, хто їх перекручує, будуть знищені. Також було зазначено, що Петро пов'язував апостолів зі старозавітними пророками (**1 Петра 1:10–12**). І, як ми щойно бачили, Павло зробив подібне твердження в **1 Коринтян 2**.

Коли ми читаємо Новий Заповіт, стає зрозуміло, що автори поширювали натхнення Старого Заповіту на свої власні твори. Вони ані на мить не вва-

НАЙПОШИРЕНІШІ ЗАПИТАННЯ

Що Біблія говорить про татування та пірсинг?

Старозавітний закон наказував ізраїльтянам: *І не зробіте на тілі своїм нарізу за душу померлого, і не зробіте собі наколеного напису. Я — Господь!* (Левит 19:28). Отже, хоча віряни сьогодні й не перебувають під старозавітним законом (Римлян 10:4; Галатів 3:23–25; Ефесян 2:15), той факт, що була заборона проти тату, вартій нашої уваги. Новий Заповіт нічого не говорить про те, чи може вірянин робити татування або ні.

Для перевірки питання щодо татування та пірсингу необхідно визначити, чи можемо ми щиро, із чистою совістю просити Бога благословити та використати наші дії для Його власних цілей: *Тож, коли ви їсте, чи коли ви п'єте, або коли інше що робите, — усе на Божу славу робіть!* (1 Коринтян 10:31). Біблія не забороняє татування або пірсинг, але також не дає жодної підстави вірити, нібито Бог хоче, щоб ми робили татування чи пірсинг.

Іншим моментом є скромність. Біблія радить нам одягатися скромно (1 Тимофію 2:9). Одним аспектом стриманості в одязі є покриття ним усього, що має бути покрито. Проте важливим значенням скромності є також непривертання уваги до себе. Люди одягаються скромно, щоб не привертати до себе зайвої уваги. Татування та пірсинг однозначно привертають увагу. Отже, у цьому аспекті татування та пірсинг не відповідають вимогам щодо скромності.

Ще одним важливим принципом щодо тих питань, яких Біблія не торкається конкретно, є таке: якщо є найменший сумнів у тому, що наші дії задовольняють Бога, краще відмовитися від них: *...а що не від віри, те гріх* (Римлян 14:23). Нам треба пам'ятати, що наші тіла, як і душі, були викуплені Богом і належать Йому. Хоча текст 1 Коринтян 6:19–20 не стосується безпосередньо татування та пірсингу, він проголошує фундаментальний принцип: *Хіба ви не знаєте, що ваші тіла — то храм Святого Духа, що живе в вас, Якого від Бога ви маєте, і ви не свої? Бо дорого куплені ви. Отож прославляйте Бога в тілі своєму та в дусі своєму, що Божі вони!* Ця велика істина прямо стосується того, що ми робимо з нашими тілами. Якщо наші тіла належать Богові, то нам потрібно бути певними, що ми маємо Його чіткий дозвіл, перед тим як позначити тіло татуванням чи пірсингом.

Чому Господь зробив ізраїльтян своїм обраним народом?

Про Ізраїль ми дізнаємося з Повторення Закону 7:7–9, де мовиться таке: *Не через численність вашу понад усі народи Господь уподобав вас та вибрав вас, бо ви найменші зо всіх народів, але з Господньої любови до вас, і через додержання Його присяги, що присягнув був вашим батькам, — Господь вивів вас сильною рукою, і викупив тебе з дому рабства, з руки фараона, царя єгипетського. І ти пізнаєш, що Господь, Бог твій, — Він той Бог, той Бог вірний, що стереже заповіта та милість для тих, хто любить Його, та хто додержує Його заповіді на тисячу поколінь.*

Господь обрав ізраїльтян як народ, через який зміг би прийти у світ Ісус Христос — Спаситель наших душ (Івана 3:16). Уперше Господь повідомив про прихід Месії після гріхопадіння Адама і Єви (Буття 3). Пізніше Господь уточнив, що Месія вийде з роду Авраама, Ісаака та Якова (Буття 12:1–3). Отже, можна говорити про те, що Ісус Христос і є основною причиною того, що саме ізраїльтяни стали обраним народом. Богу було зовсім необов'язково мати обраний народ, але Він вирішив саме так. Ісус мав обов'язково піти з роду людського, і Господь Бог, Його Батько, обрав для цього ізраїльський народ.

І все-таки поява Месії не єдина причина, через яку Бог обрав саме ізраїльський народ. Бажання Господа радше полягало в тому, щоб ізраїльтяни несли та проповідували Його вчення та волю іншим, неосвіченим народам. Ізраїльтяни мали стати народом священників, пророків і місіонерів. Господь приготував ізраїльтянам долю особливого народу, народу, який провадить інших до Бога і Його обітниць послати нам Викупителя, Месію та Спасителя. На жаль, ізраїльський народ не зміг виконати свою місію. Проте головне призначення ізраїльтяни виконали: цей народ дав світові Спасителя та Месію в особі Ісуса Христа.

gotquestions.org

А чи знаєте ви, що вчені здебільшого були християнами?

Найвідоміший вчений-атеїст Ентоні Флю публічно зізнався: *Я помилявся, а Всесвіт не миг виникнути сам собою — він, очевидно, був створений кимось могутнішим, ніж ми можемо собі уявити.*

За словами вченого, сучасні дані про будову молекули ДНК незаперечно свідчать про те, що вона не могла виникнути сама собою, а є чимось розробкою. Генетичний код і буквально енциклопедичні обсяги інформації, які зберігає молекула, спростовують можливість сліпого збігу.

Водночас учений зазначив, що й в минулі століття дуже багато вчених-фізиків вірили в Бога.

Чи знаєте ви, що вчені здебільшого

- бактеріологія — Луї Пастер (1822–1895);
- обчислювальна техніка — Чарлз Баббідж (1791–1871);
- генетика — Грегор Йоганн Мендель (1822–1884);
- гідрологія — Леонардо да Вінчі (1452–1519);
- гідрографія — Метью Фонтейн Морі (1806–1873);
- гідростатика — Блез Паскаль (1623–1662);
- гінекологія — Джеймс Янг Сімпсон (1811–1870);
- гляціологія — Луї Агассіс (1807–1873);
- динаміка — Ісаак Ньютон (1642–1727);

- палеонтологія — Джон Вудворд (1665–1728);
- палеонтологія хребетних — Жорж Леопольд Кюв'є (1769–1832);
- патологія — Рудольф Вірхов (1821–1902);
- просторовий аналіз — Джон Вільям Стретт, лорд Релей (1842–1919);
- систематична біологія — Карл Лінней (1707–1778);
- порівняльна анатомія — Жорж Леопольд Кюв'є (1769–1832);
- статистична термодинаміка — Джеймс Клерк Максвелл (1831–1879);
- стратиграфія — Ніколас Стено (1638–1686);
- теорія поля — Майкл Фарадей (1791–1867);
- теорія відносності — Альберт Ейнштейн (1879–1955);
- теорія моделей — Джон Вільям Стретт, лорд Релей (1842–1919);
- термодинаміка — Вільям Томсон, лорд Кельвін (1824–1907);
- термодинаміка — Гамфрі Деві (1778–1829);
- фізична астрономія — Йоганн Кеплер (1671–1630);
- хімія — Роберт Бойль (1627–1691);
- хімія ізотопів — Вільям Ремзі (1852–1916);
- хірургічна антисептика — Джозеф Лістер (1827–1912);
- електродинаміка — Джеймс Клерк Максвелл (1831–1879);
- електромагнетизм — Майкл Фарадей (1791–1867);
- електроніка — Джон Амброс Флемінг (1849–1946);
- енергетика — Вільям Томсон, лорд Кельвін (1824–1907);
- ентомологія — Жан Анрі Фабр (1823–1915).

були християнами? На жаль, людям здебільшого невідомо, що майже 90 % учених, які справді зробили видатний внесок у науку, були людьми, що глибоко вірили в Бога.

Із 300 найвеличніших учених, що жили у XVII–XIX століттях, тих, що вірили в Бога, — 276 осіб (92 %); тих, що сумнівалися, вагалися, або байдужих до релігії — 18 осіб (6 %); атеїстів — усього 6 осіб (2 %).

Учені, які заклали основи сучасних наук, здебільшого були християнами. Учені-засновники, що були вірянами:

- астрономія — Миколай Коперник (1473–1543);
- астрономія — Галілео Галілей (1564–1642);
- астрономія галактик — Вільям Гершель (1738–1822);

- динаміка газів — Роберт Бойль (1627–1691);
- природна історія — Джон Рей (1627–1705);
- обчислення — Ісаак Ньютон (1642–1727);
- іхтіологія — Луї Агассіс (1807–1873);
- механіка рідин — Джордж Габріель Стокс (1819–1903);
- небесна механіка — Йоганн Кеплер (1571–1630);
- неевклідова геометрія — Бернхард Ріман (1826–1866);
- оборотна термодинаміка — Джеймс Джоуль (1818–1889);
- океанографія — Метью Фонтейн Морі (1806–1873);
- оптична мінералогія — Девід Брюстер (1781–1868);

жали себе — служителів Нового Заповіту (2 Коринтян 3:6) — такими, що мають Духа Божого меншою мірою, ніж служителі Старого Заповіту. Ісус, безперечно, оголосив про майбутнє натхнення авторів Нового Заповіту. У Матвія 10:17–20 і паралельно в Марка 13:11 й Луки 12:12 Ісус пояснив апостолам, що Святий Дух керуватиме їхньою вербальною діяльністю в тому, як і що вони говорять. Він повторив те саме в Луки 21:12–15, закликаючи їх не турбуватися про те, як захищатися перед владою, оскільки Він дасть їм слова та мудрість, яким їхні супротивники не зможуть протистояти. Отже, Ісус попередньо засвідчив учення апостолів і забезпечив повагу до їхнього авторитету.

Ісус дав кілька обітниць безпосередньо апостолам у Євангелії від Івана (розділи 14, 15 і 16). Натяку лише на одну з них буде достатньо. Ісус пообіцяв апостолам: *Я ще маю багато сказати вам, та тепер ви не можете знести. А коли прийде Він, Той Дух правди, Він вас поведе до цілої правди, бо не буде казати Сам від Себе, а що тільки почує, — казатиме, і що має настати, — звістить вам* (Івана 16:12–13). Незадовго до Свого вознесіння Ісус пообіцяв апостолам хрещення Святим Духом, що дасть їм змогу бути свідками Христа у всьому світі (Дії 1:5, 8). Ця обітниця почала виконуватися в Дії 2, коли апостоли були охрещені Святим Духом і дістали повноваження проповідувати послання, яке хотів проповідувати Бог.

Численні уривки вказують на виконання цих обітниць апостолам. Тож слова, які вони казали, були **Божими** словами (Дії 4:8, 31; 5:32; 15:8, 27–28; 16:6–8). Як уже зазначалося, Павло стверджував, що слова, які він говорив, мають пряме керівництво Святого Духа (1 Коринтян 2). Він зробив те саме в Галатів 1:12. У Посланні до ефесян 3:1–5 він стверджував, що його послання стало відомим йому через одкровення (вірш 3), а також іншим апостолам і пророкам (вірш 5). Інші уривки містять ту саму думку (1 Тимофію 4:1; Галатів 2:2; 2 Коринтян 12:7; 1 Солунян 2:13). Гарний підсумок тверджень Павла про натхнення можна побачити в його твердій заяві: *Коли хто вважає себе за пророка або за духовного, нехай розуміє, що я пишу вам, — бо Господня це заповідь!* (1 Коринтян 14:37). Його натхнення поширювалося як на його усні висловлювання, так і на його писання (2 Солунян 2:15; 3:6, 14; 1 Солунян 4:2, 15; Галатів 1:7–8). В 1 Тимофію 5:8, Павло процитував Луки 10:7 і назвав це місце *Писанням*. Отже, запис Євангелія від Луки вже був доступний і класифікований натхненним канонем Святого Письма.

ВИСНОВКИ

Неупереджена людина може легко побачити, що Біблія претендує на статус *натхнення*, будучи видихнутою Самим Богом. Це натхнення вимагало такого контролю з боку Бога, що навіть слова потрапляли під Його вплив. Отже, Біблія є *словесно натхненою*. Цей висновок не означає, що автори просто писали *диктант*. Навпаки, Біблія показує, що Бог пристосовував Свою натхненну діяльність до індивідуального темпераменту, словникового запасу, рівня освіти та стилістичних особливостей кожного письменника. Біблія є *непохибною* в тому, що вона не здатна обманювати чи вводити в оману, і тому вона цілком правдива та надійна. *Повне* натхнення означає, що натхнення поширюється на всі частини. Отже, Біблія є **повністю** натхненою.

Біблія також *безпомилкова*, тобто в ній немає помилок. Бог використовував людей, щоб написати Біблію, і в такий спосіб дав їм змогу залишити в ній свій відбиток, але не зробивши жодної помилки, які часто допускають люди. Бог подбав про те, щоб слова, створені людьми-письменниками, не містили помилок і недоліків, характерних для ненахнених письменників. Цей вплив поширився навіть на питання науки, географії та історії. Доказ натхненності Біблії є окремим і необхідним запитом. Однак важливо, щоб людина розуміла, що має на увазі Біблія, коли вона називає себе *натхненою*.

Дейв МІЛЛЕР,
apologeticspress.org

bible-facts.org

Ми перевірили, у яких умовах відбуваються покарання найнебезпечніші злочинці Скандинавії.

Історію шведської тюремної системи можна простежити за фотографіями та архівними нотатками в газетах. Але ми вирішили зробити це через вивчення конкретних доль і характерів тих, хто з власної волі чи мимоволі тут опинився.

Ідеальне місце для такого дослідження — Хінсеберг. В'язниця, де відбуваються покарання жінки, що вчинили гучні злочини, які обговорювала й досі обговорює Швеція. Тут найжорстокіші жінки, які дістали серед іншого й довічний строк. Як їм тут живеться? Чи стало ув'язнення новою точкою відліку, поворотним моментом?

Овечки в старовинному замку

Хінсеберг розташований приблизно за три години їзди від столиці Швеції, Стокгольма. Навіть на деяких мапах він позначається як жіноча в'язниця із вищим рівнем захисту. У чому полягає цей вищий рівень — одразу і сказати важко, бо ні височенного паркану, ні ґрат, ні веж з автоматниками та собаками не видно.

Корпуси, де живуть засуджені жінки, стоять на пагорбі прямо на березі озера. Біля одного з будинків пасуться... овечки. Справжня ідилія. Якщо ще зважати на те, що головний корпус — це старовинний замок, можете уявити собі, як виглядає вся жіноча в'язниця збоку.

Начальник в'язниці Жак Мвелу за своїм робочим столом

Її начальник — швед з афроамериканським корінням Жак Мвелу — встиг покерувати кількома в'язницями в різних куточках планети. Суворая робота не зробила його жорстким. Радше навпаки, він вважає за краще розв'язувати будь-яку проблему з усмішкою та сміхом. Співробітники та ув'язнені його люблять за цю веселу вдачу.

Наше знайомство з ним почалося у їдальні, де він снідав разом з усією своєю тюремною командою. Каша, печиво, фрукти, кава — раціон у співробітників практично такий самий, як у в'язнів (втім, у тих він навіть різноманітніший). Після сніданку невелика нарада в просторому кабінеті шефа з вікном, яке виходить прямо на водну гладь. На стіні висить велика мапа світу ніби на доказ того, що сюди потрапляють люди з усієї земної кулі.

Сьогодні у в'язниці сімдесят клієнтів (тут вважають за краще називати ув'язнених саме так). Усього ж установа має дев'яносто місць.

— Що означає *переліміт*? — незрозуміло запитує Жак. — Як це може бути, якщо нам заборонено приймати ув'язнених у разі браку вільних місць? В'язниця взагалі ніколи не заповнюється на сто відсотків. Завжди мають бути зайві місця про всяк непередбачений випадок.

НЕЗВИЧАЙНІ БУДНІ

У всіх шведських в'язницях ув'язнених жінок трохи менш ніж чотириста. Отже, Хінсеберг за правом вважається найбільшою.

У Хінсеберзі є навіть окремий корпус — щось на кшталт транзитно-пересильної в'язниці в країнах СНД. Він призначений для одинадцяти ув'язнених, які тут перебувають після вироку в очікуванні розподілу за місцями відбування покарання.

А взагалі, у Хінсеберзі сидять жінки із найгучнішими справами. Одна, на ім'я Юна, дістала довічний строк за вбивство суперниці на ґрунті ревнощів. Є тут *чорна вдова* — Карина Андре, яка вбила двох чоловіків. За перше вбивство їй дали вісім років, вона відсиділа їх в іншій в'язниці, де двічі нападала на співробітників, а після звільнення вчинила новий злочин. Або ось жінка, яка вбила качалкою восьмирічну племінницю чоловіка, яка жила з ними...

— П'ятдесят п'ять відсотків наших ув'язнених опинилися тут за насильницькі злочини проти особи, — каже Жак.

Коли зло походить від жінок, які за своєю природою мають дарувати життя, а не забирати; зцілювати, а не завдавати ран, — це страшно. Тому й Хінсеберг здавався мені страшним місцем.

Жак дає мені розпорядок для клієнтів, щоб ми могли вибрати маршрут відповідно до нього.

7:00 — підйом, відчинення дверей усіх камер.

7:05 — сніданок, особистий час.

7:30–7:45 — *пропускання через шлюз*: ув'язнених розводять у різні місця.

7:45–10:45 — заняття творчістю, навчання, робота.

10:45–11:00 — знову шлюз.

11:00–11:10 — особистий час.

11:10–12:10 — прогулянка.

12:10–12:45 — обід, особистий час.

13:00–16:00 — навчання, робота.

16:15–18:45 — вечеря, особистий час.

19:00 — засуджені заходять до своїх камер, які замикаються до ранку.

Щочетверга бібліотека, у вихідні відпочинок, у вихідні за планом тільки їжа та година прогулянки.

Евеліна

Евеліна — тендітна вродлива жінка. Її посада у тюремній системі країн СНД звучала б як *інспектор* чи *начальник режимного відділу*. Евеліна — росіянка, але народилася та виросла в Латвії. Коли одружилася зі шведом, переїхала сюди. Свого часу здобула юридичну освіту у філії Московського університету, але цей диплом у Швеції виявився абсолютно непридатним. Довелося переучуватися протягом чотирьох років у шведському університеті. А потім — в'язниця. За сім років, що вона працює в цій системі, на неї, на відміну від колег, навіть найагресивніші ув'язнені жодного разу не нападали. Можливо, саме тому, що російськомовна...

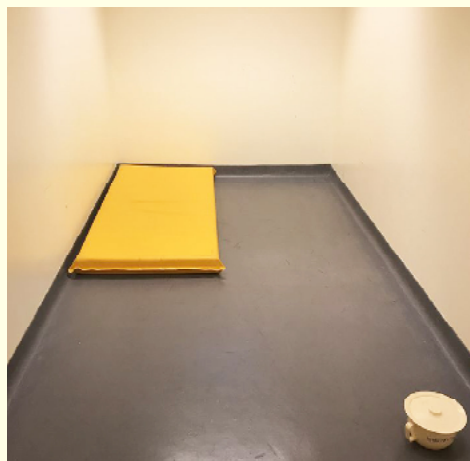
У якому сенсі співробітники для ув'язнених як батьки. Думають про те, які в них потреби, відстежують настрій, намагаються скрасити перебування за ґратами. Напевно, так в ідеалі має виглядати професія тюремника.

— Я жодного разу не пошкодувала, — каже жінка. — У країнах колишнього СРСР працівників в'язниць не люблять, бо історично так склалися: багато невинних було у в'язницях, і до тих, хто їх охороняє, ставилися погано. Тут не так. Співробітників не називають тюремниками, у перекладі їхня професія означає щось на кшталт *піклувальники над тими, хто відбуває покарання за злочин*.

Евеліна працювала в різних шведських в'язницях. Каже, що в чоловічих легше, але в жіночих цікавіше. Ув'язнені чоловічої статі найчастіше спокійні та мовчазні, кожен займається своєю справою, зайвих питань не ставить, у життя товаришів за нещастям не лізе. Жінки емоційніші, балакучі. У них часто змінюється настрій (особливо якщо зважати на те, що вони здебільшого хронічні алкоголічки або наркоманки). Ув'язнені жінки переважно інтриганки. Вони можуть сьогодні на щось образитися, а скандал затіяти лише за місяць. Навіть бійки в них трапляються частіше, ніж у чоловіків. Тож раз на місяць обов'язково хтось потрапляє до карцеру.

3 карцеру — і в номери

Власне, з карцерів ми і почали наш обхід. У в'язниці три камери для порушників. Кожна відрізняється від інших. За найсерйозніші порушення (або тих, хто став небезпечний для себе та інших) поміщують у першу. Усе, що в ній є, — гумовий матрац на підлозі та горщик для відправлення природних потреб. Двері камери — ґратчасті. Це для того, щоб співробітник бачив, що відбувається там із жінкою. Ув'язнена тут проводить зазвичай лише кілька годин.

Карцер

Друга камера вже з ліжком, але спеціальним, з поручнями, до яких у разі потреби жінку можуть пристебнути шкіряними ремнями.

Ще один карцер для буйних

— За шість років це робили лише один раз, коли ув'язнена сама себе хотіла поранити, — каже Евеліна. — Сюди просто поміщали ув'язнену, і вона спала на цьому ліжку, але непристебнута.

У другій камері вже є раковина та унітаз.

Третя камера взагалі цілком житлова. Тут душ, шафа, телевізор, радіо. Якщо ув'язнена все це не розгромить, якщо буде спокійно поводитися, то вона готова до повернення до звичайної камери.

Буває, що ув'язнена, яка нашкодила, за пару днів змінює всі три види карцеру, тобто проходить усі три рівні ізоляції, від найсуворішого до м'якшого.

Поруч на цьому ж поверсі є камери для тих, хто вирішив побути один або відмовився вийти на роботу. Вони просто більше та, по суті, нічим не відрізняються від звичайних, але тут немає персоналу та інших ув'язнених. Повна самотність.

Під враженням від двох перших карцерних камер мучу Евеліну запитаннями.

— А в найсуворіших карцерах ув'язненій можна митися хоча б через день?

— Не можна, а треба, — сміється Евеліна. — Примушувати ми, звичайно, не маємо права, але наполегливо пропонуваємо вивести її в душ.

— Чи є якісь обмеження в їжі в тих, хто в карцері?

— Ні, їжа та сама.

Тепер камери. У всіх шведських в'язницях однакова система: камери одномісні, але рано-вранці двері відчиняються, і в'язень виходить в загальний коридор. Точніше, це навіть не коридор, а великий простір, де є кухня, хол, вітальня. Там арештант спілкується з іншими, а

вже на ніч знову йде до камери, двері у яку в певний час автоматично будуть зачинені на замок.

У Хінсеберзі кілька житлових корпусів і камери там трохи відрізняються. Найрозкішніші в старовинній будівлі.

Ох! Це перше, що я змогла сказати, коли побачила камеру. Об'єктивно не у всіх готелях СНД є такі номери. Високі стелі увінчані ліпниною, великі вікна з елегантними зеленими шторами, письмовий стіл, крісло-гойдалка, шафа, тумбочка, полиці з книгами та навіть дошка з фотографіями рідних... Сама камера — приблизно дев'ять квадратних метрів.

Це — не повірите! — тюремна камера. Високі стелі з візерунками, багаті штори, крісло...

— Це наш найкращі камери, ми сюди поміщаємо тих, хто не має проблем із дотриманням правил розпорядку, — каже Евеліна. — Але ж тут є один мінус: немає душа. Він загальний у цьому блоці.

Немає душа! Та в країнах СНД на ціле жіноче СІЗО він може бути один, і водять туди раз на тиждень, відводячи на миття п'ятнадцять хвилин!

У холі великий холодильник, забитий різними смаколикками. На стінах мотивувальні плакати про шкоду алкоголю та наркотиків, гарні картинки, цитати відомих філософів.

В іншому корпусі камери простіше, менші за розміром, але однаково більше нагадують кімнати в пансіонаті. У кожному є електронний годинник, магнітофон, настільна лампа, бра, телевізор і душ. У цьому корпусі *загальна зона* набагато комфортніша, ніж у старовинному замку: м'які дивани, велика кухня, навколо квіти, вікна до підлоги, і є навіть окремі балкончики, куди можна вийти покурити.

Загальна зона для в'язнів одного з блоків

З курінням у шведських в'язницях складно. Воно в принципі з 2007 року заборонено як для персоналу, так і для ув'язнених. Але арештантам потрапляють. Кожна в'язниця має право пропускати, скільки разів на день і де можна курити.

ШВЕДСЬКОЇ В'ЯЗНИЦІ

— Якщо немає балконів, то лише один раз на день під час прогулянки, — пояснює охоронець-швед. — Цигарки тримати в камерах заборонено. Вони зберігаються в нас у прозорих коробках із написаними прізвищами. Перед прогулянкою ми видаємо три шлуки.

Прогулянкові дворики з нашими, тобто тими, що є у в'язницях СНД, краще не порівнювати. Бо не зрівняти. У Хінсеберзі дворик — це досить пристойна територія з гойдалками, альтанками, деревами, чагарниками та садом каміння.

Прогулянковий дворик

Ну чим ще здивувати? У спільній зоні є кімнати для прання та сушіння одягу, а також взуття.

— Ви цікавилися раціоном? — запитує ув'язнена. — Ось меню. Воно змінюється щотижня. Годують смачно та різноманітно. Плюс ми можемо самі купити щось за ті гроші, що тут заробляємо.

— У деяких корпусах ув'язнені беруть участь у спеціальній програмі, — розповідає Евеліна. — Їм готову їжу не розносять. Вони самі розробляють собі меню, закуповують продукти та готують. У них є бюджет: на тиждень видається тридцять вісім доларів кожній. А провізію їм привозять за ціною набагато нижчою, ніж у магазинах. І все це, як я сказала, вважається частиною програми реабілітації, за участь у якій вони отримують навіть гроші на свій рахунок. Їди вони готують так багато, що не з'їдають, доводиться викидати. І це незважаючи на те, що деякі їдять за двох-трьох: це ті, хто мав наркотичну залежність.

Меню

(для тих, хто сам не готує)

Обід

Понеділок: прямиий густий суп із ковбасою, рис.

Вівторок: смажена курка з естрагоновим соусом, печена картопля.

Середа: лосось, запечений із зернами кунжуту, лаймовим соусом та картоплею. Четвер: азійський курячий суп з локшиною, хліб.

П'ятниця: смажена свинина з цибульним соусом, картопля.

Субота: варена риба з яєчним соусом, картопля, салат.

Неділя: чилі кон карне.

Вечеря

Понеділок: салат, суп, хліб домашнього випікання.

Вівторок: салат, паста із соусом із блакитних сирів.

Середа: салат, піца.

Четвер: салат, рисова каша.

П'ятниця: салат, запечена картопля із соусом із тунця.

Субота: картопляні кульки, брусничне варення.

Неділя: фруктовий йогурт.

Сніданок

Він завжди той самий: каша, фрукти, чай-кава, мюслі.

Ольга

Ув'язнена Ольга в очікуванні закінчення строку дивиться у вікно із кімнати «загальної зони»

Приємна блондинка читає газету на дивані. Спілкуванню з людиною з волі, та ще й зі СНД, вона безмірної рада. Ольга — громадянка Білорусі, дістала строк у 7 років за заподіяння шкоди здоров'ю чоловіка — громадянина Швеції (турку за національністю).

— Мені дали сім років, хоча на чоловікові не було жодної подрапини, — розповідає Ольга. — Тут усі умовно-достроково звільняються після закінчення двох третин строку. Тож мені треба відсидіти п'ять років до звільнення. Знаєте, опинившись тут, я зрозуміла, що права людини дотримуються в нас на батьківщині краще, ніж у Швеції.

Ольга дуже ображена на шведську систему правосуддя. Коли все сталося, її дитині було сім місяців. Так ось, з того часу вона її жодного разу не бачила.

— Мені відмовили навіть у проханні надіслати їй фотографії, — каже Ольга. — Я не знаю, як вона виглядає, де вона, чи жива, чи хворіє на щось. Я нічого не знаю. Такого просто неможливо собі уявити в країнах СНД. Людям із нашим менталітетом цього не зрозуміти. Жодного побачення за весь час... Я позови подавала до судів щодо можливості дізнатися хоч щось про мою дитину. Марно. Не знаю, як цей строк витягну.

Дитина Ольги, найімовірніше, із чоловіком. Звісно, той факт, що їй нічого про це не говорять, може шокувати. А ось шведи вважають це нормальним. Вони міркують приблизно так: раптом вона втече з в'язниці та, знайшовши її, викраде?

Ставлення до материнства у шведів зовсім інше, ніж у нас. Якщо жінка має навіть трьох дітей, це не відіграє жодної ролі під час вироку. У разі появи дитини в ув'язненій вже в неволі закон дає можливість перебувати разом із нею у в'язниці перші роки її життя. Точний час встановлює опікунська служба, а вона за фактом ухвалює рішення вилучити немовля в матері вже в 7–9-місячному віці.

Пояснення просте: дитина має здобувати освіту та спілкуватися серед інших дітей. І начхати на материнські почуття. Інтереси дитини тут ставляться найвище, а вони, за шведськими поняттями, полягають не в тому, щоб мати цілувалу-обіймала, а в правильному розвитку тіла та інтелекту. Суворі скандинави! Але й вони іноді йдуть на поступки. Був випадок, коли обоє батьків дістали строк. Тоді влада дозволила відбувати його по черзі: спочатку тато, потім мама (вона сиділа в Хінсеберзі).

— Ось я звільнюся, і мене одразу депортують: суд наклав ще заборону на в'їзд до країни Шенгенського договору, — продовжує Ольга. — Повернуся на батьківщину. Але як дитина? Я що, ніколи її не побачу?

— Вам тяжко у в'язниці?

— У шведській в'язниці сидіти не страшно. Ви самі бачите — це як санаторій, — каже Ольга. — У нас багато хто на волі так не живе. Страшна сама материнська трагедія. Питання полягає в тому, щоб вижити та не збожеволіти. Треба зібратися та витягувати цей строк.

— Чим ви займалися у в'язниці?

— Навчалася. Здобула купу дипломів державного зразка. Немає позначки, що навчання я проходила у в'язниці. Майже завжди були індивідуальні заняття, я складала держекзамени. З навчанням тут усе просто чудово.

— А робота?

— Працювати у шведських в'язницях потрібно обов'язково, і в чоловічих, і в жіночих. Але це не на лісоповалі ліс валити. Я роблю коробочки, упаковую різні деталі. Робота, чесно сказати, не бий лежачого. Уранці три години та ввечері три. З перервами на каву-паузу, а до кави іноді подають торт або морозиво. І весь час у тебе запитують: Чи не втомилася? Чи не зробити музику тихіше? Загалом я навіть роботою це не можу назвати, у нас у Білорусі так не працюють.

— Спілкуєтеся з іншими в'язнями? Вони вас не кривдять?

— Мене?! До російськомовних у всіх ставлення тут апіорі шанобливе. Вони налякані вихідцями із колишнього СРСР. Коли мене затримували, то гелікоптер прилетів і на всіх телеканалах показали. У шведів якась фобія щодо цього.

— Але в Хінсеберзі таки не санаторій, тут сидять убивці. Як ви з ними вибудовуєте спілкування?

— Багато хто з тих, хто тут, вчинили злочини під впливом наркотиків. Це, до

речі, мене шокувало. У нас, слов'ян, усі біди на ґрунті алкоголю, а в них так багато людей сидить на наркотиках... Так от, небезпечні не ті, хто вбив, а в кого деформована психіка через тривале вживання наркотиків, антидепресантів тощо. І не знаєш, як із ними спілкуватися. А та, що два-три вбивства скоїла, може бути однією з найадекватніших. І поговорити з нею є про що. Злочин не завжди характеризує, яка людина в процесі відсиджування.

— Бійки у вас бувають?

— Так, трапляються. Тих, що б'ються, у карцер поміщають.

— Ви в карцері були?

— Одинадцять днів відсиділа за конфлікт із представником слідства — це було не в цій в'язниці. І, до речі, пам'ятаю, як я там почула *Владимирский централ*. Я там була в повній ізоляції три місяці, доки йшло слідство. І коли почула Круга, думала, що збожеволіла. Але ні, російськомовні справді були в цій в'язниці. Вона і для жінок, і для чоловіків. Це щось на кшталт нашого СІЗО.

Як зараз пам'ятаю, на стіні в туалеті прочитала напис російською мовою. Незнайомець запитав, чи є тут російськомовні. Я написала трохи нижче: є. Він відповів, і понеслося. Потім ми переписувалися вже не на стіні: я залишала листи на дні відра для сміття та забирала їх там же. Якби не це, я би зовсім занепала духом. Моїм невидимим сусідом був тридцятичотирирічний Ігор із Литви. Він став мені найближчою людиною. Розповів, що в цій в'язниці є ще троє зі СНД: литовець, латиш та азербайджанець. Усі дістали довічні строки за наркотрафік.

— У Хінсеберзі часто застосовують спецзасоби?

— За весь час, що я тут, жодного разу не було. Персонал ставиться до нас так само, якби ми були вільні. Але заборони є, зокрема на куріння. Ви вже знаєте, що тут курять за розкладом? Але я курю, коли хочу. (Сміється.) Мабуть, самі розумієте чому.

— А чи багато тут зі СНД?

— Литовка, яку засудили за контрабанду цигарок та алкоголю, грузинка, яка порушила міграційне законодавство. У них невеликі строки — кілька місяців.

— За вас із Хінсеберга не було втеч?

— Ні. Але знаю, що одна ув'язнена, письменниця, була тут тричі та щоразу втікала. Це було дуже давно. Та ув'язнена провела за ґратами загалом сорок років. А взагалі за втечу у Швеції не дають строк. Можна хоч щоранку намагатися. Але толку-то?

У кіно з попкорном

Ольга одягнена в симпатичний спортивний костюм, який, як виявилось, і є тюремною роботою. У Хінсеберзі шиють одяг для всіх ув'язнених-жінок Швеції. Є розроблений та затверджений асортимент *роби*: сукні, спідниці, шлани. Майже всі бузкового, жовтого, блакитного, зеленого та синього кольору (сукні в смужку). Тони не яскраві, а приглушені, але однаково на тлі традиційних сірих і чорних кольорів форменого одягу для арештантів це здається звичайним *вільним стилем*. Відповідальна за виробництво Соня каже, що над моделями треба ще попрацювати, щоб довести їх до ідеалу.

Співробітниця Соня відповідає за швейне виробництво. За її спиною асортимент одягу для ув'язнених-жінок усіх шведських в'язниць

Мені показують, як виглядала роба на початку століття. Світла полотняна сукня, чорна жилетка зверху та чорна шапка. А ще — о жаж! — пов'язка на обличчя з прорізами для очей. Цю пов'язку арештантки носили, щоб їх не можна було розгледіти.

В одному з виробничих приміщень ув'язнені займаються... зварюванням! Навіщо це зовсім не жіноча справа, але шведкам дуже подобається.

Ув'язнена за зварювальними роботами

— Багато ув'язнених дуже просять навчити цього ремесла, — розповідає майстер Ентоні. — І на волі ця професія потрібна. А жінки-зварювальниці дуже талановиті та часом здатніші, ніж чоловіки. Крім того, є і художнє зварювання, а воно вимагає творчого підходу.

Одна з арештанток розповідає, що робота справді не проста, потребує напруження всіх м'язів, але їй подобається.

За роботу та навчання ув'язненим платять по 13,5 крони на годину. Виходить 1400 крон на місяць, що приблизно 140 євро.

Напевно, найменше я думала побачити картину, коли наглядачі-чоловіки грають у теніс з ув'язненими-жінками. Поруч арештантки качали прес на тренажерах і бігали біговими доріжками.

Кімнати для відвідування близьких. Система в Хінсеберзі така: якщо рідні приходили двічі на короткострокове побачення (тривалістю до трьох годин) і все пройшло нормально, їм пропонують наступного разу залишитися на ніч. А взагалі, графік для візиту близьких дуже зручний: середа, субота та неділя. Відвідувачі підписують документ, що вони не проти добровільної ізоляції: адже на час візиту вони, по суті, ув'язнені.

Як заохочення ув'язнені можуть дати можливість поїхати у відпустку (вона коротка, дванадцятигодинна) додому в супроводі конвоїра.

— Якщо ув'язнена поводить себе ідеально, то ми рекомендуємо перевести її з нашої в'язниці до в'язниці третього класу, з м'яким режимом, — каже Евеліна.

Кімната для занять йогою

Моє дослідження Хінсеберга добігає кінця. Залишилася лише медчастина, але вона дуже схожа на ту, яка є в СІЗО країн СНД. Тут є лише черговий лікар та медсестра. Стоматолог платний, приходиться раз на тиждень. Якщо станеться щось серйозне, то ув'язнену вивезуть до найближчої лікарні.

Стемніло. Ув'язнені йдуть в окрему будівлю — дивитися фільм у маленькому кінотеатрі (вдень тут проходять заняття з йогої, скрізь розкладені килимки і взагалі оточення, що підходить для медитації).

— Іноді ми готуємо для них попкорн, — каже Евеліна. — Яке кіно без нього?

Мерехтлива водна гладь, ліхтарі... Якби не історії ув'язнених, якби не перенесені ними трагедії, якби не той біль, який вони завдали людям, Хінсеберг можна було б вважати райським містечком. Але ж річ не в пейзажах, не в інтер'єрах, а саме в людях. Будь-який строк рано чи пізно закінчується, а що чекає на них за цими стінами? Куди вирушить Ольга? Чи поверне свою дитину? Чи зможуть знайти своє місце в суспільстві ті, кого воно сюди помістило для покарання за страшні злочини?

ТЕМА ДЛЯ РОЗДУМІВ

БІБЛІЯ ПРО ДІТЕЙ ТА БАТЬКІВ

I. БІБЛІЙНИЙ ПОГЛЯД НА ДІТЕЙ

1. Діти — дар від Бога (Буття 4:1 — І пізнав Адам Єву, жінку свою, і вона завагітніла, і породила Каїна, і сказала: «Набула чоловіка від Господа»; Буття 33:5 — І звів свої очі Ісава, і побачив жінок та дітей. І сказав: «Хто то такі?» А той відказав: «Діти, якими обдарував Бог твого раба»).

2. Діти — спадщина та благословення від Господа (Псалми 126:3 — Діти — спадщина Господне, плід утроби — нагорода!; Луки 1:42 — ...і скрикнула голосом гучним, та й прорекала: «Благословенна Ти між жонами, і благословенний Плід утроби твоєї!»).

3. Діти — вінець старих (Приповісті 17:6 — Корона для старших — онуки, а пишнота дітей — їхні батьки).

II. СТАВЛЕННЯ ГОСПОДА ДО ДІТЕЙ

1. Бог формує дитину в утробі матері (Псалми 138:13–16 — Бо Ти вчинив нирки мої, Ти виткав мене в утробі матері моєї, — Прославляю Тебе, що я дивно утворений! Дивні діла Твої, і душа моя відає вельми про це! І кості мої не сховались від Тебе, бо я вчинений був в укрітті, я витканий був у глибинах землі! Мого зародка бачили очі Твої, і до книги Твоєї записані всі мої члени та дні, що в них були вчинені, коли жодного з них не було...).

2. Бог знає дитину ще до народження та освячує її (Єремія 1:5 — Ще поки тебе вформував в утробі матерній, Я пізнав був тебе; Галатів 1:15 — Коли ж Бог, що вибрав мене від утроби матері моєї і покликав благодаттю Своєю...).

3. Бог додає дітей у Свій заповіт (Буття 17:7 — І Я складу заповіта Свого поміж Мною та поміж тобою, і поміж твоїм потомством по тобі на їхні покоління на вічний заповіт, що буду Я Богом для тебе й для нащадків твоїх по тобі; Дії 2:39 — Бо для вас ця обітниця, і для ваших дітей, і для всіх, що «далеко знаходяться, кого б тільки покликав Господь, Бог наш»).

4. Біблія називає дітей вірян святыми, освяченими (1 Коринтян 7:14 — Чоловік бо невірний освячується в дружині, а дружина невірний освячується в чоловікові. А інакше нечисті були б ваші діти, тепер же святі).

5. Ісус закликає дітей до Себе (Матвія 19:13–15 — Тоді привели Йому діток, щоб поклав на них руки, і за них помолився, учні ж їм докоряли. Ісус же сказав: «Пустіть діток, і не бороніть їм приходити до Мене, — бо Царство Небесне належить таким». І Він руки на них поклав, та й пішов звідтіля; Марка 10:13–16; Луки 18:15–17).

III. ВЗАЄМИНИ МІЖ БАТЬКАМИ ТА ДІТЬМИ

1. Обов'язки батьків перед дітьми

А. Давати дітям імена (Буття 21:3 — І назвав Авраам ім'я синові своєму, що вродився йому, що Сарра йому породила: Ісаак; Буття 29:32 — І завагітніла Лія, і сина породила, і назвала ім'я йому: Рувим, бо сказала була: «Господь споглянув на недолю мою, бо тепер покохає мене чоловік мій!»; Буття 30:23–24 — І завагітніла вона, і сина вродила, і сказала: «Бог забрав мою ганьбу!» І назвала ймення йому: Йосип, кажучи: «Додасть Господь мені іншого сина!»; Матвія 1:25 — ...аж Сина свого первородженого вона породила, а він дав Йому ймення Ісус).

Б. Забезпечувати їхні фізичні потреби (1 Самуїла 1:22–24 — Анна виходила сина) і серед іншого залишати їм спадщину (2 Коринтян 12:14 — Не діти повинні збирати масток батькам, але дітям батьки).

В. Дати їм освіту (Повторення Закону 6:6–7 — І будуть ці слова, що Я сьогодні наказую, на серці твоїм. І пильно навчиш цього синів своїх, і будеш говорити про них, як сидітимеш удома, і як ходитимеш дорогою, і коли ти лежатимеш, і коли ти вставатимеш).

Г. Виховувати дітей (Приповісті 22:6 — Привчай юнака до дороги його, і він, як постаріється, не уступиться з неї).

Д. Виховувати дітей у Господі (Ефесян 6:4 — А батьки, — не дратуйте дітей своїх, а виховуйте їх в напаминні й остеререженні Божому!).

Біблія представляє батька як **голову сім'ї (Єремія 35:6 — А вони відказали: «Не будемо пити вина, бо наш батько Йонадав, син Рехавів, наказав нам, говорячи: Не пийте вина ані ви, ані ваші сини аж навки!»; Приповісті 6:20 — Стережи, сину мій, заповідь батька свого, і не відкидай науки матері своєї!)**, **наставника (Приповісті 1:8–9 — Послухай, мій сину, напучення батька свого, і не відкидай науки матері своєї!)**, **напучення батька свого, і не відкидай науки матері своєї, — вони бо хороший вінок для твоєї голови, і прикраса на шию твою; Приповісті 4:1 — Послухайте, діти, напучення батькового, і прислухайтеся, щоб навчитися розуму...), вихователя та викривача (Буття 37:10 — І він розповів це батькові своєму та браттям своїм. І докорив йому батько його; Числа 12:14 — І сказав Господь до Мойсея: «А коли б її батько справді плюнув на обличчя її, чи не буде вона сім день засоромлена?»)** і водночас **люблячого (Буття 25:28 — І полюбив Ісаак Ісава, бо здобив мисливська його йому смакувала, а Ревека любила Якова; Буття 37:4 — І бачили його браття, що їх батько полюбив його над усіх братів його; Буття 44:20 — І сказали ми до пана**

мого: «Є в нас батько старий та мале дитя його старости, а брат його вмер. І позоставив він сам у своєї матері, а батько його любить»), **жалісливого та милостивого (Псалми 102:13 — Як жалує батько дітей, так Господь пожалівся над тими, хто боїться Його...)** і **такого, що благословляє своїх домашніх (Буття 27:41), радіє перемозі та успіхам дітей (Приповісті 10:1 — Син мудрий — потіха для батька, а син нерозумний — то смуток для ньеньки його; Приповісті 15:20 — Мудрий син тишить батька свого, а людина безумна погорджує матір'ю своєю) і засмучується їхніми невдачами (Буття 37:35 — І зачали всі сини його та всі дочки його потішати його. Але він не міг утішитися, та й сказав: «У жалобі зійду я до сина мого до шеолу».**

І плакав за ним його батько). Мати є втіленням любові та турботи (Буття 25:28; Приповісті 4:3 — ...бо сином у батька свого я був, пещений й єдиний у ньеньки своєї; Ісая 49:15 — Чи ж жінка забуде своє немовля, щоб не пожаліти їй сина утроби своєї?; Ісая 66:13 — Як когось його ньенька втішає, так вас Я потішу...). У єврейській культурі без-

плідна жінка вважалася нещасною людиною (1 Самуїла 1:10 — Анна; Буття 30:23 — Рахиль).

2. Батько сімейства

А. Відповідальний за духовний стан у сім'ї (Буття 35:1–7; 1 Самуїла 1:21 — І пішов той чоловік Елкана та весь дім його вчинити для Господа річну жертву та обітницю своєї).

Б. Відповідальний за виховання дітей (Буття 18:19 — Бо вибрав Я його, щоб він наказав синам своїм і домові своєму по собі. І будуть вони дотримуватися дороги Господньої, щоб читини справедливості та праву; Повторення Закону 4:9–10 — Тільки стережися, і дуже пильнуй свою душу, щоб не забув ти тих речей, що бачили очі твої, і щоб вони не виходили з серця твого по всі дні життя твого, а ти подаси їх до відома синам твоїм та синам твоїх синів, про день, коли стояв ти перед лицем Господа, Бога твого, на Хориві, як Господь говорив був до мене: «Збери Мені той народ, і вони слухатимуть слів Моїх, із яких навчається боятися Мене по всьому, скільки вони житимуть на землі, та й синів своїх понавчають»).

В. Задовольняє потреби дітей (2 Коринтян 12:14 — Не діти повинні збирати масток батькам, але дітям батьки; Колосян 3:21 — Батьки, — не дратуйте дітей своїх, щоб на душі не впали вони!).

Г. Благословляє своїх дітей (Буття 27:27–29, 39–40; 49:1–28).

Д. Міг одружити своїх синів (Буття 24; Вихід 21:9 — А якщо призначить її для сина свого, то зроби її за правом дочок; Судді 14:2–3) і видавати заміж дочок (Буття 29:16–29; 34:12).

Е. Попередження батькам: не провокувати дітей (Ефесян 6:4 — А батьки, — не дратуйте дітей своїх!..).

3. Мати

А. Має любити дітей (1 Царів 3:26 — І сказала до царя жінка, що син її — той живий, бо запалилася любов її до сина свого, — і сказала вона: «Прошу, пане мій, дайте їй немовлятку живим, а забити — не забивайте його!»; Ісая 49:15 — Чи ж жінка забуде своє немовля, щоб не пожаліти їй сина утроби своєї?»).

Б. Має підтримувати дітей та піклуватися про них (Рут 4:16 — І взяла Ноомі тудитину, і поклала її на коліна свої, і була їй за няньку; Ісая 66:13 — Як когось його ньенька втішає, так вас Я потішу...).

В. Має захищати та оберігати дітей (Вихід 2:2 — І завагітніла та жінка, та й сина вродила. І побачила його, що він гарний, та й ховала його три місяці; Євреїв 11:23 — Вірою Мойсей, як родився, переховувався батьками своїми три місяці, бо вони бачили, що гарне дитя, і не злякались наказу царевого).

Г. Має займатися вихованням дітей (Приповісті 1:8 — Послухай, мій сину, напучення батька свого, і не відкидай науки матері своєї; Приповісті 31:1 — Слова Лемуїла, царя Масси, що ними навчала його його мати; Приповісті 31:26 — Свої уста вона відкриває на мудрість, і милостива наука їй на язичі).

Д. Має передавати свою віру дитині з раннього дитинства (2 Тимофію 1:5 — Я привожу на пам'ять собі твою нелицемірну віру, що перше була оселилася в бабі твоїй Лоїді та в твоїй матері Евкії;

певен же я, що й у тобі вона оселилась; 2 Тимофію 3:14–15 — А ти в тім пробувай, чого тебе навчено, і що тобі звірено, відаючи тих, від кого навчився був ти. І ти знаєш з дитинства Писання святе, що може зробити тебе мудрим на спасіння вірою в Христа Ісуса).

Е. Має допомагати дітям (Буття 27:5–17; 1 Царів 1:12 — ...рятуй життя своє та життя сина свого Соломона!; Приповісті 31:15–27).

4. Обов'язки дітей перед батьками

А. Коритися їм (Приповісті 6:20 — Стережи, сину мій, заповідь батька свого, і не відкидай науки матері своєї!; Ефесян 6:1–3 — Діти, — слухайтеся своїх батьків у Господі, бо це справедливе! «Шануй свого батька та матір» — це перша заповідь з обітницею, — «щоб добре велося тобі, і щоб ти був на землі довголітній!»; Колосян 3:20 — Діти, — будьте слухняні в усьому батькам, бо це Господеві приємне!).

Б. Слухати їх настанови й робити, як вони кажуть (Приповісті 1:8–9 — Послухай, мій сину, напучення батька свого, і не відкидай науки матері своєї, — вони бо хороший вінок для твоєї голови, і прикраса на шию твою; Приповісті 3:1–2 — Сину мій, не забудь ти моєї науки, і нехай мої заповіді стережуть твоє серце, бо примножать для тебе вони довготу твоїх днів, і років життя та спокою!).

В. Шанувати їх (Вихід 20:12; Левит 19:3 — п'ята заповідь у Законі Божому).

Г. Поважати їх у старості (Приповісті 23:22 — Слухай батька свого, — він тебе породив, і не гордий, як постаріла мати твоя).

Д. Дбати про них (1 Тимофію 5:4 — А як має вдовиця яка дітей чи внучат, нехай учаться перше побожно шанувати родину свою, і віддчуватися батькам, бо це Божові вгодно).

5. Покарання непокірних дітей

А. Батьки могли карати своїх дітей (Повторення Закону 8:5 — І пізнаєш ти в серці своїм, що, як навчає чоловік сина свого, так навчає тебе Господь, Бог твій; Повторення Закону 21:18 — ...докорятимуть йому; Приповісті 13:24 — Хто стримує різку свою, той ненавидить сина свого, хто ж кохає його, той шукає для нього картання).

Б. Дітей, що лихословили батьків, карали смертю (Вихід 21:17 — І хто проклинає батька свого чи свою матір, той конче буде забитий; Левит 20:9 — Бо кожен чоловік, що прокляне свого батька чи матір свою, буде конче забитий, — батька свого чи матір свою він прокляв, кров його на ньому!; Повторення Закону 21:16 — Проклятий той, хто легковажить свого батька та свою матір! А весь народ скаже: амінь!; Приповісті 20:20 — Хто кляне свого батька та матір свою, — погасне світильник йому серед темряви!; Матвія 15:4 — Бо Бог заповів: «Шануй батька та матір», та: «Хто злорічить на батька чи матір, — хай смертю помре»).

В. Непідкорення батькам каралося побиттям камінням (Повторення Закону 21:18–21 — Коли хто матиме неслухняного й непокірного сина, що не слухається голосу батька свого та голосу своєї матері, і докорятимуть йому, а він не буде їх слухатися, то батько його та мати його схоплять його, і приведуть його до старших його міста та до брами того міста. І скажуть вони до старших міста його: «Оцей наш син неслухняний та непокірний, — він не слухає голосу нашого, ласун та п'яниця». І всі люди його міста закидають його камінням, — і він помре. І вигубиш те зло з-посеред себе, а весь Ізраїль буде слухатися й буде боятися»).

IV. РЕКОМЕНДАЦІЯ МОЛОДІ

1. Присвятити своє життя Христу (Псалми 118:9 — Чим додержити юнак у чистоті свою стежку? — Як держатиметься Твоїх слів!; Еклезіяст 12:1 — І пам'ятай в днях юнацтва свого про свого Творця, аж поки не прийдуть злі дні, й не наступлять літа, про які говорити ти будеш: «Для мене вони неприємні!»; Плач Єремії 3:25–27 — Господь добрий для тих, хто надію на Нього кладе, для душі, що шукає Його! Добре, коли людина в мовчанні надію кладе на спасіння Господне. Добре для мужа, як носить ярмо в своїй молодості...).

2. Шукати мудрості в Бога (молитва царя Соломона: 1 Царів 3:7–9 — А тепер, Господи, Боже, Ти вчинив Свого раба царем замість батька мого Давида, — а я недоросток, не знаю виходу та входу. А раб Твій серед народу Твого, якого Ти вибрав, — він народ численний, що його не можна ані лічити, ані зрахувати через багато. Дай же Своєю рабові серце розумне, щоб судити народ Твій, щоб розрізняти добре від злого, бо хто потрарпить керувати цим великим народом Твоїм?»).

3. Практикувати самоконтроль (Тита 2:6 — Так само благай юнаків, щоб були помірковані).

4. Приклади молоді в Біблії:

- ☉ Йосип проданий до Єгипту (Буття 37:12–28);
- ☉ Йосип вірно служить у Єгипті (Буття 39:1–12);
- ☉ Гедеон покликаний бути військовим вождем (Судді 6:15–16);
- ☉ Самуїл покликаний бути Божим пророком (1 Самуїла 3:1–10);
- ☉ Давид вбиває Голіафа (1 Самуїла 17:26–50);
- ☉ Йоаш оновлює храм Господа (2 Хроніки 24:4–14);
- ☉ Йосія очистив землю і храм (2 Хроніки 34:3–13);
- ☉ Єремія покликаний служити пророком (Єремія 1:4–19);
- ☉ Яків та Іван пішли за Ісусом (Марка 1:19–20);
- ☉ Тимофій супроводжував апостола Павла (Дії 6:1–3);
- ☉ Тимофій став пастором (1 Тимофію 4:12).

Матеріал для газети «В'язень» люб'язно надав
Біблійний дискусійний клуб,
м. Монреаль, Канада
<http://www.cogmtl.net/Articles/040.htm>

Якщо у вас колись були соба-ка, кішка або якась інша тварина, до якої ви прив'язалися, ви, можливо, замислювалися, чи могла ця тварина мати душу. Протягом століть багато хто роз-мірковував над таким самим пи-танням. Тварини, величезна кількість яких обчислюється мільйонами, поширені всюди і живуть поруч із нами на планеті Земля. Вони служать як без-платна, безвідмовна та досить цінна робоча сила, коли допо-магають своєму господареві зорати необроблене поле або сліпій людині перейти жваву міську вулицю. Від них залежить значна частина запасів світових продовольчих ресурсів. Вони дарують радість і спілкування як молодим, так і літнім. Вони є незперечним благом для пси-хічного здоров'я хворих дітей та немічних старих людей. Безу-мовно, ніхто з нас не став би сумніватися в багатьох перева-гах, що склалися в результаті присутності тварин навколо нас.

Але чи мають тварини душі? І якщо мають, то душа в них така сама, як і в людини? Інакше ка-жучи, чи вона безсмертна та чи житиме зрештою в небесах або геєні?

Слово *душа* використовуєть-ся в Біблії декількома спосо-бами та відповідає низці різних слів у тих мовах, якими були написані Писання. По-перше, воно застосовується як синонім одухотвореної, живої людини. Мойсей писав: *І було всіх душ, що вийшли з стегна Якового, сімдесят душ (Вихід 1:5; див. Повторення Закону 10:22)*. У формулюванні законів також слово *душа* використовувалося для позначення будь-якої особи. Господь сказав Мойсеєві: *Промовляй до Ізраїлевих синів, гово-рячи: «Коли хто невмисне згрішить проти якої з усіх за-повідей Господніх, — чого не треба чинити...» (Левит 4:2)*. Коли Яків говорив про себе в *Буття 49:6*, він використав фра-зу *душа моя*, що просто озна-чало я. У кожному із цих випадків йшлося про конкретних людей, окремо чи про всіх разом.

По-друге, слово *душа* могло використовуватися для опису фізичної форми життя, яке ма-ють як люди, так і тварини і яке перестав існувати після смерті. У своєму *Єврейсько-англійсько-му словнику Старого Заповіту Браун, Драйвер і Бріггс* вказу-ють, що слово *душа* (євр. *нефеш*) часто застосовувалося в значенні *основа життя*. У *Буття 1:20, 24, 30* Бог казав про *нефеш хайя* — буквально про *душі, що дихають*, або про *живі істо-ти, що дихають* (у деяких пере-кладах — *живі створіння чи тварини* — див. *Левит 11:9*). Письменник Книги приказок Со-ломонових помітив щодо тварин: *Піклується праведний жит-тям (нефеш) худоби своєї, а сер-це безбожних жорстоке (Приповісті 12:10)*. Знавець єврейської мови Хьюго Маккорд у зв'язку із цим висловлюється: *Тоді перекладачі зрозуміли, що перше значення «нефеш» — це «дихання» і, отже, Буття 1:20, Буття 1:24, Буття 1:30 та Буття 2:7 разом дають зрозуміти сло-ва Мойсея як ті, що говорять про те, що всі тварини, а також лю-дина дихають. «Ті, що дихають» у парі з «хайя» («живі»), на дум-ку перекладачів, було б пра-вильно перекладати, коли йдеться про тварин, як «живі створіння», а коли йдеться про людину — як «жива істота».*

По-третє, слово *душа* може бути використане для опису чо-гось безсмертного, а отже, того, що ніколи не помре. Говорячи про смерть Рахилі, викликану народженням її сина, Мойсей написав: *І сталося, коли вихо-дила душа її, бо вмирала вона... (Буття 35:18)*. Коли Ілля був у домі вдови з міста Сарепта, син цієї жінки помер. Але Ілля ...кли-кав до Господа та казав: «Госпо-ди, Боже мій, нехай вернеться

душа цієї дитини в неї!» (1 Царів 17:21). Езекиа тішився тим фак-том, що душа й далі живе після смерті тіла: *...Ти стримав від гробу гниття мою душу (нефеш)... (Ісаїя 38:17)*.

Через століття Сам Господь попереджав: *І не лякайтеся тих, хто тіло вбиває, а душі вбити не може; але бійтеся більше того, хто може й душу, і тіло вам за-напасти в геєні (Матвія 10:28)*. Коли апостола Івану було дозволено глянути в кни-гу, запечатану сімома печатка-ми (*Об'явлення 5:1*), він ...по-бачив під жертвником душі по-битих за Боже Слово, і за свідчення, яке вони мали (*Об'явлення 6:9*). Кожен із цих уривків підтверджує той факт, що в людині є душа, яка й далі живе після смерті тіла.

Тоді постає питання: чи ко-ректно використовувати слово *душа* щодо тварин? Перше його значення, очевидно, не може застосовуватись, оскільки тва-рини не є особистостями. Але друге значення цілком безпе-

у тварин? Їхня нездатність мис-лити, брак інтелекту чи мораль-ної свободи? Тільки якщо ми го-тові винести ту саму думку щодо людей, які мають ті самі недо-ліки. Але це не правда, що такі люди (наприклад, відстала чи розумово неповноцінна дитина) мають меншу самоцінність, ніж ви чи я. Тоді ми не можемо й обгрунтовано обстоювати той погляд, що тварини (подібні до

ЧИ Є ДУШІ У ТВАРИН?

речно може застосовуватися до тварин. Порівняйте такі уривки. У *Псалми 77:50* ми натрапляє-мо на приклад використання по-няття *душа* в значенні життя, коли письменник говорив про єгиптян (які марно намагалися утримати євреїв у рабстві в себе в країні), що Бог ...їхні душі (жит-тя) не стримав від смерті, жит-тя ж їхнє віддав моровиці. У цьому разі слово *душа* (євр. *нефеш*) використовується для позначен-ня фізичного життя людей. Але в *Буття 1:20, 24* таке саме єврейське слово застосовуєть-ся щодо тварин як *живих душ* (євр. *нефеш хайя*). Тоді в цьому сенсі, звичайно, буде правиль-но сказати, що тварини мають душі, оскільки слово *душа* оз-начатиме лише фізичне життя. У відповідь на запитання: *Чи є душі у тварин?* — Маккорд пи-сав: *Так, коли слово «душа» («нефеш») означає тільки «ди-хання», як у Буття 1:20 («Нехай вода вигоїть дрібні істоти, душу живу...») — буквально «нефеш хайя».*

Але чи може третє визначен-ня застосовуватися до тварин? Чи мають тварини безсмертні душі, які одного разу оселяться в небесах чи геєні? У нинішню епоху еволюційного божевілья і дедалі більшого числа борців за всілякі права нам завжди ствер-джують, що з представниками тваринного царства в людині є спорідненість, і нехтувати цим фактом категорично неприпус-тимо. Майкл Фокс писав: *І справді, у тому розмаїтті та ево-люційному ланцюжку всього жи-вого, що є, простежується спо-рідненість... Сьогодні людям важливіше, ніж будь-коли, знати про свою спорідненість з усім живим. Для нашого виживання життєво важливо, щоб ми мали глибоку повагу до всіх форм життя нашого роду...*

Ті, хто не вірять у Бога та не приймають Біблію як Його Сло-во (тим самим відкидаючи існу-вання безсмертної душі), зазвичай сприймають тварин як рівних людині майже в усіх аспектах. Отже, вони часто гово-рять про тварин як про тих, хто лише трохи нижче людей у тому, як їх треба сприймати або як до них ставитися. Наприклад, у підтри-мання прав тварин (*The Case for Animal Rights*) Том Реган визнає, що кожна людина є повноправ-ним суб'єктом цього життя, свідомою істотою, що піклуєть-ся про особистий добробут. Але так само він сприймає тварин як повноправних суб'єктів життя зі своєю самоцінністю та тому запитує: *Які в нас є підстави мати більшу самоцінність, ніж є*

них у тому, що є повноправни-ми суб'єктами життя) мають меншу самоцінність. Усі, хто має самоцінність, мають її рівною мірою, будь вони людьми або іншими тваринами. У такому разі самоцінність однаково властива всім, хто є суб'єктами життя.

Такого роду мислення (що люди та тварини мають однако-ву самоцінність) серед тих, хто заявляє про віру в Бога, підго-тувало ґрунт для формулюван-ня їхньої позиції, що тварини такі мають безсмертні душі. У своїй книзі *Усі нижчі створіння (All Creatures Here Below)* Френк Хоффман каже: *...якщо тварин-на жертва є провісником, або образом, остаточної жертви на-шого Господа та Спасителя, що є центральним вченням христия-нства, то чи не говорять нам Боже Слово про те, що тварини теж мають душі?.. То чому ж тоді ми не хочемо прийняти той факт, що тварини мають душі? Тому що ми, як і раніше, намагаємося зберегти свою гордість, а можливо, і жадібність. Якщо ми не при-ймаємо того факту, що у тварин є душі, тоді в нас може бути прийнятне для нас виправдання за те, як ми ставимося до реш-ти Божих створінь, що не відпо-відає Божому бажанню, а лише нашому (вид. додан.).*

Позиція, що обстоюється та-кими авторами, повністю роз-ходиться з вченням, що міститься в Божому Слові. По-перше, людина та тварини не є родичами, незважаючи на всі заяви еволюціоністів (і тих, хто їм співчуває). Апостол Павло говорив саме про це в *1 Коринтян 15*, коли написав: *Не кожне тіло однакове тіло, але ж інше в людей, та інше тіло в скотини, та інше тіло в пташок, та інше у риб (вид. додан.).* Стюарт Волкер пояс-нив: *Буття 1:26–30 та 2:7, 21–25 ясно говорить, що люди-на була особливим творінням без філогенетичних зв'язків із будь-яким іншим творінням. Отже, є філогенетичний розрив між людиною та тваринами: фізично ми не взаємопов'язані (вид. додан.).* Коли Адам шукав серед тварин в едемсь-кому саду собі пару та давав їм імена (*Буття 2:18–20*), цей розрив став очевидним. Серед усіх тварин, що створив Бог, не було жодної, яка б йому відпо-відала. Жодна не підійшла для того, щоб позбавити його усвідомлення своєї самотності (*Буття 2:18*). Далі Волкер за-значає: *Отже, у нас спільна ос-нова (або першопричина) жит-тя, але цінною є не сама ця при-*

чина життя... Онтологічна нас-тупність не може бути встанов-лена на підставі життєвого дос-віду, великої цінності самого життя чи фізичних подібностей між тваринами та людьми. Нав-паки, ми відокремлені від світу тварин нездоланною прірвою — глибокою розбіж-ністю в істотних відміннос-тях у тому, ким ми є (вид. додан.).

По-друге, людині було дано наказ: *...наповнюйте землю, ово-лодійте нею, і пануйте над морськими рибами, і над пта-ством небесним, і над кожним плазуючим живим на землі! (Бут-тя 1:28)*. Єврейське слово *пануйте* (кабаш) дається у Ви-черпній симфонії Стронга (*Strong's Exhaustive Concordance*) зі значенням *зневажати, скоряти тощо*. Те ж слово вико-ристовується в *Числа 32:22, 29* та *Ісус Навин 18:1*, де воно застосовується для опису підко-рення та приборкання ворогів Ізраїлю. Тому кабаш — це: *Зіткнутися з тим, що нам проти-стоїть і у своєму нинішньому стані шкодить нашим цілям і доб-робуту, і зробити це відповідним до наших потреб, повністю при-боркавши... Отже, можна було б зробити висновок, що, коли Бог дав Адаму владу над усім творін-ням, Він говорив про переважне становище, яке людина могла б зайняти над творінням у процесі пізнання Всесвіту та пристосу-вання його принципів дії до своєї користі... (Волкер).*

Переважне становище люди-ни над творінням, включно із царством тварин, було досить переконливо продемонстровано одним моментом, коли Бог доз-волив людству вбивати тварин заради їжі (*Буття 9:3–4*). Вод-ночас цікаво, що в тому само-му контексті Бог особливо за-боронив вбивство інших людей, бо Він учинив людину за обра-зом Божим (*Буття 9:5–6*). Якщо в людини є спорідненість із тва-ринами або якщо тварини ма-ють безсмертні душі, то чому Бог дозволив людству вбивати свій власний рід, родичів, чії душі не відрізняються від його власної? Ніл Прайор (Neale Pryor) пояс-нив: *Тварини теж мають «руах» [єврейське слово, що означає дихання або життя. — Автор] (Буття 6:17). Умертвіння того, хто має «руах» або «нефеш», не обо-в'язково є вбивством; інакше тва-рин не можна було б приносити в жертву чи забивати. Божа за-борона на вбивство була пере-несена й на новозавітні часи (Матвія 19:18)*. Але водночас Бог розширив список тварин, яких люди могли б умертвляти і їсти (*Дії 10:9–14*). Тоді чому людям не можна було вбивати інших людей, але можна було вбивати тварин? Відповідь, зви-чайно ж, полягає в тому факті, що тварини не були створені за образом Божим.

По-третє, хоча й справді, що іноді в Біблії використовують-ся однакові терміни для позначен-ня основи життя (життєвої сили) як у людей, так і тварин (напр. *Буття 7:22*) і що ці терміни мо-

жуть бути використані для поз-начення людської безсмертної душі (*Екклезіяст 12:7; Матвія 10:28*), вони ніколи не засто-совувалися письменниками Біблії для свідчення про без-смертність душ тварин. У сво-єму Коментарі на Старий За-повіт Кейл (Keil) і Деліч (Delitzsch) говорять: *Звірі з'яви-лися за творчим словом Бога, і про жодне передавання їм духа не згадується навіть у Буття 2:19. Їхні душі з'явилися одночасно з їхніми тілами, і їхнє життя було просто частинкою того життя, що властиве всьому живому у яким Божий Дух напов-нив усяку матерію ще на почат-ку. З іншого боку, людський дух — це не просто індивідуалізація Божественного дихання, яким було перейнято все матеріаль-не у світі, або дух, що наповнює Всесвіт; так само і її тіло не про-сто творіння землі, викликане творчим словом Бога. Не земля породила її тіло, але Сам Бог приклав Свою руку до цієї спра-ви і склав його; так само й жит-тя, уже принесене у світ Духом Божим, не відокремилось в ньо-му, але Бог вдихнув його без-посередньо в ніздрі тієї однієї людини, увсій повноті Своєї осо-би, дух життя, щоб вона могла стати живою душею за ана-логією з особою Бога (вид. додан.).*

Тільки людина була створена за образом і подобою Бога (*Буття 1:26–27*), і це те, чого не можна сказати про тварин. Тому Волкер запитав: *Якщо га-даних паралелей немає або якщо вони є незначними для Бога, у чому полягає та тонка суть людини, яка відрізняє її від усього творіння та що ця відмінність дає? Ключ міститься в Буття 1:26–28, 2:18–25 і 9:5–7 і полягає в тому, що тільки лю-дина створена за образом Бога (вид. додан.).* Гері Андер-сон говорив про те саме, коли писав: *Уявлення людини про ду-ховні цінності, визнання ним мо-ралі та властиве всім людям визнання відповідальності за свою власну поведінку суттєво відрізняє людину від тваринного світу. А саме тим, що у тварин немає безсмертної душі, що підтверджується тим, що, коли людина вмирає, дух людини по-вертається до Бога, який дав її (Еккл. 12:7). Чого не скажеш про тварин! Адам названий Божим сином у Луки 3:38, очевидно за фактом створення. Яка тварина названа нащадком чи сином Бога? (вид. додан.).*

Ніде Боже Слово не вказує на те, що тварини були створені за образом Бога. Філіп Хьюс (Hughes) каже: *Тільки про лю-дину сказано, що Бог ство-рив її за Своім образом. Саме в цій перевазі її будови особливо підтверджується унікальність лю-дини як творіння, що відрізняєть-ся за своєю суттю від усіх інших істот. У зв'язку із цим визначаєть-ся ланцюг, що прямо й міцно зв'я-зує людину з Богом у такий спосіб, який не відомий для жо-дної іншої істоти. Немає нічого сут-тєвішого, ніж визнання, що бути влаштованим за образом Бога є самою суттю і найголовнішою які-стю людини. Це той ключ, що відкриває значення її справжньої людяності (вид. додан.).*

Але чи є у тварин душі? Про тварин можна сказати, що в них є душі, якщо слово *душа* вико-ристовується так, як вживається в Біблії, коли йдеться про членів тваринного царства (тобто для опису лише фізичної життєвої сили, яка перебуває у всіх живих істотах). Але якщо слово *душа* використовується для позначен-ня безсмертного духу, який од-ного разу оселиться на небесах або в геєні, тоді про жодну тва-рину не можна сказати, що в неї є душа. Це єдиний висновок, який може бути зроблений на цю тему, якщо зважати на вказівки, що містяться в Слові Бога.

Берт ТОМПСОН,
apologeticspress.org

Запитання про церкву

Що таке церква?

Багато людей сьогодні розглядають церкву лише як будівлю. Але це не відповідає біблійному розумінню церкви. Слово *церква* походить від грецького *еклесія*, що означає *зібрання* чи *скликані*. Основне значення церкви — не будівля, а люди. На жаль, коли запитуєш у людей, яку церкву вони відвідують, зазвичай вони називають баптистську, методистську чи будь-яку іншу, тобто вони говорять про деномінації чи будівлі. Але прочитаємо **Римлян 16:3–4**: *Вітайте Прискиллу й Акилу, співробітників моїх у Христі Ісусі... і їхню домашню Церкву*. Павло згадує церкву в їхньому домі — не церковну будівлю, а спільноту вірян.

Церква — це Тіло Христа. У **Посланні до ефесян 1:22–23** мовиться: *І все впокорив Він під ноги Йому, і Його дав найвище за все — за Голову Церкви, а вона — Його тіло, повня Того, що все всім наповняє!* Від часів П'ятдесятниці й аж до чудесного вознесіння у кінці часів Тіло Христа складатиметься із вірян. Тіло Христа поділяється на два аспекти:

1. Всесвітня церква, яка складається зі всіх, хто мають особисті взаємини з Ісусом Христом. Текст у **1 Коринтян 12:13** мовить: *Бо ми всі одним Духом охрищені в тіло одне, — чи то юдеї, чи геллени, чи раби, чи то вільні, — і всі ми напоєні Духом одним*. Ми бачимо, що кожен вірянин є частиною Тіла Христового. Істинна церква Бога — не конкретна церковна споруда чи деномінація; всесвітня Божа церква — це всі ті, хто дістав спасіння через віру в Ісуса Христа.

2. Локальна церква, яка описана в **Посланні до галатів 1:1–2**: *Апостол Павло... і присутня зо мною вся браття, до Церков галатійських*. Тут ми бачимо, що в провінції Галатія було багато церков. Це ми й називаємо локальними церквами. Баптистська, лютеранська, католицька церкви та інші є церквами не у всесвітньому значенні, а радше в локальному. Всесвітня церква складається з тих, хто повірив у Христа як свого Спасителя. Цим членом всесвітньої церкви треба шукати братських взаємин і настанов у локальних церквах.

Отже, церква не є будівлю чи деномінацією. Згідно з Біблією, церква — це Тіло Христове, тобто всі ті, хто повірив у Ісуса Христа як Спасителя (**Івана 3:16**; **1 Коринтян 12:13**). Члени всесвітньої церкви (Тіла Христового) перебувають у локальних церквах.

У чому полягає мета церкви?

Текст, записаний у **Дії 2:42**, можна вважати формулюванням мети церкви: *І вони перебували в науці апостольській, та спільноті братерській, і в ламанні хліба, та в молитвах*. Отже, відповідно до цього вірша мета/діяльність церкви полягає в такому: 1) вивчення біблійного вчення; 2) надавання вірянам можливості мати близькі взаємини один з одним; 3) здійснення Господньої вечері; 4) молитва.

Церква має викладати біблійне вчення, щоб віряни могли укріплятися у вірі. **Ефесян 4:14** проголошує: *...щоб більш не були ми малолітками, що хитаються й захоплюються від усякого вітру науки за людською оманю та за лукавством до хитрого блуду...* Церква має стати місцем близьких взаємин, де християни можуть посвячувати себе один одному, поважати один одного (**Римлян 12:10**), навчати (**Римлян 15:14**), співпереживати (**Ефесян 4:32**), підбадьорювати (**1 Солунян 5:11**) і, що найбільш важливо, любити один одного (**1 Івана 3:11**).

Церква має бути місцем, де віряни можуть брати участь у Господній вечері, поминаючи Христа і Його святу кров, проливу за нас (**1 Коринтян 11:23–26**). Окрім цього, *ламання хліба* несе ідею спільного приймання їжі. Це ще один приклад підтримання близьких взаємин у церкві. Остання мета церкви, згідно з наведеним текстом, полягає в молитві. Церква має бути місцем, яке спонукає до молитви, привчає до неї і використовує її. **Послання до филип'ян 4:6–7** закликає нас: *Ні про що не турбуйтеся, а в усьому нехай виявляються Богові ваші бажання молитвою й проханням з подякою. І мир Божий, що вищий від усякого розуму, хай береже серця ваші та ваші думки у Христі Ісусі*.

Ще одне доручення, дане церкві, — це проголошення Гарної звістки про спасіння через Ісуса Христа (**Матвія 28:18–20**; **Дії 1:8**). Церква покликана поширювати Євангеліє за допомогою і слів, і вчинків. Церква має бути маяком у суспільстві, вказуючи людям на нашого Господа та Спасителя Ісуса Христа. Церкві треба створювати сприятливі умови для розповсюдження Євангелія, а також готувати своїх членів для роботи на цій ниві (**1 Петра 3:15**).

Остаточні завдання даються церкві в **Посланні Якова 1:27**: *Чиста й непорочна поборність перед Богом і Отцем оця: зглянутися над сиротами та вдовицями в утисках їхніх, себе берегти чистим від світу*. Церква має служити всім нужденним, що включає не тільки розповсюдження Євангелія, а й задоволення фізичних потреб (їжа, одяг, житло), наскільки це необхідно й доречно. Церква також має озброювати тих, хто вірить у Христа, необхідними засобами, щоб перемагати гріх і залишатися вільними від освернення світу. Це досягається за допомогою вищезгаданих принципів — вивчення Біблії та підтримання християнських взаємин.

Отже, беручи до уваги все вищесказане, яка ж мета церкви? Ілюстрація в **1 Коринтян 12:12–13** дає досить вдалу відповідь: церква — це Боже тіло в цьому світі, і ми, відповідно, Його руки, уста й ноги. Нам треба робити те, що робив би Ісус, якби все це фізично перебував на землі. Церква має бути християнською — подібною до Христа та слухняною Христу.

Що таке біблійне відокремлення?

Біблійне відокремлення — це визнання того, що Бог закликав вірян вийти зі світу та зберігати особисту та загальну непорочність посеред гріховного суспільства. Біблійне відокремлення зазвичай розглядається у двох сферах: особистій та церковній.

Особисте відокремлення включає персональне наслідування богобоязливого стандарту поведінки. Данієл практикував особисте відокремлення, коли поклав... собі на серце, що він не оскверниться їжею царя та питвом... (**Данієла 1:8**). Це було біблійним відокремленням, тому що його

стандарт ґрунтувався на Божественному одкровенні в Законі Мойсея.

Сучасним прикладом особистого відокремлення може бути рішення відмовитися від запрошення на вечірку, де буде вживатися алкоголь. Таке рішення може бути ухвалене, щоб не спокуситися (**Римлян 13:14**), уникнути лихого в усякому вигляді (**1 Солунян 5:22**) або просто робити відповідно до особистих переконань (**Римлян 14:5**).

Біблія навчає, що діти Божі мають бути відділені від світу: *До чужого ярма не впрягайтесь з невірними; бо що спільного між праведністю та беззаконням, або яка спільність у світла з темрявою? Яка згода в Христа з белияаром? Або яка частка вірного з невірним? Або яка згода поміж Божим храмом та ідолами? Бо ви храм Бога Живого, як Бог прорік: «Поселюсь серед них і ходитиму, і буду їм Богом, — а вони будуть народом Моїм! Вийдіть тому з-поміж них та й відлучіться, — каже Господь...»* (**2 Коринтян 6:14–17**; див. також **1 Петра 1:14–16**).

Церковне відокремлення стосується зв'язків церкви з іншими організаціями на підставі їхніх цінностей чи діяльності. Відокремлення закладене в самому слові *церква*, що походить від грецького слова *еклесія*, яке означає *скликані, зібрання*. У листі до пергамської церкви Ісус застерігає її від прийняття тих, хто навчає хибної доктрини (**Об'явлення 2:14–15**). Церква мала бути відокремленою від ересі. Сучасним прикладом церковного відокремлення може бути позиція церкви, що відкидає екуменічні союзи, які можуть об'єднати її з відступниками.

Біблійне відокремлення не вимагає від християн припинення всіх контактів із безвірними. Як і Ісус, ми маємо дружити з грішниками без участі в гріху (**Луки 7:34**). Павло виражає збалансований погляд на відокремлення: *Я писав вам у листі не єднатися з перелюбниками, — але не взагалі з цього світіми перелюбниками, чи з користюлюбцями, чи з хижакми, чи з ідолянами, бо ви мусіли були б відійти від світу* (**1 Коринтян 5:9–10**). Іншими словами, ми перебуваємо у світі, але ми не від нього.

Нам треба бути світлом для світу, не дозволяючи йому загасити нас: *Ви світло для світу. Не може схватитися місто, що стоїть на верховині гори. І не запалюють світла, щоб поставити його під посудину, але на світильник, — і світить воно всім у домі. Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі* (**Матвія 5:14–16**).

gotquestions.org

Мал. Ігоря ОСОКІНА

УВАГА!

Дорогі читачі, сьогодні газета «В'язень» має статус трьох мов: української, російської та англійської. «В'язень» друкується в Україні та в Америці. Проте газета видається та розповсюджується виключно завдяки добровільним пожертвуванням. Для всіх, хто бажає зробити свій внесок для процвітання «В'язня», усі реквізити вказані в останній колонці номера. А для християн з Америки, хто бажає пожертвувати на газету «В'язень» і надати допомогу тюремному служінню, публікуємо відривний купон, де можна також перерахувати матеріальну допомогу та вказати конкретно, на що ви хочете пожертвувати. Нехай благословить вас Господь!

Our main focus is ministering to inmates in jails and prisons.

Hope of Freedom
P.O. Box 4053
Everett, WA 98208

That you may say to the prisoners, «Go forth», To those who are in darkness, «Show yourselves» (Is. 49:9).

MY DONATION:

For prison ministry For the publication of this newsletter (Prisoner)

Amount: _____
Name: _____ Phone: _____
Address: _____

Questions:

Peter: (425) 346-4945, petyawa@gmail.com
Dasha: (206) 604-4594, dasha1@uw.edu

You may also donate online through PayPal at our website www.hopeoffreedom.org

We are now a federally-recognized 501(c)3 organization, so you can deduct your donations to us from your taxes!

УВ'ЯЗНЕНОМУ НА ЗАМІТКУ

Християнські реабілітаційні центри

Любі друзі! Повідомляємо вам адреси реабілітаційних центрів для людей, які увірували в місцях позбавлення волі. Хай благословить вас Бог!

УКРАЇНА

Київська обл., Макарівський район. Телефони: +380 99 631-22-00, +380 96 010-11-01, +380 73 073-22-24.

Донецька обл., м. Слов'янськ, пров. Зірковий, 72, 84111. Християнський реабілітаційний центр церкви «Нове життя». Тел.: +380 50 819-69-33.

Донецька обл., м. Краматорськ, смт Ясногірка, вул. Петровського, 1л, 84391. Реабілітаційний центр для тих, хто звільняється з місця позбавлення волі, «Хліб насущний». Тел.: +380 66 069-05-00.

Запоріжжя, вул. Добровольчих батальйонів, 67а. Християнський центр реабілітації «Маранафа». Тел.: +380 (61) 289-29-20; +380 (61) 235-41-15.

Черкаська обл., м. Корсунь-Шевченківський, вул. Уколова, 13. Реабілітаційний центр «Відродження».

БІЛОРУСЬ

Центр реабілітації «Право на життя»: ул. Михалковская, 2-1, д. Рудня, Мозырський район, Гомельська обл., Беларусь, 247755. Телефони: *мужская реабилитация*: +375 (29) 733-7301 (Александр Аверьянов), +375 (33) 680-1910, +375 (33) 680-1930; *женская реабилитация*: +375 (33) 680-1919 (Вероника Аверьянова), +375 (33) 680-1929.

Сайт: www.shans.by
E-mail: pastor.aaa@gmail.com
Facebook: Александр А. Аверьянов
Skype: pastor.aaa72; pastor.travel

МОЛДОВА

ФСР «Освобождение», церковь ХВЕ, г. Рыбница, Молдова. Ответственный: Александр Руснак; моб.: +373-778692-78. Ответственный за евангелизацию: Юрий Григорьев; моб.: +373-778163-08.

ХРИСТИЯНСЬКІ НОВИНИ

Опитування показало, що християни Шотландії почуваються відчуженими

Недавнє опитування серед християн у Шотландії виявило відчужене почуття виключення із суспільного життя.

За даними газети *Herald*, під час опитування більше ніж тисячі шотландців понад сімдесят відсотків тих, хто вважає себе християнами, сказали, що вважають, що шотландський уряд їх не підтримує. Три чверті опитаних християн заявили, що стурбовані ображенням християнських політиків. Приблизно сім із десяти опитаних заявили, що стикалися з упередженнями щодо своєї віри, включно з негативними коментарями чи ставленням до них, тоді як приблизно стільки ж заявили, що неохоче говорять про свою віру публічно. Думки респондентів, які не є християнами, розділилися: більша частина з них заявила, що християни в Шотландії не зазнають жодної дискримінації. Опитування зробив християнський аналітичний центр *Logos Scotland*, який закликає першого міністра Джона Суйні зробити більше для підвищення толерантності до християн.

Генеральний директор *Logos* Шона Хаслам заявила: — Ці результати свідчать про відчужене відчуження серед активної християнської громади Шотландії.

Це сталося після ворожості до члена парламенту від Шотландської національної партії Кейт Форбс через її належність до Вільної церкви Шотландії, особливо через її християнські переконання щодо абортів та одностатевих шлюбів.

Дані останнього перепису населення Шотландії 2022 року показали, що вперше в країні чисельність нерелігійних шотландців перевищує чисельність послідовників будь-якої релігії, тоді як частка шотландців, що належать до Церкви Шотландії, за минуле десятиліття знизилася з 32,4 % до 20,4 %.

Хаслам продовжила: — Кожен третій шотландець сповідує християнську віру, проте очевидно, що треба буде зробити велику роботу з підвищення толерантності до цієї релігійної групи.

Суйні пообіцяв більш інклюзивний, єдиний уряд і країну під своїм новим керівництвом. Ми сподіваємося, що ці дані допоможуть лідерам прислухатися до думки всіх шотландців у процесах ухвалення рішень у нашій країні, включно з християнами.

За матеріалами *Christian Today*, *gnc.news*

Одинадцять християн, засуджених загалом до дев'яноста років ув'язнення у В'єтнамі, зникли безвісти

Одинадцять в'єтнамських християн, засуджених загалом до дев'яноста років і восьми місяців ув'язнення за свою релігійну діяльність, таємниче зникли та вважаються зниклими безвісти у виправній системі В'єтнаму, повідомляє *The Christian Post*.

Шестеро протестантів пов'язані з несхваленим протестантизмом дегар, а п'ятеро католиків належать до католицької церкви *Ha Mon*.

Обидва релігійні рухи не визнані комуністичним режимом В'єтнаму, який часто переслідує такі групи, звинувачуючи їх у підриві політики національної єдності.

Протестанти Ро Мах Пла, Сіу Хлом, Рмах Блоан та Рмах Кхіл зазнали особливих переслідувань за свою причетність до протестантизму дегар.

Тим часом Сун А. Хуа зазнав арешту на підставі вирубання лісів, після того як відмовився зректися своєї віри, а Й. Хріам Кпа був затриманий за відмову закрити свою церкву.

П'ятеро католиків — Рун, А. Квін, А. Тік, Рун та Дінь Кух — зіткнулися з аналогічними звинуваченнями за їхню причетність до католицької церкви *Ha Mon*.

Дегари, також відомі як монтаньяри, — корінна народність Центрального нагір'я В'єтнаму, що історично перебувала в союзі зі Сполученими Штатами під час війни у В'єтнамі та відома своєю християнською вірою.

За даними кампанії за припинення тортур у В'єтнамі, християн-монтаньярів часто змушують відмовлятися від своєї релігії, що в разі опору загрожує суворими наслідками, такими як побиття та ув'язнення.

Комісія США з міжнародної релігійної свободи повідомила про постійні порушення у В'єтнамі, включно з руйнуванням будинків та вигнанням сімей, щоб придушити християнську діяльність.

У 2018 році у В'єтнамі було ухвалено закон про віру та релігію, який нібито регулює релігійну практику, але насправді має якравий виражений обмежувальний характер.

Оцінка *USCIRF* за 2019 рік назвала процес реєстрації релігійних груп складним та обтяжливим, зазначивши тривалі затримки в схваленні заявок.

Це законодавство не тільки контролює визнані релігії, а й чинить тиск на невизнані групи, змушуючи їх чинити відповідно до схвалених державою практик, що суттєво обмежує свободу віросповідання.

В останньому щорічному звіті *USCIRF*, опублікованому в травні 2024 року, йдеться, що порушення релігійної свободи у В'єтнамі продовжуються, а незалежні релігійні громади й далі переслідують.

За даними *Open Doors 2024*, В'єтнам перебуває на тридцять п'ятому місці за інтенсивністю гонінь християн.

inlight.news

Квиток на небеса... неоціненний

Однією з біблійних історій, яка змушує задуматися, є історія про багатого молодого правителя. У ній перед нами постає молода людина, яка має все, про що тільки може мріяти підліток або дорослий: молодість, енергійність, багатство та влада. Хто не хотів би всього цього? Згадаймо його розмову з Ісусом.

Як записано в **Матвія 19:16**, юнак запитав Ісуса, що йому треба зробити, щоб дістати вічне життя. Ісус відповів, що він має виконувати всі десять заповідей. Юнак розповів Ісусу, що з дитинства дотримувався заповідей. Ісус же сказав, що юнакові необхідно виконати ще одну умову: йому треба продати свій маєток і все роздати бідним.

Ми знаємо, що було далі. Молодий чоловік сумно відійшов від Ісуса, бо мав дуже великі статки. Ціна за вічне життя здалася йому надто високою.

З погляду світу в цього юнака було все. За сучасними поняттями, він мав новий автомобіль, новий MP3-плеєр, гарний будинок, гарні взаємини з іншими людьми тощо. **Але без істинного пізнання Господа Ісуса Христа він не мав нічого.**

Він сподівався, що завдяки своїм добрим справам потрапить на небеса. Хлопець знав, що якщо є Бог, то, безперечно, Він прийме його, бо він виконував усі заповіді.

Днями я зупинився на заправній станції. Переді мною стояли дві поліційні машини з миготливими ліхтарями. Коли я зайшов у магазин, то побачив хлопця, що сидів на стільці. Я підійшов, щоб поговорити з ним. Він весь тремтів. Я спитав його, що трапилося, і він розповів, як його машину щойно пограбували.

Я запитав у нього, що сталося б із ним, якщо грабіжники вбили його? Він відповів, що вірить у те, що є небеса. Потім я запитав, за що б його пустили на небеса? Він відповів, що він є гарною людиною. Він був схожий на того багатого молодого

чоловіка, який також дотримувався Божих заповідей і робив добрі вчинки. На жаль, багато людей думають, що це і є квиток, що дає змогу увійти в небеса.

Коли багатий юнак стояв перед Самим Богом, він не зрозумів, що **Ісус — Єдиний, Кого достатньо, щоб виконати весь Закон.**

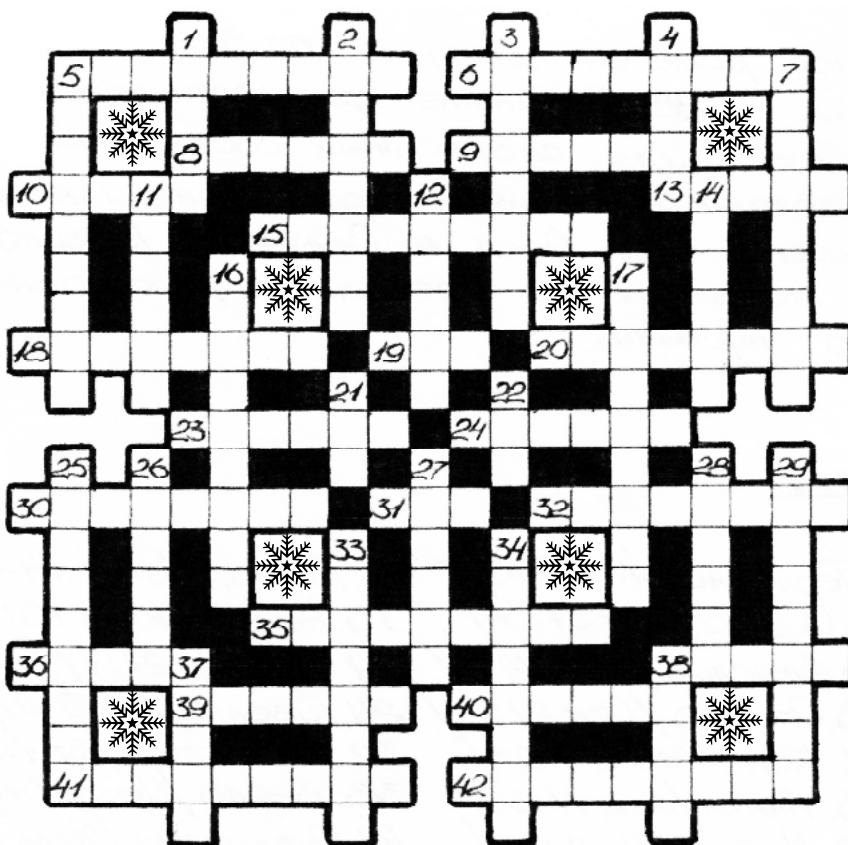
Якби ви були на місці цього багатого юнака, що б ви сказали Ісусу? Почали б розповідати йому про всі ваші добрі справи або сказали б: *Я вірю в те, що Ти єдиний, Хто може обмити мене від гріхів?*

Тільки одна відповідь правильна. Переконайтеся, що знаєте та прийняли його задовго до того, як зробите останній подих у вашому житті.

Автор: Марк КАХІЛЛ.

P. S. Марк Кахілл — популярний спікер і автор книг: «Одна річ, яку ви не можете робити на небесах» і «За мить». Через своє служіння (markcahill.org) Марк допомагає іншим християнам дізнатися, як свідчити безвірним людям. Він ділиться своєю любов'ю до Господа з кожною людиною, з якою зустрічається.

Християнський кросворд

того дерева. 40. Її надо познати, чтобы она сделала нас свободными. 41. Кулонная утварь. 42. Выражение радости по поводу какого-либо события.

ПО ВЕРТИКАЛИ:

1. Деревянная лопата, с помощью которой обмолоченное зерно освобождали от грубой мякоти. 2. Неискреннее, лукавое поведение. 3. Тот, о ком Иисус говорил, что их мало, в то время как жатвы много. 4. Горы, находящиеся восточнее Иордана, в Васане. 5. Во что может впасть епископ, если не будет иметь доброе свидетельство от внешних? 7. Что исходит из сердца человеческого и оскверняет человека? 11. Левит из рода Гирсона. 12. Хищная птица. 14. Сын Рефаи, потомок Саула и Ионафана. 16. Порабощение, притеснение. 17. Поношение, исходившее из уст Самея на Давида, когда тот бежал от Авессалома. 21. Идумей, потомок Исава, старейшина Елеми. 22. Пустыня между Елимом и Синаем. 25. Драгоценный камень. 26. Военачальник, центурион римской армии. 27. Захваченные трофеи во время войны. 28. Странствие при достижении какой-либо цели. 29. Арена для спортивных состязаний. 33. Растение семейства зонтичных, семя которого сравнивается с манной. 34. Сын Иосифа. 37. Река в Северной Вавилонии. 38. Сын Сепфоров, царь моавитян во времена странствования израильского народа по пустыни.

Склад Сергій ЮГОВ.

ПО ГОРИЗОНТАЛИ: 5. Царский представитель в области, правитель области. 6. Колочий кустарник, с которого никогда не собирают виноград. 8. Ликаонский город, который посетил Павел во время первого миссионерского путешествия. 9. Холм в пустыне Зиф, где скрывался Давид от Саула. 10. Принадлежность для езды на лошади или верблюде. 13. Израильтянин, современник Неемии, подпавший обязательство соблюдать завет. 15. «Глас ... над водами, Бог славы возгремел, Господь над водами многими». 18. Область в Малой Азии, часть римской

провинции Галатии. 19. «Кто любит веселье, обеднеет; а кто любит вино и ..., не разбогатеет». 20. Усердие, настойчивость в действии. 23. Прозрачный твердый материал. 24. Что постигает опустошителя в видении Даниила о семидесяти седмицах? 30. Тот, за кого приняла воскресшего Христа Мария Магдалина, не узнав Его. 31. Народность, упоминаемая Иезекиилем в притче о двух распутных сестрах. 32. Новость, сообщение. 35. Возложенная обязанность, напутствие. 36. Разновидность ящерицы. 38. Принадлежность корабля, лодки. 39. Плод фрук-

Відповіді на кросворд

ПО ГОРИЗОНТАЛИ: 5. Наместник (3 Цар. 22:47). 6. Терновник (Мф. 7:16). 8. Листра (Деян. 14:6). 9. Гахила (1 Цар. 23:19). 10. Седло (Быт. 31:34). 13. Невай (Неем. 10:19). 15. Господень (Пс. 28:3). 18. Ликаония (Деян. 14:11). 19. Тук (Пр. 21:17). 20. Упорство (Лев. 26:19). 23. Стекло (Отк. 21:21). 24. Гибель (Дан. 9:27). 30. Садовник (Ин. 20:15). 31. Коа (Иез. 23:23). 32. Известие (Вт. 1:25). 35. Поручение (1 Цар. 21:8). 36. Анака (Лев. 11:30). 38. Весло (Иез. 27:6). 39. Гранат (Вт. 8:8). 40. Истина (Ин. 8:32). 41. Сково-рода (2 Цар. 13:9). 42. Ликование (Лк. 15:25).

ПО ВЕРТИКАЛИ: 1. Веяло (Ис. 30:24). 2. Хитрость (Ис. Н. 9:4). 3. Делатель (Мф. 9:37). 4. Авран (Иез. 47:16). 5. Нарекание (1 Тим. 3:7). 7. Коварство (Мк. 7:22). 11. Лаедан (1 Пар. 23:7). 12. Коршун (Лев. 11:14). 14. Елеаса (1 Пар. 8:37). 16. Угнетение (Исх. 3:9). 17. Злословие (2 Цар. 16:12). 21. Эла (Быт. 36:41). 22. Син (Исх. 16:1). 25. Сардоникс (Отк. 21:20). 26. Сотник (Мф. 8:5). 27. Добыча (Исх. Н. 7:21). 28. Усилие (Мф. 11:12). 29. Ристалище (1 Кор. 9:24). 33. Кориандр (Ис. 16:31). 34. Манассия (Быт. 41:51). 37. Агава (Езд. 8:15). 38. Валак (Чис. 22:2).

ЛІТЕРАТУРНА ТВОРЧИСТЬ

Ігор ГОРІК

Рождество

Никто из людей никогда и нигде
Родиться от Духа не мог на земле.
Лишь только во чреве у Девы тогда
Таилось дыханье Иисуса Христа.
И вскоре, в намеченный Господом час,
Родился Младенец на счастье для нас,
И в небе зажглась ярким светом звезда
Во славу Господню — во славу Творца!
Рожденье Христа — это праздник

для всех,
В нём вера, любовь и надежда в успех.
День этот от Бога нам дан на века,
В сей день против зла родилась
доброта!
Великий воистину праздник и день,
О, слава тебе, святыи град Вифлеем!
О Дева Мария, спасибо Тебе,
Ведь Бог чрез Тебя к нам пришёл
на земле!

Аркадій ЛАКОВ,
ЗВК-58, вул. Гагаріна, 2,
м. Изяслав, Хмельницькая обл.,
Україна, 30300

Рождество Христово

Ликують небо и земля:
— Христос родился! Слава Богу
За то, что, мир сей возлюбя,
Послал Дитя к людскому роду;
Послал не в царские палаты,
Не в храмы и не к мудрецам,
Но к неумищим и незнатным —
К простым и искренним сердцам;
Послал, дабы взыскать погибших
Во тьме греха и суеты,
Чтобы омыть их и очистить,
И от погибели спасти;
Послал единственного Сына,
Дав власть спасения Ему.
И вот лежит Дитя — Мессия,
На сене, в яслях, во хлеву;
Лежит Сын Божий, Царь царей,
Господь, Спаситель и Ходатай,
Открывший людям в вечность дверь
Ключом любви и благодати;
Лежит Младенец, Богом данный,
Безгрешный, чистый и святой,
Необходимый, долгожданный
И самый-самый дорогой!
И славят ангелы на небе,
А люди славят на земле:
— Хвала Тебе, Благословенный,
И слава, Боже наш, Тебе
За это чудное рожденье
Христа, Дитяти Твоего,
В Котором наше всех спасенье,
Надежда, вера и любовь!

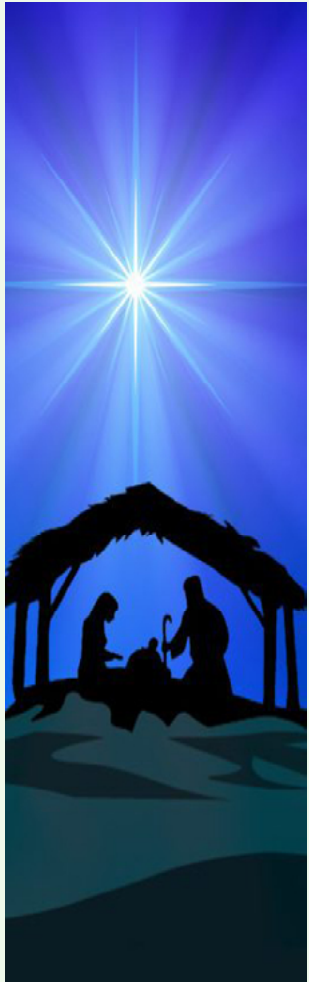
Віра ПАСЬКО

В Вифлееме в глубокой ночи
На соломе в пещере убогой
Был Марией рождён Божий Сын
На великую радость для многих.

Он пришёл, чтобы грешных спасать
И избавить от ада мученья,
От болезней людей исцелять,
Даровав им Своё избавление.

Скольким жизнь Иисус подарил!
Никому не отказывал в просьбе.
Скольких хлебом людей накормил,
Потому что Он был Агнец Божий!

И сегодня зовёт Он к Себе.
Кто рождественской вести поверит
И преклонит колени в мольбе,
Он откроет ему в небо двери.

Леонора БОРОДАВКША

В Вифлеем ведёт звезда.
Вспомним, как было тогда.
Город погрузился в ночь,
Людам Бог решил помочь.

С неба свет вдруг засиял.
Ангел пастухам сказал:
Вы не бойтесь, а затем:
Радость, радость будет всем!

Это чудо из чудес! —
Пело воинство небес.
Принял Бог людскую плоть,
Сатану чтоб побороть.

В яслях Божий Сын рождён,
Чтобы был весь мир спасён.
Новый начался Завет,
Когда тьму рассеял Свет.

Марина МИХАЛЮК

Благодать

Уже темно. Над Вифлеемом
Взошла вечерняя звезда.
В пещере пахнет свежим сеном,
Лоснится на кряке узда.

Коптит свеча довольно мутно,
Шероховатый грея брус...
А в скромных яслях спит уютно
Спаситель мира — Иисус!

Благоговеет пред Младенцем
Отец. И радостная мать
Внимает небу полным сердцем.
Струится нежно благодать...

Віра КУШНІР

В грубые ясли
Рукою нежной
Бог положил нам
Дитя надежды.

Грубому миру,
Злобе мятежной
Дан был Младенец —
Светоч надежды!

Плакали люди,
Ангелы пели.
Звезды на ясли
Кротко глядели.

Не было света,
Страшные тени...
Гнулись спины,
А не колени.

Души уснули
Сном безмятежным...
Встаньте, проснитесь!
Бог дал надежду!

Миром поныне
Правят невежды,
Но не погас тот
Светоч надежды.

Бог призывает
Голосом нежным:
— Люди, примите
Дитя надежды!

Алексій ЗАЙЦЕВ

Благая минута настала
Для ангельских сил торжества,
На своде небес воссияла
Святая звезда Рождества.

Весь мир изумлённо склонился,
Не в сказке, не в мифе — всерьёз,
В обычном вертепе родился
Царь мира — младенец Христос.

О, как возлюбил всех Господь наш
И твари любой предпочёл!
Облечь Себя немощной плотью
Бесчестьем нисколько не счёл.

Народы безбожного мира
Пришёл Он из плена воззвать,
Рассеянных, слабых и сирых
В единую Церковь собрать.

Вот дьявольский окрик заглүшен,
И ада кончается век,
Вновь будет с Отцом своим дружен
В творенье добра человек...

Но дай же мне, Господи, силы,
Чтоб только достоин я был
Того благодатного мира,
Который Ты людям открыл!

Наталія ЛУПАН

Бог воплотился. Слышно повсюду:
Радуйтесь, люди, Божьему чуду!
Царь всего мира, дивный ребёнок,
Спит на соломе, словно ягнёнок.

Смотрит Мария, не наглядится.
Сладко Младенцу в яслях спится.
Рядом Иосиф сидит в изумленье,
Держит за ручку Божье Спасенье.

Ангелов хоры Христа прославляют.
Им пастухи удивлённо внимают.
Люди, смотрите, как Он смирился —
В хлеве убогом Бог наш родился!

Анна БОВЕЛЬ

В Вифлееме в хлеву — Царь вселенной

Где-то падает снег и морозы
разукрасили в окна стекло,
А у нас кое-где ещё розы
Возле дома цветут и тепло.

Рождество скоро праздновать будем,
Вновь в гирляндах все окна домов,
Но в сердцах нет той радости: людям
Непонятно, что Бог есть Любовь.

Он явил Себя миру не пышно,
Был рождён как любой человек.
Вскоре ж стало и видно, и слышно,
Что Он Тот, Кто пребудет вовек.

Он пришёл, чтобы смертные муки
На Себя за мир грешный принять.
Пригвоздит дал и ноги, и руки
Ко кресту, чтоб гнев Божий унять.

Сам Господь претерпел поруганья
И насмешки безбожной толпы.
На Творца, на Творца мирозданья
Нападали они как клопы!

Претерпел до конца, чтобы людям
Дать возможность по вере принять
Его жертву — уже не как судьям,
А как принявшим всю благодать.

В Вифлееме в хлеву —
Царь вселенной
Был рождён в эту звёздную ночь!
Будем помнить о том непременно:
Бог пришёл, чтобы людям помочь.

Потому и цветут у нас розы,
Что на поле в ту ночь пастухи
Не в метели овец, не в морозы,
А на травке зелёной пасли.

Не имеет значенья погода,
Роль и местности здесь ни при чём.
Да и смысл не во времени года —
Рождество стало жизни ключом!

ДОРОГІ ЧИТАЧІ «В'ЯЗНЯ»!

Редакція звертається з проханням додавати до свого надісланого матеріалу (свідчень, проповідей, статей, творчості) свою точну поштову адресу для подальшого розсилання нових номерів «В'язня». Також будемо раді опублікувати в газеті ваші фотографії, якщо вони додаватимуться до надісланого матеріалу.

А тим, хто з вас лише на шляху до Бога, саме час звернутися до нашого Господа та Спасителя Ісуса Христа в цій короткій, але сердечній молитві: **«Господи Ісусе, я вірю, що Ти Син Божий та що Ти помер за мої гріхи й воскрес для мого виправдання. Вірюю я приймаю Тебе у своє серце як свого Господа та Спасителя. Пробач мені, будь ласка, усі мої гріхи, вільні та мимовільні, і даруй мені життя вічне. Амінь».**

ЗАОЧНІ БІБЛІЙНІ ШКОЛИ

Для всіх, хто бажає вивчати Слово Боже, надаються адреси заочних біблійних курсів:

1. Курс «Бути християнином» (з 10 уроків) місії «Світло на Сході» (Аллі Адамівні Давидюк), вул. Хорольська, 30, м. Київ, Україна, 02090.
2. ЗБШ «Емаус», а/с 163, м. Київ, Україна, 03179.
3. ЗБШ «Емаус», а/с 1118, м. Черкаси, Україна, 18006.
4. ЗБШ «Емаус», а/с 28, м. Мелітополь, Запорізька обл., Україна, 72318.
5. ЗБШ, а/с 13106, м. Маріуполь, Донецька обл., Україна, 87513.
6. ЗБШ «Початки вчення Христового», вул. Плеханівська, 126, м. Харків, Україна, 61037, тел. +380662253421 (Павло).
7. ЗБШ «Емаус» (інструктору Маховик Наталії Володимирівні), вул. Тищинського, 29, м. Чернігів, 14021, тел. +380502533390.

В'ЯЗЕНЬ

НЕЗАЛЕЖНА ХРИСТІАНСЬКА ГАЗЕТА

Свідочтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації серії КВ № 19016-7806 Р від 08.06.2012; КВ № 20170-9970 ПР від 15.08.2013

Шановні читачі!

Газета «В'язень» поширюється безплатно територією Америки (США, Канада), Німеччини, Ісландії, Чехії, Естонії, Молдови, Білорусі, Росії, Казахстану, України. Наклад газети залежить від добровільних пожертвувань. Надсилайте ваші матеріали та підтримайте фінансово це необхідне для суспільства видання. **Нехай благословить вас Господь!**

Номер гривневої картки Приват-Банку для добровільних пожертв від фізичних осіб: **5168745609550931**. Для безготівкового розрахунку та перерахувань з інших банків: **ПАО КБ «ПриватБанк», р/р 29244825509100, МФО 305299, ОКПО 14360570**.

Номер доларової картки на ім'я **Долгушина Ірина Миколаївна: 4731219122681756 (Visa card)**. Для поштових переказів: **Долгушина Ірина Миколаївна, а/с 60/15, м. Северодонецьк, Луганська обл., Україна, 93406**. Для переказів **Western Union — Долгушина Ірина Миколаївна**, для переказів **MoneyGram — Постільга Марія Ігорівна**.

Контакти зв'язку: **моб. тел. +380684378888, +380661395801; redakciya.uznik@yahoo.com**

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: «В'ЯЗЕНЬ», а/с 60/15, м. Северодонецьк, Луганська область, Україна, 93406.

Головний редактор **Трубіцин Ігор Євгенович** (псевд. **Ігор Горік**).

Відповідальна за випуск **Ірина Долгушина**. Дизайн та верстка **Павло Володимирів**. Коректор **Олександр Бурцев**.

FactorDruk PRINTING HOUSE

Надруковано згідно з наданим оригіналом макетом у друкарні «ФакторДрук». **61030, м. Харків, вул. Саратовська, 51.**

Тираж 10 000 прим. Зам. № 412.

Листування з читачами лише на сторінках газети. Думки авторів публікацій не завжди збігаються з поглядом редакції. Творчі роботи публікуються мовою оригіналу. Відповідальність за точність наданих матеріалів несе автор. Редакція залишає за собою право на редагування та скорочення текстів. Рукописи та фотографії не повертаються.

